Libertate te iubim, ori învingem ori murim !

Alexandru TOMESCU

Un Decembrie prins în cumpăna anilor, gemând de suferinţele împilării unei dictaturi fără precedent, a trecut în istoria neamului nostru sub semnul *"Revoluţiei"*.

Întâmpinarea celei mai mari sărbători a creştinătăţii, Naşterea Mântuitorului, a metamorfozat într'o revărsare de bucurie şi tristeţe, de iubire şi ură, de iertare şi răzbunare, de speranţă şi disperare.

Poporul român, paşnic şi răbdător, care a ştiut de-a lungul timpurilor, să-şi apere glia strămoşească cu demnitate, s'a aflat, după aproape o jumătate de secol de comunism, în stradă, flămând, cerând cu sacrificiul vieţii, LIBERTATEA.

Ce a fost mai trist - că ceream LIBERTATEA nu dela ocupaţii străine, ci dela semenii noştri care, în momente cruciale ale istoriei s'au vândut pe ei înşişi, şi apoi ţara.

După Marea Unire, dela 1 Decembrie 1918, când fraţii vitregiţi de urgiile istoriei s'au întors la sânul ţării mamă, naţiunea română, entitate bine conturată, era privită ca parte integrantă a unei Europe în plin progres.

Atunci s'a ridicat, ca fii ai neamului, marea intelectualitate română care, consecinţă a unor conjuncturi politice, a devenit carnea de tun a celui de al II-lea Război Mondial, iar cei scăpaţi ca prin noroc, în scurt timp, victimile terorii comuniste.

În Decembrie 1989, tineretul a ieşit cu pieptul gol, în faţa tancurilor; se sunase ultimul ceas al comunismului în Europa.

S'a încercat o recuperare, o vindecare a unei răni, după o suferinţă lungă.

Dar ce păcat, că tot ce se născuse, senin şi sincer, a fost preluat fraudulos de eşalonul doi din fosta structură comunistă, fără reţinere, fără ruşine.

Dela *"mitingul cel de pe urmă"* din 21 Decembrie, unde pe înserate, o maşină a Armatei loveşte un grup de demonstranţi din faţa sălii Dalles, ce scandau *"Timişoara, Timişoara"*, înregistrându-se primii 13 morţi ai Bucureştiului, şi până la con-

Continuare în pag. 5

ISSN
0705-8365

Preţul unui abonament anual:
40$ / 60 DM

CUVÂNTUL ROMÂNESC

THE ROMANIAN VOICE

THE LARGEST ROMANIAN NEWSPAPER IN THE FREE WORLD

ANUL 27 Nr. 298 - DECEMBRIE 2001 PUBLICAŢIE LUNARĂ EDITOR: GEORGE BĂLAŞU

CIRCULAŢIE ÎN AFARA CANADEI: AFRICA, ARGENTINA, ANGLIA, AUSTRIA, BRAZILIA, BELGIA, CHILE, DANEMARCA, GERMANIA, GRECIA, FRANŢA, ISRAEL, ITALIA, IUGOSLAVIA, OLANDA, ROMÂNIA, SPANIA, S.U.A., SUEDIA, TURCIA, UNGARIA, NOUA ZELANDĂ

pag. 4
UN DOCUMENT INCENDIAR

ATAC LA ISTORIE
pag. 5
Remus OPRIŞ

DE NECREZUT ŞI TOTUŞI ADEVĂRAT
pag. 7

O LUCRARE REMARCABILĂ A LUI MIRCEA VULCĂNESCU
pag. 12

DATINI ŞI CREDINŢE DE CRĂCIUN
pag. 15

ŞTIRI DIN ŢARĂ ŞI SPORT
pag. 20 şi 21

NAŞTEREA DOMNULUI -PRAZNICUL MÂNTUIRII-

Sergiu GROSSU

Taina întrupării lui Dumnezeu - căci citim în Evanghelie că Iisus *"măcar că avea chipul lui Dumnezeu (...) S'a dezbrăcat pe Sine însuşi şi a luat chip de rob, făcându-se asemenea oamenilor"* -, ***taina acestei întrupări*** impune credinţei noastre o serie de mari ***exigenţe*** care, din nefericire, rămân de cele mai multe ori ***periferice*** şi, ca atare, ***irealizabile***.

De ce să nu recunoaştem că noi, creştinii, nu trăim deplin, nu reeditâm, pe plan lăuntric, evenimentul acesta unic care este coborîrea Lui Dumnezeu pe pământ, luând un *"chip de rob"* şi făcându-se *"asemenea oamenilor"* **(Filipeni, 2.7)**. Cu alte cuvinte, ***nu participăm***, împreună cu îngerii, cu păstorii şi cu magii de odinioară, la marea şi sublima taină a întrupării. Nu suntem capabili să realizăm ce s'a întâmplat acum două mii de ani, într'o noapte sfântă, când îndurarea lui Dumnezeu s'a revărsat asupra umanităţii suferinde, când zidul de despărţire dintre Creator şi creaturile Lui s'a prăbuşit, când Cerul s'a coborît pe pământ, ca să ridice pământul şi viermii la ceruri.

Aşa stând lucrurile, Naşterea Mântuitorului devine, pentru o bună parte din noi, mai degrabă un ***pretext*** şi nu obiectul central al bucuriei. Uitând de Pruncul pe care Tatăl Ceresc *"L-a făcut păcat pentru noi, ca noi să fim neprihănirea lui Dumnezeu în El"* **(2 Corinteni, 5.21)**, noi sărăcim Crăciunul de semnificaţia sa creştină, de vreme ce şi Biserica şi Evanghelia şi Peştera Betleemului nu sunt altceva decât nişte realităţi exterioare nouă, reprezentând ceva ***din afară*** şi care n'au nimic comun cu preocupările şi apetiturile noastre cotidiene.

Continuare în pag. 5

UN IDEAL ÎMPLINIT

Eugen BÂRSAN

Idealul împlinit este tot ceea ce include şi comandă cinstirea comemorativă a marelui eveniment al istoriei neamului românesc săvârşit acum 83 de ani la Alba Iulia. Când în sfânta zi de 1 Decembrie 1918 clopotele tuturor bisericilor româneşti din Ardeal vesteau lumii împlinirea triumfului predestinat al poporului român. Care prin hotărîrea de unire dela Alba Iulia şi-a afirmat existenţa pe plan mondial, împlinind o unire românească naturală şi logică, ca expresie sublimă a unei unităţi spirituale româneşti. În sensul cuvintelor neuitatului memorandist Raţiu: *"Existenţa unui popor nu se discută. Ea se afirmă"*.

După secole de suferinţe creştineşte îndurate, prin voinţa lui Dumnezeu şi jertfele neamului românesc, se realiza visul cel mai scump al Românilor de a fi laolaltă într'un singur neam unit, suveran şi independent. După ce Basarabia şi Bucovina se uniseră la Patria Mumă în cursul anului 1918, Coroana Românească se întregea la 1 Decembrie cu Transilvania, Banatul, Crişana şi Maramureşul. După vicisitudinile unor epoci în care asuprirea, raptul şi nedreptatea făceau casă bună fie cu Imperiul ţarist, fie cu cel austriac, veneau în vatra străveche provinciile româneşti care erau părţi din trupul neamului. Taina cea mare a pământurilor româneşti a fost continuitatea care nu a putut fi înnăbuşită de biciul stăpânului străin.

La 1 Decembrie 1918, în Alba Iulia reînviau clipele trecutului măreţ când în cetatea istorică a neamului nostru, îşi făcea intrarea triumfală Mihai Viteazul. Astfel, Alba Iulia 1 Decembrie 1918 înseamnă un ideal împlint al vrerii lui Mihai Viteazul. La 1600 Mihai Viteazul realiza prima unire politică românească. O unire care, lovindu-se de aspre ostilităţi, n'a durat din păcate decât numai o clipă. Dar o clipă mare cât un vis pentru o întreagă istorie. Ecourile acestui mare vis au rămas vii în toate celelalte clipe de după 1600. Ca, în sfârşit, ele să realizeze în 1 Decembrie 1918, la aceeaşi Alba Iulia, împlinirea visului sau idealului naţional.

Continuare în pagina 3

editorial

DIN NOU DESPRE TRATATUL CU RUSIA

Revenim asupra acestui subiect, deşi s'a mai scris despre el în ziarul nostru, pentrucă este un subiect prea important şi extrem de grav pentru viitorul naţional. Suntem foarte îngrijoraţi de felul uşuratic, în care se tratează această chestiune, care afectează însuşi viitorul ţării. Vedem cu tristeţe că responsabilii diplomaţiei româneşti, şcoliţi în istoria lui Roller, oameni care vor să se afle în treabă, încurcă borcanele şi se joacă de-a tratatele între două ţări. Aşa se făcea şi pe vremea când Nicolae Titulescu era cel care pusese mâna pe monopolul politicii externe a Românei şi lucra cu toate ocultele străinătăţii. Românii, neavizaţi, erau atunci amăgiţi de *"genialitatea"* lui diplomatică în sfera relaţiilor internaţionale, care însă, în realitate, împingea România în sfera Rusiei Sovietice, ce abia aştepta să ne înghită, în setea ei nepotolită, imperialistă, de cuceriri teritoriale sau exercitare a unui hegemonism slav.

Nimeni nu neagă acum, că un *"Tratat de bază"* cu Rusia nu este necesar. Dela bun început, însă, spunem că nu avem încredere în aceia care lucrează de zor pentru semnarea tratatului cu Federaţia Rusă.

Actualii negociatori cu Moscova sunt continuatori ai unei concepţii pro-sovietice, deci, azi pro-ruseşti, care nu mai are valoare la ora actuală, dacă privim în întregul lor toate aspectele istorice şi reale, ale relaţiilor româno-ruse. Rezolvarea problemelor divergente de azi, este absolut esenţială, în vederea încheierii unui tratat. Dacă Rusia socoteşte că a venit vremea pentru iscălirea unui tratat de bună vecinătate cu România, diplomaţii români de azi trebue să ia în considerare toate problemele de litigiu şi să fie definitiv soluţionate în modul cel mai clar. Numai aşa se poate vorbi despre un tratat de *"bază"*.

Procesul istoric al unei înţelegeri a marilor probleme şi, în special, a problemelor româneşti are nevoie de o largă cuprindere, care porneşte mai recent, dela începuturile celui de-al Doilea Război Mondial. Atunci, marile Puteri Occidentale nu cunoşteau nici sufletul rusesc, nici istoria Rusiei şi nu înţelegeau nici ideologia marxistă şi bolşevismul ca armă de luptă a Rusiei Sovietice. Astfel se explică, în bună parte, asocierea cu Moscova Roşie. (Să nu uităm nici acţiunile lui Titulescu, pe plan mondial, care au contribuit enorm la înlesnirea Sovietelor de a apărea pe arena internaţională, din ce în ce mai consistent, după Revoluţia din 1917.)

Aşa se explică şi apariţia Cortinei de Fier, în spatele căreia a căzut întreaga Europă Răsăriteană, pradă jafurilor sovietice. După ce Sovietele au lansat programul de cucerire mondială a lumii, în numele ideologiei marxiste şi au trecut la acţiuni pe întreg globul pământesc, Occidentul şi-a dat seama de greşeala făcută. A fost nevoie de o coaliţie mondială, cu Preşedintele Americii, Reagan, cu Papa dela Roma, şi cu rezistenţele anti-comuniste de după Cortina de Fier, ca să se ajungă la dezagreagarea *"imperiului satanic"*, şi în final la dispriţia lui de pe glob.

În această perioadă, politica externă a României, cu toate tradiţiile sale, cu toată cultura şi spiritualitatea ei creştină, a fost complet înfeudată marxismului sovietic, în intenţia Moscovei de a lichida existenţa românească. Totul s'a desfăşurat, în această perioadă, din 1945 până în 1989, într'o uluitoare tragedie istorică.

Urmărind cu atenţie negocierile dela Moscova, vedem că aceleaşi cadre interne ale comunismului sovietic şi aşa-zisa nomenclatură, arhicunoscută şi prezentă pretutindeni, aduc pe masa tratativelor aceleaşi argumente şi aceleaşi poziţii. Trecând peste cele două probleme simbolice pentru România: recunoaştrea existenţei tezaurului depozitat la Moscova în 1916 şi denunţarea Pactului Ribbentrop - Molotov din 1939, Rusia oferă *"generoasă"* în schimb, acceptarea integrării noastre în NATO, dacă semnăm tratatul de bază.

Rusia nu are decenţa să renunţe la tendinţele sale imperialiste şi nici decenţa de a fi corectă cu România, ţinând cont de *"schimbarea vremurilor"*? Noi, în virtutea vremurilor care s'au schimbat, cerem Rusiei să respecte drepturile integrale ale României şi să între în ordinea democratică a lumii. Când la Conferinţa de Pace dela Paris, după Primul Război Mondial, lui Ion Brătianu, care era şeful delegaţiei române, nu i-au convenit cele impuse de Clemenceau - puternicul preşedinte al Franţei, - Brătianu a trântit cu pumnul în masă şi a părăsit Conferinţa. Aşa se apără o ţară de către negociatorii care au dragoste şi răspundere faţă de ţară şi neam.

Reprezentanţii PSD nu au dreptul să declare că problema denunţării Pactului Ribbentrop-Molotov, nu mai este de actualitate, deoarece teritoriile care au fost răpite României, nu se mai află în graniţele Rusiei. Nu se cedează niciodată, când ai dreptatea neamului tău în joc.

Fireşte că Rusii nu vor accepta cererile noastre asupra tezaurului, şi nici menţiunea pactului sovieto - german - din 1939, dar noi avem obligaţia morală şi răspunderea în faţa viitorului să înregistrăm în document petiţiile noastre. Acesta este un drept, pe care Rusii nu au nici o putere juridică de a ni-l lua.

George BĂLAŞU

ÎNTRE A FI ŞI A NU FI

George GEORGESCU

S'au împlinit de curând 75 de ani dela fuziunea Partidului Naţional Român din Transilvania cu Partidul Ţărănesc din Vechiul Regat şi 6 ani dela dispariţia lui Corneliu Coposu, cel care a fost un veritabil reper moral într'o societate măcinată de morbul corupţiei, al intrigilor şi violenţei în perioada postrevoluţionară când atmosfera socio-politică atinsese punctul de incandescenţă. Moştenirea lăsată de Coposu a fost un PNŢ în plină ascensiune, afiliat la Internaţionala Creştin-Democrată, cu un program bazat pe conceptul independenţei naţionale şi dreptăţii sociale. Astăzi însă, partidul pe care l-a condus cu demnitate şi înţelepciune, neacceptând nici un fel de compromis cu cei care au preluat puterea printr'o lovitură de forţă în Decembrie '89, nu se mai regăseşte în rândul formaţiunilor cu pondere în viaţa politică. Unii analişti afirmă cu maliţiozitate că partidul creat de Iuliu Maniu şi Ion Mihalache prin fuziunea sus amintită, ar fi ieşit practic din istorie. Pentru a descâlci adevărul din păienjenişul multiplelor scenarii şi diversiuni ce s'au ţesut în jurul acestei formaţiuni politice cu rădăcini adânci în istoria modernă a ţării noastre, vom încerca să analizăm *"sine ira et studio"* cauzele care i-au provocat pierderea popularităţii.

Datorită puternicei personalităţi a lui Corneliu Coposu, CDR reuşise să adune un nunăr de 15 formaţiuni politice şi ale societăţii civile, care au părăsit însă Convenţia una câte una după ce *"Seniorul"* a trecut la cele veşnice, nemaiexistând catalizator care să le unească. Dorinţa alegătorilor de schimbare a dus totuşi la câştigarea alegerilor din anul 1996 de către CDR, deoarece regimul fesenist demonstrase timp de 7 ani că nu este capabil să realizeze reformele necesare intrării ţării noastre în rândul naţiunilor cu o economie liberă, stabilă şi prosperă şi să asigure pacea socială, dar care a proliferat în schimb corupţia la scară naţională.

După preluarea puterii, PNŢCD a fost obligat să ia în considerare alcătuirea guvernului împreună cu câteva partide antagoniste din punct de vedere ideatic, întrucât nu obţinuse suficiente procente la scrutinul din anul 1996 pentru a forma un guvern monocolor. Prima dintre marile greşeli săvârşite atunci a fost acceptarea aşa-zisului *"algoritm"*, în baza căruia au cedat în cadrul unui preambul secret cele mai importante ministere Partidului Democrat al lui Petre Roman. Stăpânind principalele pârghii ale puterii, Partidul Democrat a lansat o campanie de scandaluri şi şantaj, pentru a obţine cât mai multe posturi strategice în Cabinetul Ciorbea şi în Administraţie. În acele momente a precumpănit enorm lipsa unui lider cu personalitate şi prestigiu care să călăuzească partidul în confruntările politice extrem de dure care au urmat, deoarece veteranii din furntea partidului, uzaţi biologic în universul concentraţionar comunist, au cedat permanent în disputele cu PD, sfătuiţi dela Cotroceni să păstrăze *"cu orice preţ"* stabilitatea Coaliţiei guvernamentale. Prăbuşirea în valuri succesive care a urmat a fost efectul principiului dominoului şi a avut rezultate catastrofale pentru CDR, dar mai ales pentru PNŢCD, care a devenit ţinta unor atacuri concentrate din toate direcţiile. Deşi din Coaliţia guvernamentală făceau parte şi alte partide, precum PNL, PD, PSDR şi UDMR, criticile care veneau, inclusiv din interiorul Coaliţiei, erau îndreptate exclusiv împotriva PNŢCD. Motivul? Acest partid - stindard al luptei împotriva comunismului impus de trupele sovietice şi a neocomunismului instalat după Revoluţie trebuia lichidat, deoarece constituia un potenţial pericol la adresa celor instalaţi prin fraudă la putere, cât şi din teama fostelor organe de represiune ale vechiului regim, reactivate sub o nouă ipostază de Ion Iliescu, de a fi scoase la lumină crimele săvârşite de ei în gulagul comunist în care a pierit elita ţării. Unul dintre cei mai înverşunaţi duşmani al PNŢCD s'a dovedit în perioada premergătoare alegerilor din anul 2000 a fi PNL, prin politicianul versatil şi fără scrupul, Valeriu Stoica, cel care a dus tratative cu absolut toate partidele de stânga pentru fuziune, în timp ce făcea parte dintr'o coaliţie de centru-dreapta.

Guvernarea lui Victor Ciorbea, deşi a debutat sub cele mai promiţătoare auspicii, nu s'a bucurat de succese datorită partenerilor din Coaliţie care l-au sabotat în permanenţă. Imaginea lui de om integru, alergic la compromisuri pe care o avusese înainte de numirea în funcţia de premier, a avut de suferit enorm, fiind şantajat din toate părţile, neacordându-i-se practic libertatea de acţiune necesară exercitării prerogativelor funcţiei cu care fusese investit. După o serie de şantaje şi scandaluri provocate de miniştrii PD din guvern, Ciorbea a luat taurul de coarne şi i-a cerut lui Traian Băsescu să demisioneze, în urma

Continuare în pag. 6

FALSA PRIMENIRE A SRI

Problema dosarelor fostei Securităţi apare mereu în centrul atenţiei şi în realitate nu va înceta să fie o problemă până când nu va avea loc o reală deschidere a arhivelor. Recent, presa a dezvăluit că unul dintre liderii marcanţi ai PRM, Ilie Merce, despre care se ştia că a fost ofiţer de Securitate, a desfăşurat activităţi tipice de poliţie politică, urmărind ziarişti şi adunând probe împotriva lor, înainte de căderea lui Ceauşescu. Presa a publicat dosarul de urmărire penală a lui Dumitru Luga, cunoscut opozant anticomunist din televiziune, din care a reieşit că actualul deputat Ilie Merce, pe atunci ofiţer de Securitate, s'a ocupat direct de urmărirea lui.

Deputatul PRM, ar intra direct în categoria celor care ar fi trebuit deconspiraţi potrivit legii dosarelor înainte de alegeri. Alegătorii ar fi trebuit să ştie că au de-a face cu unul dintre aceia care au fost duşmanii cei mai puternici ai libertăţii lor, cu unul dintre persecutorii ascunşi ai regimului comunist. În schimb, ei au aflat că e vorba de un fost ofiţer de Securitate inocent, despre care au putut să-şi imagineze că va fi fost vreun patriot, care a luptat împotriva dominaţiei sovietice sau ceva de genul acesta.

Ilie Merce, invitat la un post de televiziune, a dezvăluit că foştii săi colegi se află încă în Serviciul Român de Informaţii. Lucrul acesta ridică de fapt valul gros care s'a lăsat peste subiect. SRI, în toamna anului trecut, nu a furnizat CNSAS, instituţia anume înfiinţată, datele necesare despre trecutul candidatului Ilie Merce, sau mai precis a oferit numai date parţiale. De ce, este acum simplu de înţeles. În SRI se află, aşa cum s'a presupus şi până acum, dar fără dovezi, mulţi dintre foştii ofiţeri de Securitate care au contribuit din plin la instaurarea terorii comuniste. Dacă ei ar fi răspuns acum cererii CNSAS privitoare la un fost coleg care a început să facă politică, atunci s'ar fi deconspirat ei înşişi.

Conducerea SRI a refuzat însă să-şi asume vreo culpă. Dimpotrivă, a dat un comunicat din care reiese solidaritatea deplină între foştii ofiţeri de Securitate, indiferent de trecutul lor. În arhivele SRI, se spune în răspunsul dat publicităţii, nu se află dosare făcute ofiţerilor care au făcut poliţie politică, ci numai dosare de cadre. De aici reiese cu multă limpezime că trecutul vinovat al unui ofiţer de Securitate nu este recunoscut în interiorul instituţiei ca fiind un criteriu relevant.

Criteriile folosite de serviciul de cadre exclud din start această perspectivă, în ciuda faptului că ea a devenit de multă vreme o importantă preocupare publică. Criteriile societăţii nu sunt totuna cu criteriile serviciilor secrete. Într'un anumit sens acest lucru e inevitabil, dar în România este vorba de schimbarea unui regim totalitar şi brutal cu unul democratic, care ar fi trebuit urmată şi de o schimbare de perspectivă în serviciile secrete, sau mai ales în serviciile secrete, întrucât ele au fost primele răspunzătoare de teroarea instituită în anii comunismului.

În realitate, în ultimii ani SRI a adoptat o atitudine ipocrită încercând să asigure pe cetăţeni că multe lucruri s'au schimbat, că au avut loc primeniri de personal, pe când în realitate au continuat să funcţioneze, dacă nu aceleaşi practici, în orice caz aceleaşi criterii.

V'aţi plătit abonamentul la "CUVÂNTUL ROMÂNESC"?

CĂTRE CORESPONDENŢI

Rugăm pe toţi corespondenţii noştri să trimită articolele spre publicare până la data de 15 a lunii precedente editării ziarului. Redacţia ziarului nu asigură publicarea articolelor nesosite la sediu până la această dată.

CĂTRE CITITORI

SPRE CUNOŞTINŢĂ: Ţinem să facem cunoscut că Redacţia acestui ziar nu împărtăşeşte întotdeauna ideile şi punctele de vedere ale colaboratorilor din articolele semnate.

LEGEA STATUTULUI DE MAGHIAR

Mihaela MOISIN

Deşi interpretată de mare parte din mass-media ca o problemă creată pe fondul unor dispute permanente între Unguri şi Români în Ardeal, cu scopul de a da alte motive de îngrijorare populaţiei ţării, acum când guvernul nu ştie cum să dea piept cu iarna, problema creată de Legea Statutului de Maghiar ar trebui să ne dea motive reale de îngrijorare.

La 19 Iunie a.c., Parlamentul dela Budapesta a adoptat legea statutului unor etnici maghiari din afara graniţelor Ungariei. Această lege se referă, bineînţeles la Ungurii trăitori în teritoriile apropiate Ungariei (fostul Imperiu Austro-ungar?). Nu însă şi Ungurilor trăind, de exemplu, pe continentul american.

Prin Legea statutului, se preconizează elibera-rea legitimaţiei de Maghiar. Marko Bela, preşedintele UDMR consideră că ar trebui finalizate cât mai urgent consultătile începute între România şi Ungaria, căci *"Legea va intra în vigoare oricum la 1 Ianuarie"*. O comisie centrală de supraveghere a aplicării Legii statutului, formată din 28 de membri, s'a şi înfiinţat la Cluj-Napoca, la 23 Noembrie. Primul ministru Adrian Năstase a declarat însă pe 27 Noembrie că acţiunea demarată de UDMR privind acordarea legitimaţiei de Maghiar este lipsită de fond, întrucât consideră că această activitate nu va fi. desfăşurată în viitor.

Discuţiile între omologii români şi ungari, la diverse niveluri pe această temă, plus creşterea tensiunii din regiunea Harghita - Covasna, datorită raportului Comisiei de supraveghere a SRI, care face *"acuzaţii grave"* legate de situaţia din aceste judeţe, au făcut ca Liderul UDMR să considere că reprezentanţii PSD *"dau dovadă de duplicitate"*, colaborând pe de o parte cu Uniunea Maghiară, iar pe de altă parte atacând *"extrem de dur"* aspiraţiile comunităţii maghiare. Mai mult, Marko Bella a arătat că este îngrijorat de *"campania antimaghiară"* din ultima vreme, care *"serveşte la intoxicarea opiniei publice"*.

Ministrul de Interne Ioan Rus, care a prezentat în noua sa calitate de preşedinte al Organizaţiei Judeţene PSD Cluj, *"Programul Social Democrat pentru Transilvania"* a afirmat că *"Legea statutului Maghiarilor nu face altceva decât să producă o "maghiarizare prin efecte"... "Nu putem accepta co-suveranitatea asupra Transilvaniei pe care prea des o afişează Budapesta... Nu acceptăm enclavizarea zonei Harghita-Covasna şi abandonarea populaţiei române minoritare în numele principiului minoritatea se supune majorităţii"*.

Deputaţii UDMR din Harghita au declarat că nu exclud posibilitatea ca să solicite Consiliului Europei monitorizarea situaţiei din judeţele Covasna şi Harghita. *"Nu credem însă că Uniunea Europeană şi structurile euro-atlantice au nevoie de un conflict într'o ţară care se pregăteşte de aderare"*.

Partea română este nemulţumită de faptul că partea ungară insistă pentru menţinerea în textul Legii a facilităţilor în domeniul drepturilor economico-sociale, pe criterii etnice.

Preşedintele PNL, Valeriu Stoica, a arătat că va prezenta un document privind negocierile româno-ungare, care va avea ca punct de plecare recomandările Comisiei dela Veneţia, al cărui membru este, şi va evidenţia contradicţiile dintre acestea şi prevederile legii adoptate la Budapesta. El a precizat de asemenea că aceste contradicţii trebue abordate în cadrul discuţiilor comisiei mixte româno-ungare de aplicare a tratatului dintre cele două state. De asemenea, că Ungaria nu are dreptul să facă discriminări pe criterii etnice atunci când este vorba despre dreptul la muncă sau alte facilităţi economice. *"Statul ungar poate lua măsuri de spirijinire a cetăţenilor de etnie maghiară doar dacă este vorba despre păstrarea identităţii culturale a acestora"*.

România deci, ar trebui să promoveze politica adoptată de raportul Conferinţei dela Veneţia, care este favorabil poziţiei guvernului nostru.

Reglementările internaţionale prevăd că statul ungar poate lua măsuri de sprijinire a cetăţenilor de etnie maghiară în vederea păstrării identităţii culturale. De asemenea, că pentru a beneficia de drepturi cultural-educaţionale nu este necesară o legitimaţie etnică, aşa cum n'a fost necesară nici până acum.

UN IDEAL ÎMPLINIT

Urmare din pagina 1

Unirea cea mare din 1918 a fost pregătită de oameni mari şi înfăptuită de oameni mari, pe care nimeni şi nimic nu-i poate şterge din cartea de istorie. Între ei, vedem figurile lui Iuliu Maniu şi Vasile Goldiş în Transilvania, Ion Inculeţ şi Pan Halipa în Basarabia, Iancu Flondor în Bucovina şi Brătienii şi Tache Ionescu în Regat. Aceste nume sunt de amintit ca un omagiu datorat lor. Căci rostul unei comemorări este de a cinsti pe cei care au contribuit decisiv la împlinirea idealului istoric, ROMÂNIA MUMĂ. Ei rămân în conştiinţa istoriei. Chiar dacă istoriografia aservită puterii comuniste a încercat mistificarea adevărului. Estompând meritele incontestabile ale marilor personalităţi ale neamului. Creind în chipul acesta istoria difuză. Care duce la situaţia că România de azi e confruntată cu regăsirea propriei sale istorii.

Comunismul autohton român a făcut totul pentru a transforma istoria naţională în teren de articulare a propriilor sale motivaţii şi scopuri. Şi a lăsat în chipul acesta un postcomunism de o cruntă vitregie morală. O vitregie care duce la incapacitatea politicienilor români de azi (onoare excepţiilor) de a pătrunde taina măreaţă a Unirii Românilor consumată în vechiul Apulum. Unde a avut loc o demonstraţie strălucitoare de maturitate istorică, la care au luat parte 130 de mii de Români, ca să hotărască asupra sorţii Neamului Românesc.

Este nemaipomenit de trist să vezi cum conducătorii de azi ai ţării nu pot prinde o legătură de suflet cu împlinirea idealului românesc legat de ziua de 1 Decembrie 1918: ROMÂNIA MUMĂ - ROMÂNIA MARE. În faţa marilor evenimente istorice româneşti care n'au nici o legătură cu p.c.r., ei se comportă cu atitudinea unor oameni de lemn. Lucru uşor de înţeles când e bine ştiut că baza pregătirii lor politice este o putere străină care a dezmembrat ROMÂNIA MUMĂ prin răpirea Basarabiei, Bucovinei de Nord şi Ţinutului Herţa. Partidul Comunist Român a susţinut această răpire. Şi, făcând acest lucru, el s'a dovedit a fi contra ROMÂNIEI MARI. Concluzia: cine îşi trage obârşia puterii şi prerogativele politice din un asemenea partid, nu poate reprezenta (nu numai formal ci şi cu suflet) o comemorare istorico-naţională ca cea legată de 1 Decembrie 1918.

Conştientă de lipsa ei de legitimitate istorică de a reprezenta MORAL Neamul şi Ţara, puterea deroghează cu declaraţii de *"unitate naţională"* pe care o vede şi o înţelege doar ca pe o unitate în jurul PCR/PDSR/PSD. Astfel, ea este în fruntea ceremoniilor de comemorări naţionale numai şi numai pentru a trage un profit politic.

Comemorând unirea dela 1 Decembrie 1918 ne aplecăm asupra trecutului istoric românesc. Asupra trecutului care a văzut în Naţionalitate şi Patrie fiinţa vie a unui sanctuar. Sanctuarul naţional al prezenţei româneşti neîntrerupte pe plaiurile pe care Românul s'a născut. Aceste plaiuri au fost şi sunt româneşti. În decursul secolelor, alte neamuri au venit şi s'au sălăşluit pe ele. Românii n'au venit. Ei sunt de aici.

Strămoşii ne-au lăsat din tată în fiu comorile obârşiei şi credinţei. Dar şi idealurile de împlinit.

Eugen BÂRSAN

Imaginea externă nu ţine de cald

După turneul Premierului român Adrian Năstase în Canada, SUA şi Marea Britanie, soldat - între altele - cu încheierea unui nou acord cu Fondul Monetar Internaţional, şi după Raportul Comisiei Europene, care conţine o mică *"primă de încurajare"*, chiar dacă ne plasează, alături de Bulgaria, pe ultimele locuri între candidatele la aderare, se poate vorbi despre un oarecare succes de imagine obţinut de guvernul PSD pe plan internaţional.

Maşina de propagandă guvernamentală a şi ambalat motoarele, exagerând mult importanţa evenimentelor amintite mai sus. Lăsând deoparte *"specialiştii"* în ditirambi şi sperând că tămâierile nu-i vor ameţi de tot pe membrii cabinetului Năstase, trebue să amintim câteva date esenţiale:

• acest guvern este al ultimei şanse de a redresa România şi de a o înscrie ferm pe o traiectorie pozitivă şi directă spre integrarea euro-atlantică;

• acest guvern are o susţinere parlamentară suficientă pentru a-l scuti de surprize neplăcute;

• acest guvern a dat câteva semne că este dispus să accelereze reforma economică, reuşind o privatizare dificilă (Banca Agricolă) şi una foarte dificilă (*"Sidex"* - Galaţi);

• acest guvern este, însă, prins în cleştele unor promisiuni populiste (care au generat anumite aşteptări), pe de-o parte, şi durele măsuri cerute de o reformă economică adevărată, pe de altă parte.

S'ar putea ca ultimul punct să cântărească mai greu deât anterioarele. Judecând după tot ce s'a întâmplat din '90 încoace, bătuta pe loc românească are şanse să continue - spre neşansa ţării noastre.

Adrian Năstase a sesizat pericolul, de vreme ce a declarat că *"dorim să facem în aşa fel încât sentimentul sacrificiului permanent al populaţiei, în numele unor idei valoroase de reformă să nu ducă la eliminarea sprijinului popular pentru ceea ce întreprindem"*. Cum se va întâmpla miracolul, încă nimeni n'ar putea preciza...

Semne că sprijinul popular se diminuează există - marile centrale sindicale au anunţat ruperea acordului social cu guvernul, nemulţumite de unele prevederi ale bugetului pe 2002 (adoptat, pentru prima oară, înainte de încheierea exerciţiului financiar în curs) şi de unele reglementări ale noii Legi a pensiilor. Însă cu liderii sindicali se poate trata, dovadă că unii au devenit miniştri sau parlamentari ai PSD. Dar cu marea majoritate a populaţiei, cea care a şi furnizat grosul voturilor pentru PSD, va fi mai dificil. Scăderea nivelului de trai continuă, iar iarna se anunţă - din acest punct de vedere - foarte grea. Noile tarife la energia electrică şi termică, la apă şi la gaze vor ridica nivelul întreţinerii locuinţei la cote insuportabile. *"În primăvară, Românii vor fi un popor de datornici"* - afirmă pe bună dreptate, analistul politic Stelian Tănase. Iar subvenţiile pentru persoanele cu venituri modeste vin tot din banii publici şi nu rezolvă problemele regiilor autonome - *"puşculiţele"* tuturor partidelor aflate la putere.

Ei bine, noul acord cu FMI conţine - între alte restricţionări - o surpriză foarte neplăcută pentru populaţie: începând de anul viitor, preţurile energiei termice, electrice şi al gazelor naturale se vor stabili în dolari şi se vor alinia tarifelor europene. Ceea ce va conduce la o creştere cu 50% a facturii de întreţinere (care este, deja, împovărătoare pentru familiile sărace şi chiar pentru cele cu venituri medii), în vreme ce creşterea venitului mediu nu va depăşi 5%! Tot cam pe la 5% va ajunge atunci şi sprijinul popular...

Mihai CREANGĂ

Din ciclul

"De ce nu intrăm în NATO ?"

Şeful de cabinet al generalului Iulian Vlad, fostul şef al Securităţii, colonelul Aurel Rogojan este în prezent consilierul personal al directorului SRI, Radu Timofte. Rogojan, prin poziţia sa de şef de cabinet al numărului 1 în Securitate, era considerat un personaj cheie al aparatului represiv, el fiind de fapt portavocea prin care generalul Vlad îşi transmitea ordinele.

Numirea lui Rogojan la SRI într'o funcţie echivalentă cu cea pe care o deţinea şi înainte de 1989 în Securitate, ar putea avea consecinţe extrem de negative pentru imaginea României în străinatate, mai ales în contextul eforturilor regimului Iliescu-Năstase de a convinge Occidentul că trebue să fie acceptată primirea în NATO.

Numirile unor foşti ofiţeri ai Securităţii în funcţii importate au dus la proteste din partea cancelariilor occidentale. În 1997, după ce România nu a fost primită în NATO la *summit*-ul Alianţei Nord Atlantice dela Madrid, purtătorul de cuvânt al Casei Albe, Michael McCurry, declarat în cadrul unei conferinţe de presă la Hotelul *"Intercontinetal"*, cu prilejul vizitei Preşedintelui Clinton în România, că ţara noastră îşi periclitează şansele de aderare dacă va menţine în structurile de informaţii foşti ofiţeri ai Securităţii.

Semnale de acelaşi calibru au fost trimise şi anul acesta, după ce PDSR-PSD a preluat, din nou, Puterea. Unul din cazurile mediatizate a fost cel al deputatului PSD, Ristea Priboi, care a lucrat într'o structură informativă care se ocupa de supravegherea postului de radio *"Europa Liberă"*.

Andrei Bădin

UN DOCUMENT INCENDIAR DESPRE CORUPŢIA DIN MINISTERUL DE INTERNE

Afaceri de sute de mii de dolari patronate de cei care ar trebui să aresteze pe corupţii din România

Un document prezentând dezvăluiri şocante circulă prin redacţiile principalelor cotidiene centrale din România. Este vorba de o scrisoare transmisă prin *e-mail*, intitulată *"Generalul Sintofarm"*, (aluzie la generalul Toma Zaharia, prim adjunctul ministrului de Interne, implicat în aşa numita afacere SINTOFARM) şi semnată de un grup de ofiţeri ai UM 0962 din cadrul Ministerului de Interne (fosta *"Doi şi un sfert"* - serviciul de informaţii al M.I).

Scrisoarea conţine dezvăluiri extrem de grave, privind fapte de corupţie, trafic de droguri, deturnări de fonduri, prostituţie, chiolhanuri ale poliţiştilor pe banii infractorilor, luare de mită etc., toate atribuite unor generali şi ofiţeri superiori din conducerea Ministerului de Interne.

Unul dintre cei acuzaţi este primul adjunct al ministrului, generalul Toma Zaharia, care nu numai că s'ar fi ocupat de trafic de droguri, dar - potrivit scrisorii -, şi-ar fi construit vile cu lemne trimise de subordonaţi din Maramureş, a încasat sume cuprinse între 150.000 de mărci şi 300.000 USD pentru promovarea în funcţii de conducere a unor ofiţeri şi face în continuare jocul fostei puteri care l-a făcut general şi l-a promovat în fruntea MI.

Nu sunt uitaţi generalul Aurel Neagu, şeful Poliţiei de Frontieră, care ar fi însoţit TIR-uri cu ţigări de contrabandă; generalul Virgil Ardelean *"beneficiarul a trei stele"*, pentru serviciile aduse Preşedintelui Emil Constantinescu; comisarul general al Gărzii Financiare, Nicolae Plăiaşu, deţinător de informaţii cu care-i poate îngropa pe mulţi din foştii săi şefi şi cu care-i şantajează pentru a fi făcut general; colonelul Dumitru Sorescu, prim-adjunct al şefului Poliţiei Române, tatăl tuturor Arabilor, Kurzilor şi al altor mafioţi care au dus România de râpă, răspunzător de prăbuşirea FNI; generalul Marian Tutilescu, specializat în afaceri ilegale derulate pe frontiera româno-sârbă; generalul Mihai Stoica, şeful Brigăzii de Combatere a Crimei Organizate, prieten al marelui traficant de droguri Sava Docmanov; colonelul Vasile Mureşan, fost inspector-şef în Maramureş, distrugător al pădurilor din judeţ, şef al unor clanuri mafiote care se ocupă cu droguri şi maşini furate; colonelul Traian Jipa, şef IPJ Constanţa, care a plătit 200.000 USD pentru a fi avansat general; generalii Arghiroiu şi Apostol, slugi ale fostei puteri, fără merite în activitatea profesională, şi, nu ultimul, generalul Nicolae Berechet, care ar fi măsluit toate dosarele şi scandalurile în care a fost implicată fosta putere.

Autorii scrisorii precizează că deţin casete audio-video, documente, martori cu care pot proba toate faptele incriminate. Intenţionat sau nu, semnatarii uită să spună unde şi când pot fi văzute toate aceste probe. Multe din numele şi faptele enumerate în scrisoare au făcut obiectul mai multor articole publicate de unele ziare.

Tropăim, tropăim... pe loc

Viorel PALTIN

Am mai schiţat în trecut, cu un anume prilej, distincţia care trebue făcută între *"a te integra"* şi *"a adera"*, cu referire la dezideratul mărturisit ca primordial al României de a intra în Uniunea Europeană şi NATO. După opinia mea, *"a adera"*, sinonim cu a te alătura, a te alipi, este un cuvânt care, în plan militar-politic, presupune mult mai puţine eforturi din partea unei ţări candidate, mai ales dacă acea ţară este favorizată de o bună situare geografică din punctul de vedere al alianţei. În fond, într'o situaţie reală - cum este, spre pildă, cea de acum, când se dă o ripostă terorismului internaţional - Alianţa Nord Atlantică se vede nevoită să acţioneze unitar şi solidar, cu toate mijloacele de care se poate sluji, aşa încât, orice ţară membră sau aspirantă poate contribui, după puterile şi capacitatea sa, la reuşita acţiunii, care se preconizează a fi de durată.

Fără a face *"de jure"* parte din alianţă, România s'a declarat gata să se alăture NATO, punând fără rezerve la dispoziţie întreaga capacitate a ţării, comportându-se ca şi când *"de facto"* ar fi membru plin. Este dela sine înţeles că un aliat chiar de prima mărime, cum sunt Statele Unite ale Americii nu are, în principiu, de ce să nu accepte în aceeaşi structură militar-defensivă un candidat incomparabil mai slab înzestrat, având deci o putere mult inferioară...

Când porneşti la război, cu cele mai sofisticate arme, s'ar putea dovedi utilă şi contribuţia unui partener sau membru, chiar dacă el nu dispune comparativ decât de o ghioagă... Se ştie că o luptă nu se poartă doar cu rachete, portavioane, submarine şi bombe, de o mare importanţă fiind şi cuantumul de inteligenţă de care dispui. În mod tradiţional, România s'a aflat vreme îndelungată în strânse relaţii cu ţările care favorizează şi găzduiesc terorismul internaţional. Aici se pune însă o condiţie esenţială: chestiunea ţine de credibilitate!

Se ştie că ţara noastră a făcut, comparativ cu alte state foste comuniste, extrem de puţin în termeni reali spre a se delimita şi distanţa de fostele structuri comuniste, mai cu seamă de elementele umane, care vreme de aproape o jumătate de veac s'au aflat în opoziţie cu NATO, într'o postură antagonică - vezi *"războiul rece"*, furtul de tehnologie, agresiva luptă ideologică şi propagandistică... Este de aplaudat ştanţa României în această confruntare dintre civilizaţie şi barbarie, dar cred că tot nu e deajuns. Se ştie că statele foste comuniste au fost ele însele, timp îndelungat, structuri teroriste: ele şi-au terorizat propriile popoare, au propagat în teorie şi viaţă un antiumanism filosofic şi practic, sub forma urii de clasă, ucigând arbitrar milioane de oameni. Nu văd nici o diferenţă între un asasin ca Stalin, Pantiuşa sau Nicolski şi Ossama bin Laden ori un lider taliban criminal...

De ce nu am intrat până acum în NATO? Simplu: pentrucă la noi nu a avut loc un adevărat *"catharsis"*, o *"ardere de tot"* a monstrului comunist şi o asanare deplină a sechelelor acestuia!

Cu totul altfel se pune problema integrării în UE. Integrare nu înseamnă *"alăturare"*. Sunt necesare măsuri energice şi de durată spre a depăşi handicapul economic, instituţional şi moral-politic, spre a deveni compatibili cu ţările membre. Nu e vorba de a putea pune cândva semnul egalităţii între România şi Germania, de exemplu, ci de a reuşi, în câteva domenii majore, să atingem performanţe apropiate, calitativ şi productiv, de ţările occidentale. Să înţelegem că, cu autostrăzile noastre puţine de pe care asfaltul se descuamează, cu industria noastră neperformantă şi cu agricultura autarhică, haotică, nu ne vom putea integra prea curând în UE. Deocamdată rămânem în postura şoarecelui care aleargă alături de elefant pe un pod. Zice şoarecele: *"Tropăim, tropăim..."*

Western Union® – Este ca şi cum ai trimite bani celor dragi în persoană!

Când trimiteţi bani prin Western Union, puteţi fi liniştit că tranzacţia va fi făcută rapid şi cu cea mai mare siguranţă. Mulţumită prezenţei noastre globale, transferul de bani este foarte rapid într-o perioadă de timp foarte scurtă de numai câteva minute. Puteţi trimite bani chiar şi prin telefon, folosind un credit card. Cei dragi pot ridica banii la oricare din cele 101,000 de locaţii în 185 de ţări, incluzând România. Când familia sau prietenii se bazează pe ajutorul dumneavoastră, dumneavoastră vă puteţi baza pe Western Union. În concluzie, când trimiteţi bani celor dragi, folosiţi numai Western Union, companie în care au încredere milioane de oameni ca dumneavoastră.

Vorbim româneşte

1-800-347-6000

www.westernunion.com

WESTERN UNION | MONEY TRANSFER

The fastest way to send money worldwide.®

© 2001 Western Union Holdings Inc. All Rights Reserved.

ÎN SFÂRŞIT ŞI PENTRU TOTDEAUNA

—Radu NEGRESCU-SUŢU—

Pruncul cu ochii plini de soare venise. În sfârşit şi pentru totdeauna. Fusese semn dumnezeiesc, căci osia lumii se blocase, timpul se oprise'n loc, aerul încremenise de uimire, bolta cerului rămăsese nemişcată şi pasările îşi încetaseră zborul.

Spune *"Protoevanghelia lui Iacob"*, descriind minunea: *"Oamenii erau aşezaţi în jurul unui blid, gata să-l mănânce, dar mestecând nu mestecau, luând dumicatul nu-l luau şi ducându-l la gură nu-l duceau"*.

Pruncul cu ochii plini de soare venise. Bunul Iosif mergea fără să înainteze nici un pas, privea fără să vadă şi vedea fără a privi: *"Era şi o turmă de oi la păscut, care însă nu se mişca din loc. Păstorul ridicase toiagul, dar mâna îi încremenise deasupra capului. Lângă râu, iezii stăteau cu boturile aplecate, dar fără să bea"*.

Timpul se suspendase, oprindu-se în loc, aerul nu mai mişca, stelele împietriseră pe bolta cerului şi universul întreg îşi închegase pulsul, în nemişcarea care precede apariţia vieţii. În faţa minunii dumnezeieşti, în semn de supunere şi de suprem omagiu, toată creaţia Domnului se prosternase, căci Pruncul cu ochii plini de soare venise.

Vietăţile se întoarseră'n matca lor, matca lor în fiinţă şi fiinţa'n nefiinţă, cugetele oamenilor în adâncurile necugetării lor de veacuri şi veacurile'n negura Timpului care, supus, zâmbea Pruncului divin Care-l precedase şi zămislise înainte de a fi El zămislit.

Bucură-te omule, creaţie divină, veseleşte-te timp al timpului, suflare a suflării, pară palidă strălucirea Soarelui, pară ştearsă şi mohorîtă lumina zorilor, căci Lumina luminilor cea adevărată S'a ivit şi Pruncul cu ochii plini de soare a venit! În sfârşit şi pentru totdeauna.

NAŞTEREA DOMNULUI

Urmare din pag. 1

Din cauza acestui aspect formalist al credinţei, se neglijează ceea ce ne învaţă Scripturile şi anume, că noi trebue să capitulăm în faţa unui ***legământ nou***, care constă în aceasta (zice Domnul): *"Voi pune legile Mele în mintea lor şi ei vor fi poporul Meu"* **(Evrei, 8.10)**. Legea cea nouă, odată asimilată, ajunsă principiu intim şi director al interiorităţii noastre convertite, capătă puteri centrifugale, tâşneşte spontan şi irezistibil din lăuntru spre mediul ambiant, actualizându-se în faptele credinţei, printr'o surprinzătoare evoluţie calitativă, când, ne asigură Apostolul, *"nu mai trăiesc eu, ci Hristos trăieşte în mine"* **(Galateni, 2.20)**.

Iată de ce socotim noi sărbătoarea naşterii Domnului drept ***praznicul mântuirii***. Deoarece Dumnezeu coboară din transcendenţă în Istorie, se înomeneşte, devine concret şi pipăibil, ca să instaureze, pe pământul convulsionat de forţele Urii, hegemonia Dragostei şi-a Iertării, certitudinea unei mântuiri veşnice, pe care un înger al Domnului a vestit-o păstorilor înfricoşaţi de strălucirea luminii: *"Nu vă temeţi, căci vă aduc o veste bună, care va fi o mare bucurie pentru tot norodul: astăzi în cetatea lui David, vi s'a născut un Mântuitor care este Hristos, Domnul"* **(Luca, 2.10-11)**. *"El va mântui pe poporul Lui de păcatele sale"*, îi spune lui Iosif îngerul care i s'a arătat în vis **(Matei, 1. 20-21)**.

Această bucurie a Naşterii Domnului nu poate fi înţeleasă şi, mai ales, nu poate fi ***trăită*** decât de un suflet care, bălăcindu-se în tot felul de păcate şi fărădelegi, a simţit în el povara lor uriaşă şi cu lacrimi, strigând la Iisus: *"Doamne, iartă-mă!"*, a căpătat iertarea păcatelor sale, fiind despovărat şi mântuit de Iisus, Mântuitorul. Da, numai un astfel de suflet, numai sufletele păcătoase care îşi recunosc nimicnicia căzăturii lor morale, numai inimile zdrobite şi mâhnite întocmai inimii lui David, după păcatul săvârşit cu Bat-Şeba, nevasta lui Urie Hetitul, vor înţelege de ce Dumnezeu, în dragostea Sa fără de margini, *"a trimis pe Fiul Său ca jertfă de ispăşire pentru păcatele noastre"* **(I Ioan, 4.10)**. Cum va striga împăratul David către Cel Atotputernic, în psalmul pocăinţei? *"Dumnezeule, Tu nu dispreţuieşti o inimă zdrobită şi mâhnită"* **(Psalmul 51.17)**. Inima noastră împietrită - inima *"tare ca piatra"* - trebue să se sfâşie sub apăsarea regretelor. Omul cel vechi, omul răzvrătirilor şi-al orgoliului, trebue să se spargă în ţăndări, pentru ca în locul rămas gol să ia chip Hristos, definitiv şi tutelar. Noi ne micşorăm şi El, Pruncul slavei dumnezeieşti, creşte în noi, ca să putem afirma, împreună cu Apostolul Neamurilor: *"Nu mai trăiesc eu, ci Hristos trăieşte în mine"* **(Galateni, 2.19)**.

"Dragostea lui Dumnezeu faţă de noi - ne atrage atenţia Sf. Ioan - *s'a arătat prin faptul că Dumnezeu a trimis în lume pe singurul Său Fiu, ca noi să trăim prin El"* **(1 Ioan, 4.9)**. Nu ca să ne dăm prin El, nu ca să huzurim şi să benchetuim în numele Lui (că, de! de-aia am aşteptat Crăciunul!), ci ca să ***"trăim prin El"***, ca unii pentru care Iisus Hristos a venit pe pământ, S'a întrupat din Fecioara Maria *"pentru a noastră mântuire"* - aşa cum o afirmăm în Crezul credinţei - şi a luat asupra Lui păcatele noastre.

Părintele Iosif Trifa, fondatorul Oastei Domnului, în cartea sa ***"Alcoolul - Duhul diavolului"***, descrie, cu durere, cam cum arată *"bucuria"* cu care aşteaptă creştinii de azi Naşterea Domnului: *"Chefuri, dansuri, petreceri, desfătări lumeşti, aceasta este <bucuria> de praznice a celor mai mulţi creştini. Bucuria Naşterii, creştinii au dus-o la cârciumă, în casa lui Satan. În praznicul Naşterii, Pruncul Iisus vede <primirea> ce I-o fac oamenii şi se întreabă îngrozit: <Asta-i bucuria cu care Mă aşteaptă oamenii pe pământ?>"* Şi Gornistul lui Dumnezeu din Sibiu continuă: *"După post, odată cu Naşterea Domnului, se dezleagă jocurile, petrecerile, chefurile şi beţiile, ca şi când Iisus, Fiul lui Dumnezeu, a venit pe pământ să-i dezlege pe oameni la desfătări şi păcate. Nicăieri nu citim în Evanghelie* - subliniază sfântul luptător al Crucii din Transilvania - *că s'ar fi îmbătat cineva în noaptea Naşterii sau în noaptea Învierii. În noaptea Naşterii, stăteau îngerii împreună cu păstorii, cântau şi preamăreau pe Dumnezeu"*.

Parafrazând pe marele pedagog german Wilchelm Foerster, care spunea: *"De o mie de ori de s'ar fi născut Hristos în Betleem şi nu s'a născut în tine, tu eşti pierdut pe veci"* - se cade să gândim şi noi în ce priveşte mântuirea noastră: *"De o mie de ori de-ar fi venit Iisus Hristos în lume ca să mântuiască pe cei păcătoşi, dacă tu nu te vezi păcătos şi nu te pocăieşti de păcatele tale, tu eşti pierdut pe veci!"* De aceea Sfântul Pavel insistă asupra acestui adevăr fundamental, când strigă: *"O, adevărat şi cu totul vrednic de primit este cuvântul care zice: <Hristos Iisus a venit în lume ca să mântuiască pe cei păcătoşi>, dintre care cel dintâi sunt eu"* **(1Timotei, 1.15)**.

Ţine minte, cititorule, verifică-te: cum sărbătoreşti Naşterea Domnului şi care îţi este starea sufletească? Deoarece este inutil să vezi, să accepţi, să afirmi chiar, că Iisus Hristos este Mântuitorul tuturor oamenilor păcătoşi, dacă nu te recunoşti tu însuţi păcătos şi nevrednic; dacă n'ai descoperit în Iisus Hristos unica ta posibilitate de salvare; dacă nu te-ai prăbuşit, în faţa Ieslei sfinte, ***cu toate*** păcatele tale, ***cu toate*** poverile tale lăuntrice, ***cu toate*** văgăunile şi fantomele unei vieţuiri zădarnice, ***cu toată*** stârpiciunea ta sufletească. Pentru a căpăta iertare şi pace. Pentru a te îmbrăca în lumină. Pentru a-ţi înfrumuseţa viaţa şi a-ţi sfinţi idealurile. Pentru a deveni, aşişderea magilor şi păstorilor, vestitor al Naşterii lui Iisus, drumuitor spre Betleemul veşniciei, într'o societate din ce în ce mai ostilă lui Dumnezeu.

Să veghem cu toţii la curăţia credinţei noastre, aprinşi de focul dragostei lui Hristos, ca să ne învrednicim a cânta laolaltă cu îngerii: *"Slavă lui Dumnezeu în locurile prea înalte şi pace pe pământ între oamenii plăcuţi Lui!"* Să nu-L refuzăm pe Iisus. Să-L lăsăm să se nască în noi. Să ne contopim cu El. Să-L transformăm în idealul nostru de viaţă. Să ne lăsăm călăuziţi de steaua de lumină a Betleemului, devenind noi însine martori ai Naşterii lui Iisus şi vestitori ai slavei Sale veşnice.

Sergiu GROSSU

Maria Globe Tours Inc.

UNDE CĂLĂTORIA MULT VISATĂ DEVINE REALITATE

Servicii de turism

- Bilete de avion
- Vacanţe la soare
- Croaziere
- Închirieri de maşini
- Asigurări medicale pentru vizitatori
- Asigurări de călătorie
- Bilete de tren
- Rezervări de locuri la hoteluri

Servicii speciale

- Curier săptămânal spre România
- Invitaţii pentru vizitatori
- Comenzi de alimente pentru Bucureşti, distribuite la domiciliu
- Şampanie, flori şi tort pentru cei dragi la aniversări

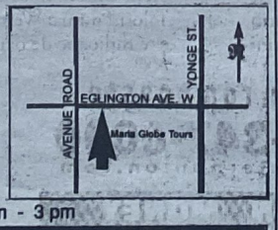

Luni - Vineri 10 am - 6 pm; Sâmbătă 10 am - 3 pm

261 EGLINGTON AVENUE WEST TORONTO ONTARIO M4R 1B1 Tel 416 481 2001 Fax 416 481 2067

mariagt@idirect.com

Libertate te iubim

Urmare din pag.1

vorbirea lui Iliescu cu Moscova: *"...Este de acord cu tot ce am făcut noi până acum ..."*, din 27 Decembrie, totul a devenit un scenariu. Unul cu victime şi călăi, cu două decoruri: strada şi culisele şi în două unităţi temporale: pe lumină şi pe întuneric.

Vor rămâne în istorie, neşterse, evenimentele din 21-22 Decembrie: puţin după miezul nopţii, tancuri grele de luptă sparg baricada dela Intercontinental, năvălind cu brutalitate în toate direcţiile, urmate de trupe care au deschis focul, lăsând în urma lor o baltă de sânge, presărată cu morţi şi răniţi. În paralel, Miliţia şi Securitatea capturează revoluţionari din mulţime care, buimăciţi de bătaie, erau aruncaţi în maşini, cu destinaţia Jilava. Zorii zilei, găsesc trotuarele, spălate cu apă sub presiune, dar calde încă de sânge nevinovat. În culise, în *"sinucide"*. La ora 12.00 elicopterul personal, având la bord cuplul Ceauşescu părăseşte cc-ul. În timpul după-amiezei, Iliescu apare la televiziune, condamnând pe Ceauşescu de *"întinarea idealurilor socialismului"*, apelând la *"oamenii de bine"* cu: *"Lăsaţi-ne să ne organizăm!"*

Ziduri ciuruite de gloanţe suportau povara întrebării fără răspuns, nici până acum, *"Cine a tras în noi, în Decembrie 22"*.

Ce putem noi aniversa e greu de apreciat, poate LIBERTATEA, dar şi aceasta *"originală"*. Putem însă comemora, cu adâncă pietate, pe cei aproape două mii de eroi, care şi-au dat viaţa pentru ea.

Al. TOMESCU

Atac la istorie

Intervenţia Domnului vicepreşedinte Remus Opriş cu prilejul aniversării a 75 de ani dela înfiinţarea PNŢ, Topoloveni, Argeş, 3 Noembrie 2001

Deveniţi stăpâni ai prezentului politic, liderii PSD nu s'au mulţumit doar cu atât. Şi-au adus aminte de Orwell care spunea: *"cine controlează trecutul, stăpâneşte viitorul"*. Şi dacă propriul trecut nu putea să legitimeze actuala putere şi să le deschidă drumul spre viitor, s'a iniţiat o aprigă bătălie pentru ca trecutul nostru să fie compromis. Atacul la istorie, atacul la rădăcinile politice s'a dat atât din afara partidului cât si din interior.

Iată, dela mai mari ai zilei, ce-am putut afla despre trecutul nostru mai apropiat sau mai depărtat: *"Corneliu Coposu nu era monarhist"* susţine Ion Iliescu (6.09.2001). În dorinţa de a-şi reabilita relaţia cu MS Regele Mihai, Preşedintele Ion Iliescu nu a găsit de cuviinţă să-şi exprime regretul pentru atitudinea rece şi chiar duşmănoasă pe care a iniţiat-o împotriva MS încă din 1990. În schimb afirmă tare şi convins *"atunci nimeni nu era monarhist. Nici măcar Cornel-u Coposu nu era monarhist."*

Şi pentru ca să fie sigur că ideile sale vor intra în istorie şi în mintea Românilor tot domnia sa reflectează cu supărare: *"toate chestiile astea le-am scris în cărţile despre Revoluţie, dar nimeni nu vrea să le citească"*.

În acelaşi celebru discurs ţinut în 6 Septembrie în faţa diplomaţilor români Dl. preşedinte mai face câteva interesante aprecieri. *"Ca să fie clar pentru toată lumea"* – spune domnia sa, inlcusiv pentru cei care au acuzat că în CFSN şi ulterior în FSN, FDSN şi PDSR (inaintaşele PSD de azi) au fost cuprinşi mulţi comunişti, preşedintele precizează: *"Comuniştii au fost distribuiţi în mod egal în toate partidele"*.

Nu ştiu cum a apreciat Dl. Iliescu acest lucru, nu ştiu care este procentul comuniştilor *"distribuiţi"* în PNŢCD dar că am avut de-a face de-a lungul vremii cu destabilizări politice induse din interior, aceasta este o certitudine. Nu era însă nevoie să-i scape această *"sinceritate"* Domnului Iliescu în 2001 pentru ca să ştim că aşa au stat lucrurile. O spusese clar Corneliu Coposu încă din 1990. *"Securitatea actuală"* – spunea seniorul – *"indiferent de numele ei, şi-a introdus oamenii de încredere şi în partidul nostru, ca în toate partidele care s'au înfiinţat şi ca în toate instituţiile statului român. Nu ne îndoim că acea <supraveghere> strictă de care am beneficiat în timpul vechiului regim, înaintea revoluţiei continuă şi astăzi. Poate chiar cu mijloace mai sofisticate, mai moderne"*.

De altfel, vremelnicul preşedinte Marga, unul dintre recent *"distribuiţii"* în PNŢCD, pentru a-i netezi Domnului Ion Iliescu drumul către MS Regele Mihai, aducea acuzaţii conducerii PNŢCD că ar fi avizat favorabil recursul în anulare privind retrocedarea către Familia Regală a castelului dela Săvârşin. Nimic mai fals! A fost însă nevoie şi de umărul lui Marga pentru ca ceea ce a reprezentant o linie politică de tradiţie a PNŢCD – să se încerce a fi distrusă. Cu această declaraţie, Marga şi-a defăimat propriul partid acuzându-l atât de abandonarea principiului apărării dreptului de proprietate cât şi de abandonarea luptei pentru repunerea în drepturi a Familiei Regale.

Iuliu Maniu, Ion Mihalache, Corneliu Coposu au fost, rând pe rând, atacaţi pentru a se completa distrugerea PNŢCD-ului începută încă de mai bine de un an prin discreditarea actualilor lideri.

Proaspăt instalate la prefectura dela Alba Iulia, noile autorităţi ajung la concluzia că trebue să fie dată jos efigia lui Iuliu Maniu şi totodată să fie schimbat numele sălii care amintea de marele Român. Şi iată argumentele:

"Nu trebue ca numele unor fruntaşi ai unor partide care ocupă vremelnic puterea să fie date unor instituţii sau însemne. Trebue ca aceste nume să fie ale unor personalităţi care au făcut ceva pentru istoria poporului român (6 Februarie 2001)". PSD Alba Iulia nu a aflat nimic despre Iuliu Maniu şi despre rolul jucat de acesta în înfăptuirea Unirii.

Demolarea lui Iuliu Maniu şi a creaţiei sale politice nu s'a terminat aici. Devenind alergici la numele lui Corneliu Coposu, puternicii zilei au rebotezat parcul din Turnu Severin *"Parcul Tineretului"*.

Consiliul local Braşov, dominat de PSD şi PRM a schimbat numele bd. Corneliu Coposu în bd. Victoriei. După ce timp de cinci ani bd. purtase numele Coposu, consilierii locali l-au rebotezat *"Victoriei"* în semn de adâncă recunoştinţă pentru conducătorii din perioada în care respectiva stradă se numea bd. *"Victoriei Socialismului"*. Iar ca atacul la istorie şi la demnitatea naţională să fie şi mai evident, şeful partidului de guvernământ din Hunedoara şi-a propus să amplaseze pe un soclu din Deva statuia lui Petru Groza, chiar dacă pentru asta ar fi fost nevoie să-l de jos pe Eminescu.

Respectivul lider PDSR-ist nu avea obligaţii morale faţă de Eminescu, întrucât nu era membru al Uniunii Scriitorilor. Fusese însă ales şi preşedinte al Asociaţiei Petru Groza, organizaţie care îşi propusese reabilitarea imaginii şefului guvernului impus de Armata Roşie.

În timp ce foştii şi actualii ofiţeri de informaţii încercau să ne convingă că Legea privind accesul cetăţenilor la dosarele arhivei fostei Securităţi nu este utilă, demonstrând că CNSAS *"cultivă terenul mlăştinos în societatea românească"* alţii îndrăznesc să afirme că *"seniorul Coposu nu a militat pentru această lege"*. Se ignoră faptul că preşedintele Corneliu Coposu a fost unul dintre iniţiatorii acestei propuneri legislative încă din 1994.

Pentru a fi pe placul puterii politice, foştii lideri ai partidului încercau să ne convingă că PNŢCD trebue *"să se decojească"*, *"să năpârlească"* pentru a lăsa să se vadă miezul Creştin-Democraţiei. Ceea ce trebue înlăturat din viziunea lor era de fapt istoria, tradiţia partidului, conexiunea cu înaintaşii. Pentru a fi convingători i-au atribuit chiar lui Corneliu Coposu intenţia de schimbare a numelui. Era mai lesne prin acest demers să ne determine să ne abandonăm nu numai numele ci şi crezul politic şi principiile.

Era mai lesne să ne facă să ne valorizăm după catalogul cu note al lui Silviu Brucan sau după unitatea de măsură cu care ne apreciase Ovidiu Grecea.

Nu trebuia să ne mai deranjeze cu declaraţii precum cea făcută de şeful statului cu privire la Ion Mihalache, pe care-l zugrăvea ca promotor al colectivizării socialiste. Nu trebue să mai ripostăm când aflăm dela acelaşi lider că *"garantarea proprietăţii înseamnă stoparea dreptului individului de a-şi mai înstrăina proprietatea"* (7 Februarie 2001).

Eram însă stimulaţi să lovim în aceia dintre noi care făcuseră cu adevărat reforma şi privatizarea. Cuvântul de ordine nu mai era accelerarea privatizării, ci conservarea ei la stat pentrucă – arăta Domnul ministru Ovidiu Muşetescu - *"Statul ca proprietar e mai uman. Statul vrea să menţină oamenii la lucru şi să le asigure un minimal salariu lunar"*. Îmi închipui cât de bine s'au simţit în faţa unei astfel de declaraţii *"inumanii"* investitori străini.

De răul care creştea în interiorul partidului ne-am curăţat. Toţi cei care încercau să ne facă să ne ruşinăm de noi înşine, au fost înlăturaţi de reacţia vie de apărare a partidului.

A fost clar pentru toată lumea că partidul nu poate fi distrus, că susţinerea lumii creştin-democrate este de netăgăduit.

Nu vom cădea în capcana spre care am fost împinşi, de a ne schimba denumirea, de a ne dezice de ceea ce reprezentăm cu adevărat.

România are nevoie de creştin-democraţie pentru a fi împlinită în plan politic. Câtă vreme PNŢCD va exista şi va fi puternic, va exista şi certitudinea continuării luptei politice pentru o Românie întregită, democratică şi euroopeană.

Va trebui să-i venerăm pe înaintaşi, să-i respectăm pe cetăţeni şi să lucrăm pentru viitor.

Remus OPRIŞ

ÎNTRE A FI ŞI A NU FI

Continuare în pag. 2

acuzaţiilor publice aduse guvernului din care făcea şi el parte în calitate de ministru al Transporturilor. în acel moment Petre Roman şi PD i-au retras sprijinul politic, astfel încât a fost obligat de conducerea PNŢCD sfătuit dela Cotroceni, să demisioneze. El a părăsit cu demnitate scena imundă a politicii, sfidând haitele de hiene care doreau să-l sfâşie. într'o ţară în care lipsa principiilor morale atinsese cote incredibile încă de atunci, gestul retragerii lui Victor Ciorbea ar putea părea anacronic, prin antiteză cu al celorlalţi lideri politici care au ţinut cu dinţii de fotoliile lor, un exemplu elocvent fiind cel al lui Radu Vasile următorul premier, care a refuzat să părăsească postul după ce propriul partid i-a retras sprijinul iar preşedintele ţării l-a demis. Cele câteva cazuri în care Ciorbea a dovedit că nu este suficient de ferm faţă de *"răzvrătiţii "* din guvernul său, s'au datorat exclusiv presiunilor unei *"înalte Instituţii"*, după cum a mărturisit el într'o declaraţie de presă, presiuni la care a fost supus în perioada în care se sacrifica totul de dragul păstrării cu orice chip a unei Coaliţii guvernamentale contra naturii.

De fapt, soarta lui Ciorbea fusese hotărită în clipa în care a anunţat că va purcede la dekaghebizarea ţării. Atunci au sărit ca muşcaţi de şarpe cei care aveau conştiinţa încărcată de fărădelegile săvârşite în fostul regim comunist şi au dezlănţuit împotriva lui o campanie de calomnie care a culminat cu înlăturarea sa din fruntea guvernului. Poate că el ar fi trebuit să demisioneze mai de mult, atunci când i s'a băgat pumnul în gură atrăgându-i-se atenţia *"de sus"* că Valerian Stan, care prezentase o listă cu demnitari PD şi PDSR ce primiseră ilegal vile şi apartamente din fondul de protocol şi fusese destituit, *"nu trebue nici victimizat, nici ridicat la rangul de erou"*. Sau când i s'a atras atenţia că..."*nu-i este permis oricui* " de parcă el era oricine, nu prim-ministrul ţării, *"să pună în pericol unitatea guvernului, din interese personale, guvernamentale sau de partid"*.

Cât priveşte *"unitatea"* guvernului, timpul a dovedit cât de mult s'au înşelat cei care au crezut în existenţa ei, naivitate pe care au plătit-o la rândul lor. în acele momente tensionate lipsa experienţei şi fermităţii politice a liderilor ţărănişti care i-au urmat lui Coposu au dus la capitularea totală a PNŢCD în faţa aroganţei şi şantajului, ceea ce a provocat lipsa credibilităţii acestui partid, situaţie în care duşmanii lor şi ai democraţiei au avut numai de câştigat.

Nu mai este un secret pentru nimeni că forţe oculte din afara partidului au declanşat o campanie insidioasă pentru lichidarea acestei formaţiuni politice care devenise un adevărat obstacol în calea ascensiunii grupurilor de activişti din eşalonul 2 al pcr. Nu este însă mai puţin adevărat că după moartea lui Corneliu Coposu s'au evidenţiat anumite forţe centrifuge chiar în interiorul acestui partid, care părea la un moment dat a fi cel mai omogen de pe eşichierul politic. Greşelile săvârşite atunci în serie, dintre care unele cu consecinţe deosebit de grave, au dus partidul în situaţia dramatică de astăzi, când practic nu se mai regăseşte în topul sondajelor. Suspendarea senatorului C. Ticu-Dumitrescu de către Colegiul de Disciplină condus de vicepreşedintele N. Ionescu-Galbeni, cel care se opusese cu îndârjire accesului la dosarele de Securitate ale demnitarilor, a constituit o grea lovitură dată imaginii partidului, deoarece nimeni nu se aştepta la o opoziţie faţă de *"Legea Ticu"* tocmai din partea celor care au dat un număr mare de victime în închisorile şi lagărele comuniste, unde au ajuns în urma denunţurilor informatorilor fostei Securităţi şi au trecut prin camerele unde torţionarii le luau *"interogatorii"*.

Pasivitatea folosită ca o strategie în faţa celor care îi atacau din toate părţile, poziţia defensivă adoptată la indicaţiile primite de a nu răspunde atacurilor, cât şi cedările permanente în faţa şantajelor PD, care au culminat cu destituirea lui Valerian Stan şeful Corpului de Control al guvernului şi apoi cu înlocuirea primului ministru Victor Ciorbea, au subminat puternic coeziunea partidului şi priza pe care a avut-o la alegători. A urmat apoi una dintre cele mai mari greşeli săvârşite, numirea lui Radu Vasile în funcţia de prim-ministru, deşi se cunoşteau vederile lui stângiste. Când au ieşit la iveală tratativele pe care le ducea în secret cu PD pentru a se înregimenta în rândurile acestui partid, i s'a retras sprijinul, dar răul fusese săvârşit. în timpul cât a funcţionat ca şef de Cabinet, Radu Vasile a dus pe faţă o campanie de discreditare a propriului său partid care îl propulsase în înalta funcţie de prim-ministru, prin înlocuirea secretarilor de Stat ţărănişti cu membri PD. Opera lor distructivă a culminat cu trimiterea şefului Departamentului de Control, Ovidiu Grecea să verifice exclusiv organisme, societăţi şi organizaţii conduse de membri PNŢCD, în timp ce corupţia se întindea ca o ciupercă sub tutela PDSR.

Ultimul scandal provocat în interiorul PNŢCD, care a divizat practic acest partid în două tabere, a depăşit hotarele ţării, ajungând până la Parlamentul European şi Internaţionala Creştin-Democrată. Cu această ocazie lideri ai PPE au declarat că recunosc numai pe Victor Ciorbea ca preşedinte al PNŢCD şi condamnă imixtiunea Premierului Adrian Năstase în actul justiţiar, înainte de pronunţarea deciziei judecătoreşti. Reprezentantul PPE Armin Laschet a declarat: *"PNŢCD este un partid istoric atât în România cât şi în Europa. A luptat în timpuri grele pentru democraţie şi drepturile omului"*.

Deşi a fost interzis de câteva ori de-a lungul existenţei sale, fiind supus unor grele lovituri atât din interior cât şi din exterior, PNŢCD nu poate ieşi din istorie, după cum au pronunţat detractorii lui şi unele mafalde, deoarece face parte integrantă din istoria modernă a României, la făurirea căreia a adus o contribuţie deosebit de importantă. În Cartea de Aur a Neamului Românesc acest partid a scris pagini nepieritoare care i-au asigurat un loc de frunte."

G. GEORGESCU

AVIZ IMPORTANT

Persoanele care doresc să plătească abonamentul la ziarul "Cuvântul Românesc" în lei, pot depune banii în valută naţională la contul

Fundaţiei Culturale "Cuvântul Românesc"
2511. 1 - 10297. 1 / Rol B.C.R., Fil. Sect. 6, Bucureşti

anunţând în acelaşi timp şi secretariatul fundaţiei la adresa:
Oficiul Poştal nr. 23, C.P. Nr. 9. Sector 6, Bucureşti
TEL: 746 46 59

DE NECREZUT ŞI TOTUŞI ADEVĂRAT

Aurel Sergiu MARINESCU

Cu ani în urmă, prin 1992, pe când eram în serviciu ca general manager la un mare depozit de fibre naturale şi sintetice în *lower* Manhattan, m'a vizitat un fost prieten din anii studenţiei noastre, venit la New-York din Bucureşti, cu intenţia de a face orice fel de afaceri cu firme din Statele Unite.

L-am prezentat şefului meu - proprietarul acelei companii cu afaceri de zeci de milioane de dolari anual - care i-a dat o mostră de rayon de o anumită dimensiune, cerându-i să aducă la rândul său o mostră de rayon produs în România. Colegul meu a menţionat că are *"relaţii"* la fabrica din Săvineşti şi a promis că va aduce modelul românesc în scurt timp.

Într'adevăr, după circa două săptamâni, a adus o mostră pe care şeful meu a trimis-o la un laborator de specialitate pentru textile; prietenul meu a fost informat că acelaşi tip de fibră plastică se face în Ungaria, este de calitate mai bună şi la preţ mai mic. Bineînţeles că s'a renunţat la planul de a se cumpăra acest produs din România.

Surpriza a fost când, după circa trei săptămâni, a sosit o scrisoare foarte profesională din România, dela o firmă cu sediul pe lângă Statuia Aviatorilor, deci într'o casă particulară. Scrisoarea oferea diferite fibre sintetice spre vânzare, despre care se dădeau toate informaţiile tehnice ca grosime, greutate pe metrul liniar, rezistenţă în anumite condiţiuni şi preţul de vânzare.

Era clar că era opera unor profesionişti care lucrează în Comerţul Exterior de stat până în 1989. Eu ştiam că Securitatea infiltrase Comerţul Exterior. Şeful meu mi-a arătat scrisoarea, apoi a rupt-o şi nu a dat nici un răspuns, după ce l-am informat cum lucra Comerţul Exterior RSR-ist. Şi au mai trecut circa două luni, când într'o zi au apărut trei indivizi, reprezentanţii unei firme de export din Iugoslavia, care au venit cu fel de fel de mostre de fire plastice pentru a încheia o afacere.

Menţionez că până la prietenul meu, niciodată nu a scris sau a venit vreun reprezentant al unei firme textile dintr'o ţară comunistă, nici până în 1989 şi nici după aceste *"întâmplări"*. Aceşti trei Sârbi erau foarte familiari cu profesiunea şi se putea observa că erau obişnuiţi cu Occidentul; tineri de tip sportiv, deloc timizi, îmbrăcaţi ca orice bărbat care lucrează în Wall Street. Şeful meu, în mod elegant, a refuzat să devină clientul lor.

Multe luni şi mulţi ani am fost obsedat de aceste întâmplări legate între ele. A fost o simplă coincidenţă scrisoarea din România şi vizita Sârbilor? Sau *"lucrătorii"* din Comerţul Exterior din ţările Europei răsăritene erau în legătură între ei şi îşi dădeau informaţii unii altora? Se cunoaşte că la firmele comerţului Exterior lucrau sub acoperire, ofiţeri ai Securităţii Externe DIE, aproape în totalitate. Dar ce avea prietenul meu - pe care nu-l văzusem din anii studenţiei cu firma de lângă Statuia Aviatorilor? Lucra *"cu ei"*, sau apelase la unul din ei fără să-i cunoască adevărata profesiune?

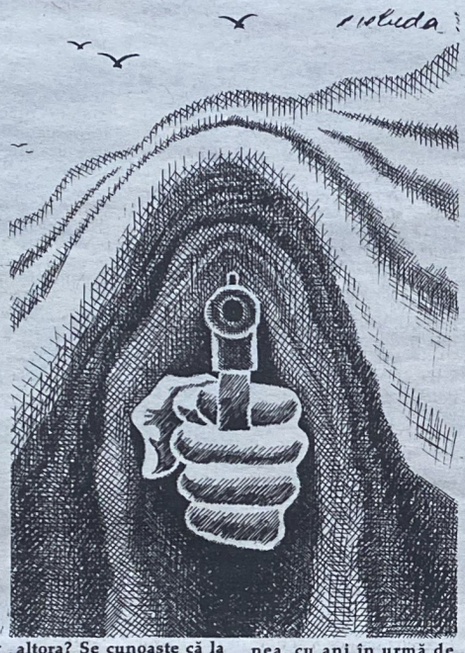

M'am lămurit când am găsit un articol mai vechi intitulat: *"S.C.S. - o internaţională a securiştilor"*. Este vorba de un articol scris de un ziarist american, Ted Szule, publicat în revista *"Penthouse"* şi preluat de unele publicaţii din Europa, printre care ziarul polonez *"Gazeta Wyborcza"*, *"România liberă"*, *"Le Figaro"* şi altele. Articolul ziaristului Ted Szule descrie cu multe amănunte *"organizaţia internaţională a foştilor securişti din Bulgaria, Cehoslovacia, RDG, Iugoslavia, Polonia şi Ungaria, creată în toamna anului 1989, căreia i s'a alăturat, la începutul anului 1990 şi Securitatea română. Organizaţia este denumită "Internaţionala a V-a"*.

La sfârşitul anului 1990, sediul central al organizaţiei se afla în munţii Riţa din Bulgaria, într'un adăpost subteran, secret, formidabil păzit, care a fost construit de URSS ca centru de apărare a flancului sudic al Tratatului dela Varşovia.

"Internaţionala a V-a" a fost creată şi pusă la punct de Zenon Krukowski, colonel în reţeaua spionajului militar polonez, care a fost ataşat militar în multe dintre ţările Europei occidentale. Organizaţia dispunea, cu ani în urmă de *"un fond de peste 24 miliarde dolari"* şi are *"reprezentanţi în toate centrele financiare ale lumii - Zürich, New-York, Tokio, Londra, Hong Kong"*.

Banii provin în special din patrimoniul fostelor partide comuniste, care se scurseseră prin diferite canale în Apus. *"Cei şapte din Internaţionala a V-a"* au reuşit să adune o sumă atât de mare de bani într'un timp atât de scurt, deoarece autorităţile noi, criptocomuniste din ţările Europei răsăritene au trecut la confiscarea patrimoniului partidelor comuniste în mod lent şi deloc abil. Guvernele *"cripto-comuniste"* se luptau cu probleme juridice şi cu împroprietărirea beneficiarilor revoluţiei, în timp ce miliarde de dolari se evaporau.

Ziaristul american afirmă: *"conducători comunişti marcanţi din Praga, Budapesta şi Sofia"* mi-au declarat că Mihai Gorbaciov a indicat că cei vechi să fie înlocuiţi cu *"comunişti reformatori"* care să efectueze schimbări asemănătoare celor din Uniunea Sovietică, iar KGB trebuia să coordoneze aceste modificări în colaborare cu securităţile locale. În acel moment Z. Krukowski a acţionat în vederea organizării *"unei asemenea conjuraţii neobişnuite"*, care are drept scop *"atât acapararea puterii politice la scară mondială, cât şi obţinerea unor beneficii gigantice"*.

După mai mult de un an de existenţă, *"Internaţionala a V-a"* avea ca activitate operaţiuni ilegale şi secrete, ca şi acţiuni economice legale în întreaga lume şi cuprinde în reţeaua contactelor sale, *"Europa occidentală şi o parte a lumii a treia, încercând să pătrundă şi în USA"*.

"CIA şi KGB au colaborat pentru a lichida această organizaţie a veteranilor poliţiei secrete est-europene, dar nu este o operaţiune uşoară", pentrucă *"este o corporaţie uriaşă, multilaterală, care are ca produse: sabotajul, terorismul, asasinatul politic, pregătirea loviturilor de stat, ajutorul tehnic militar ultrasecret, spionajul industrial şi politic. Nu există în lume o altă corporaţie care să aibă o asemenea bogăţie de talente, experienţă şi înalte capacităţi profesionale la care se adaugă şi contactele internaţionale secrete"*.

Ziaristului american, autorul articolului i s'a spus că *"cei şapte"* intenţionează *"să acorde ajutor tehnic numai acelor operaţiuni teroriste care aduc mari beneficii sau avantaje politice pe termen lung"*. Internaţionala a V-a, i s'a spus ziaristului, ar dori să devină o instituţie internaţională serioasă, cu toate că activităţile sale sunt în *"umbră"*. Experţii occidentali consideră că nu va fi niciodată acceptată în lume, cu toată bogăţia şi capacităţile sale. Pe de altă parte nici lichidarea ei nu este posibilă şi pe considerentul ca înaintea schimbărilor din 1989 în ţările est-europene au existat cu mult peste trei milioane de informatori ai poliţiilor secrete şi alte sute de mii au fost angajaţi ai acestora.

Dar, indiferent de planurile de viitor ale *"Internaţionalei a V-a"*, este cât se poate de probabil că USA şi Rusia nu o vor tolera la infinit, căci este cu mult prea periculoasă pentrucă: *"are acces la tehnologiile nucleare, cunoaşte perfect arma strategică modernă, are experienţă în războiul convenţional, sabotaj şi terorism şi - ce este mai important - dispune de fonduri deosebit de mari în întreaga lume."*

Informaţia este preluată din *"Figaro"*, 18 Martie 1992.

De atunci au trecut 10 ani. Ce s'a întâmplat oare cu toleranţa americano-sovietică-rusă? Nu cunoaştem mai mult despre activităţile ei în anii ce au trecut, constatăm însă că foştii securişti sunt nu numai bine mersi în ţările foste democraţii - populare şi chiar mai mult: ei şi agenţii lor au ajuns la conducerea unor ţări din Estul Europei: Putin în Rusia, înconjurat de şefii şi subalternii săi din KGB; în Polonia, de asemenea conducător un fost ofiţer al poliţiei politice; în România un agent KGB care a promovat zeci de foşti securişti ca Talpeş, Timofte, Hrebenciuc, Priboi şi alţii ca şi *"colaboratorii"* ai Securităţii ca Adrian Năstase ş.a. Nu cunoaştem situaţia exactă din Ungaria, Cehia, Slovacia; desigur că nici în aceste ţări foştii securişti nu au răspuns în faţa legii pentru crimele comise împotriva propriilor lor popoare.

Şi dacă mai gândim şi la faptul că în toate ţările foştii securişti care au lucrat în Comerţul Exterior au acaparat unităţi lucrative, devenind în dolari milionari, iar în Comerţul Intern securiştii devenind de asemenea milionari, constatăm cât de bine au aplicat principiul marxist - *"Economicul dictează Politicului"*.

Putem oare neglija aspectul unei colaborări frăţeşti strânse şi fructuoase între securiştii autohtoni?

Şi de asemenea, de ce n'am crede că ei de fapt au aplicat, modificat puţin, dictonul lui Marx: *"Securişti din toate ţările foste comuniste, uniţi-vă!"* Şi ei s'au unit!

Întrebarea firească este, dacă organizaţia încă există, poate fi oare posibil să fi existat o cât de mică colaborare între ea şi o altă organizaţie cam de acelaşi tip, numită Al Qaeda?

CORUPŢIA ÎN ROMÂNIA

Răspunsul pe care îl dau de regulă autorităţile române la acuzaţiile de corupţie surt foarte neconvingătoare. Recent, de exemplu, Vasile Puşcaş, însărcinatul cu negocierile de aderare la Uniunea Europeană a spus, relativizând că, *"dela Tucidide încoace omenirea are mereu corupţie"*. Un fel de a spune că nu este o problemă de actualitate imediată, ci mai curând o problemă filosofică. În orice caz, a sunat ca o deresponsabilizare.

Aceste consideraţii, care au fost într'un fel sau altul repetate de primul ministru, de ministrul integrării europene sau de cel de interne, au făcut o foarte proastă impresie, mai ales după ce presa din România a vorbit insistent despre corupţia din poliţie. S'au publicat fotografii cu zeci de case a căror construcţie ar fi fost imposibilă cu banii dela buget, proprietatea unor poliţişti sau vameşi, s'au publicat anchete tulburătoare, iar răspunsul autorităţilor a fost de regulă o mare tăcere. Cu câteva luni în urmă, ministrul de interne, supus unei puternice presiuni publice, a ordonat totuşi o anchetă, privitoare la vilele poliţiştilor, care a sfârşit cu rezultate derizorii, provocând o şi mai mare nemulţumire publică.

Cel mai recent caz, dar şi cel mai spectaculos a fost tratat zile de-a rândul şi s'a referit la amestecul unor înalţi ofiţeri de poliţie în traficul cu droguri. A fost vorba, pe scurt, de traficarea unor substanţe care pe faţă serveau la fabricarea unor medicamente, dar care în realitate ar fi luat calea laboratoarelor clandestine de fabricat droguri. În cazul Sintofarm, cum a

Continuare în pag. 9

V'AŢI PLĂTIT ABONAMENTUL LA "CUVÂNTUL ROMÂNESC" ?

MUZICA-VIDEO CARTI-ZIARE

din ROMÂNIA, la dvs. ACASĂ!

MUZICĂ peste 500 AUDIO CASETE si CD: MUZICĂ POPULARĂ/ROMANTE, MUZICĂ UŞOARĂ COMICE-BASME-COLINDE, muz.CLASICĂ CD-ROM-uri cu SUBIECTE DIN ROMÂNIA

VIDEO :+100 FILME: Nea Marin, Dacii, BD, Pacala, ORAŞE, DATINI; TEATRU: Caragiale-Birlic, Take-Yanke-Kadar etc. Revelion, Revoluţia 89 Muz./dansuri populare celebre, Divertis, Crăciun

CĂRŢI: 2000 TITLURI: ROMANE, ISTORIE, DICŢIONARE, FILOZOFIE, POLITICA, POLITISTE, DRAGOSTE, BANCURI, COPII, CĂRŢI DE BUCATE etc.

ABONAMENTE LA ZIARE-REVISTE! COTIDIENE,SĂPTĂMÂNALE,LUNARE: "Evenimentul" "CAŢAVENCU", "SPORT", "REVISTA VIP", "Form AS" REV.PARANORMAL,"REBUS","FEMEIA MODERNĂ" "OLIVIA","VIVA","PLAYBOY","POVESTEA MEA","BURDA"etc

Cereti formulare si liste gratis!

ARTIMMEX

4 Farmington Cres.
Toronto, ON M1S 1G1 CANADA
e-mail: order@artimmex.com
INTERNET: www.artimmex.com
Tel: (416) 332 9777 - Fax : (416) 332 8777

Dezvăluiri

COMISIA SENATORIALĂ PENTRU CERCETAREA EVENIMENTELOR DIN DECEMBRIE 1989

STENOGRAMA AUDIERII COMANDORULUI (r) RADU NICOLAE, DIN 14 IUNIE 1994 (ORELE 9-13). ŞEDINŢA ÎNCEPE LA ORELE 9.00. ESTE CONDUSĂ DE DL. SENATOR VALENTIN GABRIELESCU

Urmare din numărul trecut:

Dl. GABRIELESCU: - Hai să revenim la complotul nostru!

Dl. RADU: - Nu mai sunt complotist!

Dl. GABRIELESCU: - Vă mai facem, dacă e cazul (rumoare).

Dl. RADU: - Sau le continuăm...

Dl. GABRIELESCU: - Eu aş vrea să vă întreb lucrul următor - ca să facem o conexiune cu ceea ce s'a întâmplat: dacă aţi fi reuşit să luaţi puterea, cine era conducătorul Dvs.? Marele şef? Sau viitorul şef al acestei transferări politice - că aşa am înţeles că, în final, doreaţi o transformare politică, o îmbunătăţire a comunismului şi o...

Dl. RADU: - În discuţiile cu Ioniţă, şi când s'au repartizat anumite... urma ca Ion Iliescu să fie secretarul general al partidului, Ioniţă - urma să fie şeful guvernului, iar Ion Gheorghe Maurer - şeful statului. Deci noi contam atunci, pe Gheorghe Maurer ca pe un om de prestigiu, care beneficia de multă simpatie în rândul populaţiei... să fim serioşi!, că el avea... Şi, deci, emblema lui Ion Gheorghe Maurer ar fi spus...

Dl. GABRIELESCU: - Deci, vă gândeaţi la Maurer, la Iliescu...

Dl. RADU: - Dar vreau să vă spun din capul locului, că rolul partidului era drastic diminuat...

Dl. GABRIELESCU: - Mă rog, asta se vedea pe urmă cât de drastic...

Dl. RADU: - Cu Ioniţă se vedea imediat!

Dl. GABRIELESCU: - Mă rog, sunt ipoteze! Deci cam ăştia erau oamenii la care vă gândeaţi, ce ar fi ieşit dacă, mă rog, e greu de presupus... Dar, de ce atuncea, Dvs. aveaţi această teamă de a vorbi cu Iliescu şi cu...

Dl. RADU: - Nu teamă. Totul a pornit... de altfel, vreau să vă spun, au fost unele întâlniri - una a avut loc pe data de 13 Ianuarie 1985, deci înainte ca noi, militarii, să punem în aplicare proiectul nostru. A avut loc o întâlnire la care au participat: Militaru, eu şi Măgureanu. Şi Militaru l-a întrebat: *"Dragă, voi cu ce veniţi? Care este aportul vostru la desfăşurarea evenimentelor"? "N'aveam nimic, că..."* Şi atunci, Militaru, a zis: *"Domnule, pierdem timpul, facem întâlniri aşa... inutile..."* Există multe detalii care au rolul lor în înţelegerea...

Dl. GABRIELESCU: - Spuneţi-ne, cu manifestele astea, ce voiaţi să faceţi cu ele? Ce scria acolo?

Dl. RADU: - Proiectul a fost... Au fost trei... eu am avut sarcina să le redactez: unul era împotriva lui Ceauşescu, altul împotriva Elenei şi altul - împotriva lui Nicu Ceauşescu. Scriam cam aşa... Nu mai ţin minte, trebue să-l găsiţi pe la procuratură... Mi-a fost luat atunci... Spunea cam aşa: *"Generali, ofiţeri, maiştri militari - până când veţi mai tolera ca un impostor să trateze Armata ca o cohortă de salahori?* Şi, mai departe...

Dl. GABRIELESCU: - Am înţeles!

Dl. RADU: - Iar cu Elena Ceauşescu - era chestia cu demascarea ei, cu savantlâcurile ei... iar al lui Nicu - cu playboy-ismul.

Dl. GABRIELSCU: - Şi ce aveaţi de gând să faceţi cu ele?

Dl. RADU: - Păi, urmau să fie difuzate cu ocazia manifestării din piaţă, dela 23 August. Pur şi simplu împărăştiate la manifestanţi. Scontam - cel puţin pentru noi era un test să vedem cum ar reacţiona publicul. Înţelegeţi? N'a fost, neapărat, nu am avut neapărat în vedere să incităm... Şi să explodeze piaţa...

Dl. GABRIELESCU: - Şi toate astea au fost găsite la Dvs. acasă?

Dl. RADU: - Au fost găsite la mine acasă şi...

Dl. GABRIELESCU: - Cum vă explicaţi că v'au dibuit aşa?

Dl. RADU: - Întrebaţi-l pe Dl. procuror Stanca! Că, după revoluţie, mi-a spus: *"Dom'ne, am primit ordin dela Securitate să vin exact în ziua şi la ora..."* - şi el vă poate da...

Dl. GABRIELESCU: - Deci, aţi fost... înseamnă că Securitatea a fost informată! Şi v'a arestat şi ce v 'a făcut?

Dl. RADU: - M'au arestat... m'au dus întâi la procuratură - unde am fost anchetat de...

Dl. GABRIELESCU: - Ce funcţie aveaţi atunci?

Dl. RADU: - Pensionar, un umil pensionar... Şi m'au dus la procuratură, anchetat de către generalul Vasile Gheorghe, şeful Direcţiei a IV-a, de anchete, aşa... şi de către procurorul militar.

Dl. GABRIELESCU: - În rezumat, ce vi s'a imputat?

Dl. RADU: - După ce mi s'au citit chestiile astea, mi-au spus: *"Noi, în general, ştim despre ce este vorba..."* Discuţiile au fost, mai degrabă, moralizatoare din partea lor. La adresa mea, zice: *"Domnilor! Pe ce mizaţi? Nu vă daţi seama că este un bastion făcut solid, şi...?"* M'a întrebat textual procurorul: *"Domnule, crezi că are vreo şansă? "Domnule* - zic eu - *sunt absolut sigur că tot va reuşi! Pentrucă eroarea pe care o faceţi voi este că raţionaţi pe eveniment, pe astăzi, şi nu raţionaţi pe proces... Are loc un proces care se derulează".* După revoluţie mi-a dat dreptate, că procesul a avut loc, într'adevăr!

Dl. GABRIELESCU: - Şi, până la urmă, ce v'au făcut? V'au judecat?

Dl. RADU: - V'am spus, s'a întocmit un dosar în care... mie mi s'a spus ce a declarat Militaru... Că a fost arestat Iliescu şi ce a declarat Iliescu, că a fost arestat Măgureanu şi ce a declarat el ş.a.m.d. Dar mie mi s'au pus întrebări foarte exacte, pe care, unele dintre ele, şi astăzi, vă spun, există trei lucruri pe care nu le-am ştiut decât trei persoane! Numai trei persoane. Nu spun care - ăsta este dreptul meu să-mi lămuresc lucrurile ulterior. Deci, au fost trei probleme în care mi-a fost foarte clar că din cei trei... Pentrucă nu puteau să ştie decât cei trei înşiI... De pildă, povestea unei ştampile, de care am ştiut numai patru persoane... va veni vremea când am să ştiu cine...

Dl. GABRIELESCU: - Şi, până la urmă, ce v'au făcut?

Dl. RADU: - S'a pus problema unui proces politic foarte mare, de anvergură... Dar, după 15 Noembrie 1987, după mişcarea dela Braşov... V'am spus, a venit un individ - pe care l-am văzut de trei ori în viaţa mea - care mi-a spus următorul lucru...

(Se ia o scurtă pauză pentru schimbarea benzilor de magnetofon. Dl. Radu este întrebat dacă se mai întâlneşte cu Dl. Militaru. *"Şi aseară m'am întâlnit cu el. Este un oltean care a rămas... oltean. Dar din punct de vedere al caracterului - am o mare stimă pentru el)*.

Dl. GABRIELESCU: - Ei, şi a fost procesul - sau ce a fost?

Dl. RADU: - Da, a fost procesul... Am fost - v'am spus - invitat să mă duc la spitalul Jilava. Pe drum am fost oprit şi mi s'a propus să iau asupra mea toate - ca să nu scrie proces politic. Am spus că sunt de acord, după care s'a întocmit un dosar - că eu am făcut manifestele, că eu cutare şi cutare, ş.a.m.d. Şi procesul a avut loc pe data de 4 ... Cu 10 minute înainte de a fi dus la proces, pe data de 4 Noembrie 1987 m'a invitat într'un birou la Securitate. La Rahova. Şi mi-a spus: *"Domnul Radu, dacă pronunţaţi nume la proces, care fac obiectul primului dosar, zice, nu vă mai întoarceţi la Rahova... Dacă vă menţineţi dosarul pe care l-aţi semnat acum şi pe care veţi fi judecat, veţi lua 10 ani".* Evident că am ales varianta... Barocul târziu! Şi l-am mai văzut pe el în sală... Procesul a fost aşa... un simulacru. Gică Popa a fost preşedintele... Am fost pe mâini bune. Gică Popa m'a judecat, procesul a decurs cam în felul următor: mai mult s'a insistat pe nişte chestii - pe care eu nu le discut acuma, pentrucă sunt implicate persoane foarte mari. În probleme de trafic de influenţă şi de... pe care le-am preluat eu.... din motive foarte clare. Şi comisia, plenul de judecată s'a retras... După o jumătate de oră au apărut şi mi-au spus să merg la locul de detenţie şi mi se va comunica. Şi mi-a venit comunicarea cu 10 ani... Pe baza art.166, al.2. Zece ani.

Dl. GABRIELESCU: - Înainte de a merge mai departe, Domnule comandor, deci, Dvs. în timpul arestării Dvs. - dar vă rog să faceţi un efort de memorie - cine... anchetatorii... am înţeles dela Dvs. că v'au spus: *"Uite, e arestat şi cutare şi cutare..."* Cine erau ăştia?

Dl. RADU: - Cei arestaţi? Păi, mi-au spus că este sub anchetă Militaru, Iliescu, Măgureanu - mai erau nişte generali...

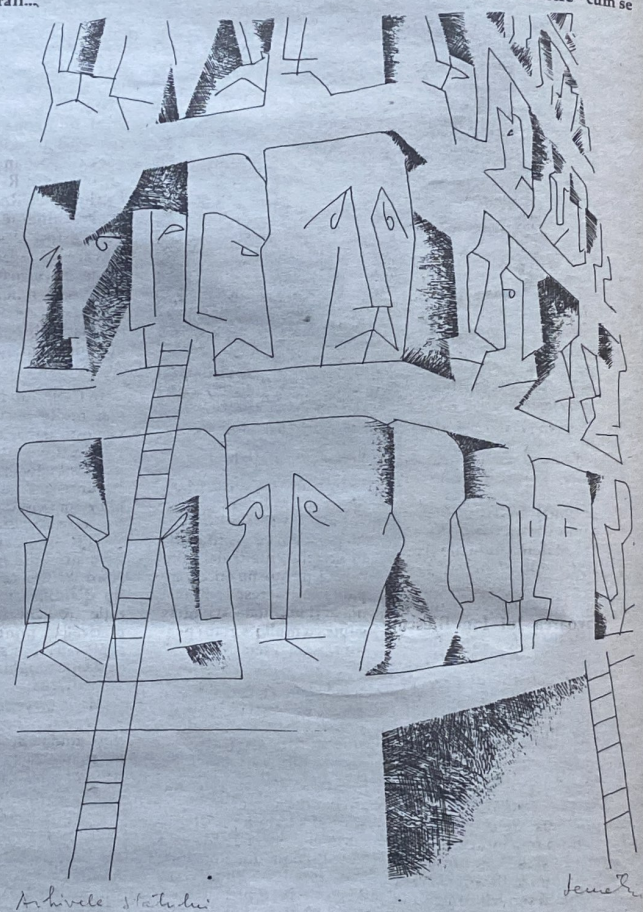

Dl. SĂNDULESCU: - Deci, ei îi ştiau pe toţi!

Dl. RADU: - Bineînţeles că îi ştiau! Ce să mai discutăm. Pentrucă aveau poze. Dar apar într'o poză în care am fost patru inşi - pentrucă au venit şi mi-au zis: *"Domnule Radu, poza asta vă spune ceva?"* Zic: *"Am fost fotografiat cu Ioniţă de atâtea ori încât mi-e imposibil să vă spun...* Dar zice, *"Moara Ilie Pintilie vă spune ceva?"* E, atunci mi-a căzut - cum zice Românul - la lingurică! Pentrucă am fost patru, iar pe poză apăreau doi!... Asta era poza în care eu intram cu Ioniţă în maşină unul pe o uşă şi altul pe cealaltă uşă, şi ceilalţi doi nu sunt! Şi atunci, puneţi-vă, vă rog, în situaţia mea sufletească...

Dl. GABRIELESCU: - Adică fotografia asta a fost trucată, sau cum?

Dl. RADU: - Eu pot să vă spun doar că au fost patru şi am apărut doar doi. Cum se lucrează, vă poate spune Sergiu Nicolaescu, care este expert în şmecherii din astea, de scenarii...

Dl. GABRIELESCU: - E expert în şmecherii... Da, asta ştim şi noi! (Râsete)

Dl. RADU: - Vă spun, mi-a fost coleg în şcoala navală. Da, am dormit hamac, lângă hamac... El ştie şi de ce a plecat pe 22 Decembrie dela Maurer de acasă, şi el şi alţii...

Dl. GABRIELESCU: - Cine a plecat?

Dl. RADU: - Maestrul Sergică...

Dl. GABRIELESCU: - A plecat dela Maurer?

Dl. RADU: - Da, aşa s'a plecat dela Maurer, înainte de a decola elicopterul... Sunt cei trei vectori care au plecat de acolo...

Dl. GABRIELESCU: - Ia spuneţi-ne şi nouă despre asta.

Dl. RADU: - Dela el au plecat trei care au jucat un rol mare în toată...

Dl. GABRIELESCU: - Şi ăştia trei, ce-au făcut?

Dl. RADU: Păi, ce-au făcut? Nu s'a tras acolo... s'a tras numai dincolo. Un tren era garat la Periş şi graniţele s'au deschis... Aţi văzut revoluţie cu graniţele deschise în lume?

Dl. SĂNDULESCU: - Am întrebat pe Dl. Preşedinte Iliescu - la audiere - cum se explică chestia că s'au deschis graniţele, că, în mod normal, totdeauna, se închid graniţele. Şi a zis că trebuiau să se deschidă, fiindcă poporul fusese atâta timp oprimat, cu graniţele închise...

Dl. RADU: - Şi au deschis graniţele, să fure ăştia strungurile, să plece cu ele... Ăsta era aspectul - haide să-i zicem minor! Pentrucă ăla major a fost cu vagoanele alea care au plecat dela Periş - şi toate avioanele...

Dl. GABRIELESCU: - Domnu' Radu, hai să încheiem întâi, să spun, partea asta... păţania Dv. personală, cu complotul ăsta al Dvs. Câtă puşcărie aţi făcut?

Dl. RADU: - Înseamnă că sunt un om norocos. Am făcut cinci luni şi două zile... Pentrucă a dat Ceauşescu decretul... Deci, eu ar trebui, într'un fel, să-i fiu îndatorat lui... *"împuşcatul"!*

Dl. RADU: - Da, v'a făcut un bine! Deci, aţi fost eliberat, când? Unde aţi făcut puşcărie?

Dl. RADU: - N'am făcut puşcărie, trebuia să fiu transferat la Aiud, dar... n'am apucat pentrucă pe mine m'au ţinut şi după proces - m'au ţinut numai la Rahova, la Securitate. Eu am fost anchetat mult mai dur după proces. Mult, mult mai dur...

Dl. GABRIELESCU: - Păi, poate d-aia nu v'a trimis la Aiud, pentrucă nu puteau să mai... Şi, după condamnare, ce mai voiau?

Dl. RADU: - Astea sunt lucruri care... îmi îngăduiţi să mi le rezerv mie pentru...

Dl. GABRIELESCU: - Adică, continuaţi pe linia Dvs., de a-i acoperi pe alţii... Ăsta înţeleg eu! E prea devreme...

Va urma

Mark Meyer, un personaj dubios luat în braţe de regimurile Iliescu - Năstase şi Voronin

Andrei BĂDIN

Scandalul premierii Preşedintelui Ion Iliescu de către Camera de Comerţ Româno-Americană a izbucnit la începutul lunii Septembrie, atunci când s'a anunţat că la New York Preşedintele Ion Iliescu urmează a fi premiat pentru merite deosebite pentru instaurarea democraţiei în România. Între timp, Ilici Iliescu a fost la New York, însă Camera de Comerţ nu i-a mai acordat premiul.

Adrian Năstase şi Mark Meyer în faţa casei dela Cornu

Camera de Comerţ Româno-Americană este condusă de Mark Meyer, un personaj binecunoscut de comunitatea românească din Statele Unite ale Americii pentru *lobby*-ul făcut în trecut regimului comunist şi pentru cel actual în favoarea lui Ion Iliescu. Culmea este că Ion Iliescu urma să fie premiat de chiar consilierul său, deoarece Mark Meyer a fost între 1992-1996 şi este, din nou, din 2001 unul din sfetnicii chiriaşului dela Cotroceni.

La New York, Mark Meyer se laudă cu relaţiile sale sus puse în lumea politică românească, deschizându-şi şi un birou de avocatură la Bucureşti, care să aducă servicii oamenilor de afaceri americani cu interese în România.

Ca să fie convingător privind relaţiile sus puse pe care le are atât la Bucureşti cât şi la Chişinău, Mark Meyer pune la dispoziţie celor interesaţi şi fotografii înfăţişându-l împreună cu Ion Iliescu în biroul său din New York, cu Adrian Năstase pe pragul casei primului ministru dela Cornu, la un meci în Israel în tribună cu Mircea Geoană, Viorel Hrebenciuc şi cu alţi miniştri din actualul guvern.

Pentru Chişinău, albumul fotografic al lui Meyer cuprinde fotografii cu actualul Preşedinte Vladimir Voronin şi cu Dumitru Diacov, socrul omului de afaceri libian acuzat de relaţii cu Hezbollah.

Într'un cuvânt, Mark Meyer oferă toate premisele pentru a fi identificat ca un personaj cu relaţii înalte în sferele Puterii dela Bucureşti, pe care nu orice companie cu interese în România ar fi încântată să îi ofere sume cu multe zerouri pentru afaceri interesate.

Mark Meyer, un personaj care a fost luat în braţe de toate regimurile dela Bucureşti

Mark Meyer este numele unui personaj care în ultimii 11 ani a reuşit performanţa să penetreze la vârf Puterea din România. Avocat la New York, Mark Meyer este în prezent consilier al Preşedintelui României, Ion Iliescu dar şi al Preşedintelui Republicii Moldovei, Vladimir Voronin. El a fost consilierul lui Iliescu şi până în Noembrie 1996 şi, de asemenea, şi consilierul fostului preşedinte moldovean, Petre Lucinski.

Inainte de 1989, Mark Meyer a lucrat la o firmă de avocatură americană angajată să facă *lobby* pentru ca regimul lui Nicolae Ceauşescu să obţină clauza naţiunii celei mai favorizate.

Imediat după evenimentele din Decembrie 1989, Mark Meyer a înfiinţat la New York o Casă de Comerţ Româno-Americană şi brusc a încercat să-şi caute rădăcini în România, pentru a justifica interesul faţă de ţara noastră.

Pentru a înclina balanţa în favoarea FSN-FDSN PDSR-PSD, Mark Meyer a creat împreună cu un alt *lobby*-ist al regimului Ceauşescu, Armand Scala, o organizaţie a Românilor americani, CORA, cu sediul la Washington. Armand Scala a fost ales preşedintele acestei organizaţii *"românesti"* cu toate că rădăcinile sale româneşti sunt tot atât de vagi, la fel ca ale lui Mark Meyer, ales vicepreşedinte al organizaţiei *"Românilor americani"*.

In CORA au fost incluse mai multe organizaţii româneşti, dar o mare parte din acestea s'au retras, cea mai răsunătoare fiind cea a Uniunii şi Ligii organizaţiilor româneşti din America, care grupează 67 de asociaţii şi organizaţii ale Românilor din America de Nord. Pentru ca CORA să fie definită ca o organizaţie *"românească"* trebue precizat că printre organizaţiile membre se află o organizaţie maghiară pentru Transilvania.

Mark Meyer şi Armand Scala au fost, începând din 1995, ghidaţi de ambasadorul român la Washington, actualul Ministru de Externe, Mircea Geoană. Acesta, la îndemnurile Puterii dela Bucureşti, a vrut să creeze un for de reprezentare al Românilor americani, coordonat bineînţeles dela Bucureşti, care să fie condus de gruparea lui Mark Meyer şi Armand Scala, ambii calificaţi de trecutul lor de *lobby*-işti ai regimului comunist şi, deci, personaje de încredere ale regimului Iliescu.

Primul pas spre influenţarea şi implicit controlarea mediatică a comunităţii româneşti din Statele Unite, în proporţie de 95 la sută anticomunistă, a fost înfiinţarea unei televiziuni româneşti la New York. Fondurile le-au pus la dispoziţie Mark Meyer şi Elias Wexler, patronul unei companii cu interese în România - *Zero Aluminiu* - iar om de paie pentru coordonarea activităţii televiziunii a fost numit Vasile Bădăluţă, un personaj care nu avea atunci şi nu are nici în prezent tangenţe cu activitatea de presă.

Mark Meyer împreună cu V. Voronin şi D. Diacov

Concomitent, a fost înfiinţat şi un săptămânal intitulat *"Romanian Journal"*, aparţinând aceloraşi Meyer şi Wexler şi cu director bineînţeles - Bădăluţă.

In scop era intenţia înfiinţării unui post de radio, dar acesta nu a avut succes. Reuşita însă a fost înfiinţarea unui restaurant, *"Casa Română"*, în cartierul new-yorkez Queens, unde trăiesc mulţi Români, fiind după unele surse cartierul cel mai populat de Români, din marea metropolă americană. Restaurantul se dorea a fi un club românesc, însă vizitatorii îl pot vedea zilnic pe Vasile Bădăluţă exercitându-şi profesiunea de *"ziarist"*, gustând în mod egal din toate licorile cramei sale, uneori depăşind de departe pe clienţii localului.

De trustul de presă patronat de Meyer, Wexler şi Bădăluţă se leagă scandalul unei finanţări din partea Televiziunii Române, care punea la dispoziţia televiziunii new-yorkeze jurnalele de ştiri şi o mare sumă de bani pentru transmiterea acestora. Scandalul a fost făcut public la vremea respectivă şi persoana care a semnat din partea TVR contractul a fost Felicia Meleşcanu, soţia liderului ApR. De altfel, Meyer a sponsorizat mai multe vizite la New York ale lui Teodor Meleşcanu iar restaurantul a găzduit numeroase reuniuni cu oameni de afaceri pakistanezi doritori în a-l finanţa pe liderul ApR.

La iniţiativa lui Marius Badea, editorul săptămânalului *"Meridianul Românesc"*, care apare la Los Angeles, personalităţi marcante ale comunităţii româneşti, româno-americane s'au solidarizat împotriva premierii lui Ion Iliescu. În textul protestului se spune: *"având în vedere crimele împotriva poporului român şi împotriva umanităţii pe care liderii fostului Partid Comunist Român le-au comis (...) este o mare jignire adusă comunităţii româno-americane şi va crea poporului român şi comunităţii internaţionale impresia greşită că actuala Administraţie Americană onorează pe un fost lider comunist vinovat de crime împotriva umanităţii"*.

Printre semnatarii protestului se află Grigore Culian, director săptămânal *"New York Magazin"*; Timotei Ursu, director săptămânalul *"Lumea Liberă"*, George Bălaşu, director ziarul *"Cuvântul Românesc"*, Canada; Georgeta Washington, Preşedinte Uniunea şi Liga Societăţilor Româneşti din America; Mihai Vânătoru, Preşedinte al Comitetului pentru Proprietatea Privată, New York; Alexandru Nemoianu, coordonator Centrul *"Valerian Trifa"*, Episcopia Ortodoxă Română dela Vatra, Michigan; Neculai Popa, Asociaţia Foştilor Deţinuţi Politici; scriitor şi publicist Aurel Sergiu Marinescu, New York. Totodată şi Episcopul Nathaniel al Românilor ortodocşi americani s'a solidarizat cu protestul, ca şi reprezentanţii Greco-Catolicilor, Protestanţilor şi ai altor culte.

Demn de remarcat este că Mark Meyer a reuşit să se menţină în cercuri înalte şi în timpul preşedinţiei lui Emil Constantinescu.

CORUPŢIA ÎN ROMÂNIA

Urmare din pag. 7

fost numit, ar fi fost implicaţi primul adjunct al ministrului de interne, şeful poliţiei de frontieră şi alţi câtiva ofiţeri superiori cu înalte responsabilităţi în poliţie. Reacţia ministerului de interne a fost inexistentă până recent, când a apărut ştirea conform căreia ministrul a ordonat o anchetă pentru descoperirea acelora care au dezvăluit presei informaţiile incriminatoare.

Ar fi vorba, se pare, de un grup de ofiţeri din poliţie care şi-au propus, sub acoperirea anonimatului, să facă dezvăluirile necesare. Lucrul acesta nu a uimit pe nimeni. Cu luni în urmă, mai apăruseră informaţii similare pe un *site* anume creat pe internet, privitoare la corupţia şi chiar la crimele unor ofiţeri de poliţie, care nu au fost până acum cercetaţi de justiţie. Se puteau citi acolo, nume, date, cu trimiteri foarte exacte, care au alimentat presupunerea că era vorba tot de un grup de poliţişti care aveau informaţii dinăuntru şi care şi-au propus să îndrepte lucrurile. În cazul Sintofarm ar fi vorba, iarăşi de un grup de poliţişti profund nemulţumiţi de ceea ce se întâmplă sub ochii lor.

Întrebarea care se pune este, dacă justiţia românească este capabilă să-şi asume sarcina anchetării unor astfel de cazuri? Se pare că atâta timp cât vor exista instanţele militare, acest lucru va fi foarte dificil. De altfel, una dintre recomandările Comisiei Europene a fost tocmai desfiinţarea acestor instanţe care blochează aplicarea justiţiei.

Teoretic, este desigur posibil ca toate informaţiile apărute în presă să fie doar denunţuri calomnioase, dar numai justiţia poate lămuri acest lucru, iar acuzaţiile sunt atât de grave, încât nu pot fi ignorate. Câtă vreme însă, administraţia tratează lucrurile de sus şi pare mai îngrijorată că există poliţişti denunţători decât că există poliţişti corupţi, nu sunt mari speranţe.

(articol transmis de postul de radio "Deutsche Welle")

GÂNDIŢI-VĂ LA SIGURANŢA RUDELOR ŞI PRIETENILOR DIN ŢARĂ !

Scopul nostru este protecţia dumneavoastră şi a bunurilor dumneavoastră.

Sisteme de monitorizare şi alarmă la cele mai înalte standarde internaţionale, contra hoţilor şi incendiilor.

Monitorizare permanentă cu anunţarea imediată a pompierilor, poliţiei şi salvării.

APELAŢI CU ÎNCREDERE LA SERVICIILE FIRMEI NOSTRE

COMANDOR INTERNATIONAL

TIMIŞOARA – Tel: (011-40-56) 195-280 Fax: (011-40-92) 154-335
BUCUREŞTI – Tel: (011-40-1) 313-1552 Fax: (011-40-92) 152-065

NOI, ISLAMUL ŞI TERORISMUL

Radu DUNĂREANU

Fostul guvern de ocupaţie comunistă a avut, ca toate mişcările şi partidele comuniste, legături strânse cu fel de fel de grupări teroriste, în majoritatea cazurilor din ordinul cominternului deghizat sau, în cazul lui Ceauşescu dintr'o paranoie idiotică, dorindu-se implicat în evenimente internaţionale pentru care nu avea nici intelect, nici chemare.

Aşa se face că România a fost, la un moment dat, plină de indivizi suspecţi, cu variate obiective anarhiste sau teroriste, de diferite culori şi religii, Palestinienii de factură teroristă islamică fiind acceptaţi cu surle şi trâmbiţe.

Sunt convins că, pentru o sumă oarecare, fostul regim ar fi fost gata să vândă reziduuri atomice sau să faciliteze cercetări de laborator pentru cine ştie ce arme biologice.

Pentrucă regimurile comuniste nu aveau respect pentru noţiunea de naţiune sau de religie, scopul lor fiind distrugerea a ceea ce numeau ei capitalism.

Din fericire capitalismul, adică lumea liberă şi democratică, a învins – chiar dacă unele rămăşiţe putrede comuniste încă mai se furişează încercând să ţină roata istoriei în loc, aşa cum se întâmplă acum în România.

Tragedia imensă din Septembrie 11 a arătat lumii o altă faţă a terorismului, aceea deghizată sub masca aşa-zisei religii islamice.

Trăind de peste un sfert de secol în lumea liberă şi democratică am asimilat profund ideea de bază a respectării credinţei fiecăruia, aşa după cum nu am nici un fel de prejudiciu legat de culoare, rasă sau limbă. Dar sunt oarecum îngrijorat să observ că guvernul neocomunist dela Bucureşti pune cu largheţă şi fără discernământ şi verificare o mulţime de mahomedani, când noi suntem o ţară care am avut de suferit peste patru secole de pe urma agresiunii islamice. Şi nu e vorba de a discrimina ci e vorba de a fi cu grijă pentru viitorul naţiunii şi aşa încorsetată de secole de vecini neprietenoşi şi hrăpăreţi.

Cred că România, ca şi alte ţări care au suferit prea mult de pe urma agresiunii islamice, ar avea calificarea necesară de a explica lumii libere adevărata esenţă a Islamului despre care se discută că ar fi o religie a dragostei, a păcii şi a înţelegerii.

După tragedia incomensurabilă din New York mă doare să văd cum politicienii cocoloşesc adevărul vorbind despre virtuţile religiei islamice, virtuţi pasă-mi-te viciate de terorismul arab, această escamotare a adevărului evident fiind legată de cerinţele economice ale lumii vestice: dependenţa noastră de petrolul peninsulei arabice.

Fără a fi lipsit de respect faţă de credincioşii mahomedani, aş vrea să clarific câteva date istorice pentru cititorii din ţară. Islamul de fapt nu a apărut ca religie ci ca o mişcare socială şi politică. Mahomed, legenda spune, a început să aibă revelaţii din anul 610AD şi revelaţiile au continuat timp de două decenii, rezultatul fiind Coranul, transmis verbal, deoarece profetul era total analfabet!

În tot acest interval de revelaţii au avut loc lupte violente între adepţii lui Mahomed (cei din Medina) şi adversarii din Meca ce voiau să ţină în continuare tradiţiile lor păgâne, animiste şi politeiste.

Ce a vrut Mahomed a fost o emancipare a acelor triburi nomadice, introducerea lor în circuitul civilizaţiilor monoteiste mediteraniene, iudeo-cristianice. Apoi, următorul pas a fost răspândirea noii ideologii arabice prin forţa sabiei.

Aşa se face că, până în anul 990 când triburile turceşti trec la Islam şi formează imperiul Seljuk, Arabii avansează tot mai agresiv în Nordul Africii şi trec în Europa acaparând pentru o perioadă o parte din Spania, Granada, până ce aceasta este eliberată de regele creştin Ferdinand la 1492.

Dacă toţi am fost impresionaţi de tragedia genocidului din Bosnia şi Kosovo să nu uităm că acesta a fost tot rezultatul convertirii prin forţă a populaţiei balcanice, după bătălia pierdută de armatele creştine la 1389, Câmpia Mierlei, Bosniecii fiind foştii Sârbi creştini iar Kosovarii, verii noştri ilirici, azi Albanezi şi ei foşti catolici.

Datorită poziţiei geografice Românii s'au salvat dela convertirea prin forţă. Poate ca dacă Vlad Tepeş nu ar fi avut geniul militar cu care a distrus imensa armată turcă, soarta şi credinţa Ţării noastre ar fi fost azi alta.

Politicienilor vestici, ocupaţi cu sloganul ieftin al Islamului umanist, ar trebui să le oferim, nu mai mult decât istoria de un tragism mai mult decât shakespearian al bravului domnitor Brâncoveanu.

Să fim mândri că, în toată istoria asupririi noastre de către mahomedani, a existat doar un singur caz de conversiune oportunistă, acela al lui Mihnea Turcitul, adjectivul rămânând până azi un cuvânt de ocară.

Exemplele expansiunii islamice prin forţă sunt nenumărate, aşa că putem înţelege existenţa acestei ideologii agresive în Asia, India, Africa sau chiar în Indonezia şi Filipine şi nu trebue să ne mire că acolo unde Islamul a invadat, a distrus cultura şi civilizaţia existentă, cel mai recent exemplu fiind demolarea vestigiilor budiste din Afghanistan.

Dacă însă ni se serveşte exemplul Bizanţului unde, Mehmet al doilea, Cuceritorul, nu a islamizat prin forţă Constantinopolul explicaţia istorică rezidă în înţelepciunea acelui sultan care a înţeles valoarea civilizatiei creştine şi a folosit un subterfugiu legal pretinzând că cetatea s'a predat şi nu a fost cucerită prin forţă, Coranul lor profesând acest subterfugiu că o cetate care se predă este iertată de a fi trecută prin foc şi sabie.

Un alt aspect eludat cu bună ştiinţă de către politicieni este acela că mahomedanii nu sunt legaţi în nici un fel de ţara în care trăiesc, nu au credinţă faţă de guvernul care îi adăposteşte. Singura lor loialitate este faţă de Islam, pe care îl vor răspândi în toată lumea, cu orice preţ, mai ales cu preţul violenţei.

Într'un fel, mutatis mutandis, Islamul are din acest punct de vedere, al loialităţii, aceleaşi principii comune cu internaţionala comunistă, cominternul.

S'a folosit, după tragedia din Septembrie, adjectivul barbaric, în relaţie cu terorismul mahomedan. Cred că acest cuvânt e greşit. Atila, regele Hunilor, simbolul barbariei absolute, ajungând în faţa Romei care nu se putea apăra sub nici o formă, a fost întâmpinat de Papa, în toată splendoarea lui pontificală. Atila, barbarul barbarilor, a fost impresionat de civilizaţia şi splendoarea culturală romană şi s'a retras, iar Roma a fost salvată. Teroriştii islamici de azi sub nivelul Hunilor, subbarbarici.

De aceea am folosit expresia aşa-zisa religie mahomedană, deoarece nu poate fi considerată religie acea manifestare în care adepţii se roagă prosternaţi spre Meca, iar în faţa lor au puşca automată, iar antrenamentul militar se face cu ţinte reprezentând crucea!

Dar acceptând cu inconştienţă, sub pretextul unui fals umanism şi compasiune pentru refugiaţi pe mahomedanii din variate ţări islamice, nu putem prevedea care vor fi consecinţele în viitor, nu putem şti ce agenţi teroristi, în aşteptare, se ascund în masa de refugiaţi care a invadat Europa.

Suntem creştini şi avem datoria de a ajuta pe orice fiinţă umană, conform pildei samariteanului.Dar avem totodată şi datoria de a nu fi inconştienţi şi a ne lăsa înşelaţi de aparenţe religioase care au ca scop distrugerea noastră fizică, a credinţei şi civilizaţiei noastre.

Până şi Iisus care a predicat cu adevărat dragostea şi toleranţa, a avut un moment când a pus mâna pe bici şi a gonit pe cei ce spurcau templul Tatălui.

Aş vrea să subliniez că ambiguitatea poziţiei politicii româneşti faţă de terorism, poziţie moştenită dela vechiul regim, ar putea avea urmări tragice şi ireparabile.

Răsfoind presa de-acu' 50 de ani...

Valeriu ARBORE

• Nelinişte, zbucium, trepidaţii se vedeau şi se simţeau, în Decembrie 1951, prin toată ţara ocupată... Biata lume românească aştepta, se scutura, privea către apropiatele sfinte Sărbători... Pentru aceea publicaţiile şi radioul reperist erau cuprinse de o fremătare generală? Da de unde? Nici idee! Mass-media oficială foşnea şi se încovoia fiindcă venea *"aniversarea Marelui Stalin, geniul popoarelor"* . Şi într'un acestă absurditate se consumau tone de hârtie şi kilograme de cerneală... Puteţi să vă închipuiţi pe Românii creştini de altădată îmbulzindu-se şi bătându-se pentru preamărirea lui Domiţian, Baiazid sau a Habsburgilor? Puteţi să concepeţi pe înaintaşii noştri întru onoare ahtiaţi să se înfige în prime pagini de gazetă cu laude băloase, slugarnice, aduse Iudelor antihristice? Amărăciunea amărăciunilor! Ruşinea ruşinilor!...

• *Constituţia sovietică, constituţia celei mai înaintate democraţii din lume*", cotcodăceşte *"Scînteia"* la deschiderea unei expoziţii *"omagiale"*. *"Luptăm să devenim stahanovişti"*, piţigăiesc *"tovarăşele"* din secţia *"Filatură"* dela *"Ţesătura"* Iaşi. *"Să devenim milionari, ca colhoznicii (cacofonie admisă, chiar recomandată) din Răşcani, R.S.S. Moldoveneaască"* (!), cucurigeau tenori justlinişti şi soprane de coloratură (roşie). Alt *"mobilizator"* îndemna: *"Schimb de onoare în cinstea zilei tov. Stalin, în Atelierele C.F.R. Griviţa"* ş.a.m.d.

• Decernarea, la Moscova, a *"Premiilor Stalin"* (de către Jolliot Curie) *"luptătorilor pentru pace"* (?): Go Mo Jo, Pietro Nenni, Anna Seghers, Jorge Amado, *eiusden farinae*, ca şi implinirea a cinci decenii de viaţă a scriitorului sovietic Al. Fadeev (care, ulterior, s'a sinucis înnecat în mustul raiului bolşevic!) adună, precum gângăniile noaptea în jurul unui bec aprins, condeieri *"angajaţi"*, ca Pablo Neruda, Nazim Hikmet, M. Sadoveanu. Aşa grăit-a, cu această ocaziune, *"Ceahlăul"* plecăcinilor de curte nouă: *"De aici, din oraşul tot mai aproape de comunism, se răspândeşte lumina păcii în întreaga lume"*! Ooo, ce genial-estetică propoziţiune, maestre! (Dumnezeu să-l ierte!).

• A doua temă *"fierbinte"* în acel debut de iarnă geroasă, a speluncilor secero-ciocăneşti-steliste, asocia isteria cu mârşăvia, turbarea cu narcotizarea spiritului. *"La începutul lui Decembrie au fost reţinuţi de organele Securităţii de Stat, spionii, teroriştii şi diversioniştii americani Spinder Wilhelm şi Saplacan Constantin, lansaţi cu paraşutele în raionul Făgăraş, la 18 Octombrie 1951"*, scriau jurnalele, sec şi irecuzabil.

• Excelent prilej pentru editorialele *"militante"*: *"13 Decembrie - îmbold pentru întărirea vigilenţei împotriva duşmanilor dinăuntru şi dinafară!"* (la 13 Decembrie 1918 fusese sângeros reprimată în faţa Teatrului Naţional Bucureşti, de către guvernul P.N.L., o manifestare a lucrătorilor grevişti). *"Să întărim necontenit disciplina de stat!"*; *"Socialismul şi democraţia* (sic) *sunt de neînvins!"*; *"Să fim necruţători faţă de duşmanii poporului!"*

• Altminteri, în zi de Crăciun, cei din grupul sus menţionat (căruia i s'au adăugat misterios-dinamovistic încă trei persoane) au fost sumar judecaţi şi imediat executaţi (unul dintre ei s'a sinucis); venindu-se astfel în *"întâmpinarea voinţei populare"*...

• În aceleaşi zile sfinte (să recunoaştem, era totuşi *încă* vacanţă legală, *"de iarnă"*, pentru şcoli, unităţi comerciale), pe când duioasa Otilia Cazimir, bunăoară, în kilopoeme tipărite în fiţuici imunde, îl înlocuia necuviincios pe miticul Moş Crăciun cu trivialul Moş Gerilă, iar scribăietul N. Labiş exprima *"artistic"* greţoase ploconiri înaintea măcelarului roşu din Kremlin, *"oamenii muncii loveau cu sete"*, în *"chiaburii care nu predau cotele obligatorii de produse agricole"*, în *"sabotorii colectivizării"* (forţate), în *"naţionalismul sionist"*, în *"aţâţătorii la război"*...

• Aaa, da, se desfăşura şi activitatea culturală băştinaşă. Pe lângă *"reconsiderarea lui M. Kogălniceanu"*, aveau loc pregătiri în vederea centenarului Caragiale, sub stricta conducere a câtorva comisari ideologici ai comunismului: Paul Cornea, secretar al C.C. al U.T.M. (acum *"mare democrat"* şi *"ilustru istoric literar"*, împreună cu fiu-său), Henry Dona, mătul gros al *"României libere"* (re-sic), V. Dumitrescu, gorila Agerpressului, despotul dela radio şi Uniunea compozitorilor, Matei Socor (mai toate numele sunt de fapt pseudonime ale unor neromâni), a altor specimene de acelaşi gen.

• Aşa e, era să uităm: dintr'o notiţă strecurată timid într'un colţ de pagină, aflăm că, între altele, se distribuie pe cartelă şi zahăr; probabil spre a mai îndulci injurăturile *"directe"* ale majorităţii populaţiei... Încolo, nimic despre erori, despre foame, frig, despre decimarea copiilor şi a bătrânilor, despre asasinate, despre infectarea sufletului naţional, care supurează şi azi...

TRADUCERI LEGALIZATE (Certified Translations)
ENGLEZA - FRANCEZA - ROMÂNA

- ACTE EMIGRARE - SPONSORARE
- DIPLOMĂ, FOAIE MATRICOLĂ FACULTATE - LICEU
- CERTIFICAT NAŞTERE - CĂSĂTORIE - DIVORŢ
- RESUMÉ - C.V.
- ANUNŢURI, RECLAME, BROŞURI, MANUALE
- PAGINI WEB IN HTML

POST-SCRIPTUM TRANSLATIONS
Tel: 416-587-6603
http://PostScriptum.Netfirms.com

BISERICA CREȘTINĂ

PĂSTORII VISURILOR DE CRĂCIUN

Pr. Dumitru ICHIM

Ori de câte ori zicem *"lumea cealaltă"* asociem expresia cu moartea. Ne înfricoșăm pentrucă nu este o moarte în sensul mioritic de nuntă ca plinire și desăvârșire a unei realități ci, dimpotrivă, moartea în sensul amar de distrugere, anihilare și ultimul hram pe care trupul nostru îl oferă viermilor și putregaiului. De aici, spaima de moarte, *"frica și cutremurul"* de ea. Și de ce aceasta? Filosoful, pe bună dreptate, ne întreba: Dacă dincolo de moarte nu există nimic, atunci de ce să ne fie frică de moarte?

Ni-e frică de lumea *"cealaltă"* pentrucă ea există, pentrucă este în noi; moartea este în noi mai mult decât viața. Ne înfricoșăm nu de moarte, ci ori de câte ori ajungem să stăm în față cu noi înșine, față în față cu adevărata și cutremurătoarea realitate, față în față cu tot ce este sete de infinit și foame de etern.

Acest *"celălalt"* e mult mai adânc decât aforismul tras de păr al lui Sartre care citește dela dreapta spre stânga adevăratul și genuinul sens al vieții: *"L'enfer c'est vous autres"*. Curios, dar cea mai adecvată traducere a acestei enormități au redat-o fidel traducătorii de limbă engleză: *"Hell is other people"*.

Dar să revenim la oile noastre. Se apropie Crăciunul. Gândul ne duce la o pioasă istorioară din tradiția ebraică. Era în noaptea nașterii Domnului și păstorii erau cu oile la o stână în apropierea Betleemului. O noapte liniștită cu o lună plină atât de luminoasă că păstorii care moțăiau la foc ies afară să vadă ce se întâmplă. *"Celălalt"*, un copil de 12 ani, care era deja afară, înspăimântat începe să plângă. Unul din ciobanii mai bătrâni, morocănos, se răstește la el: *"Bă zârghitule, ce te tot schiauni de frică? N'ai mai văzut până acum lună plină? Tot timpul ai fost legat de șorțul lui mă-ta..."*, dar *"celălalt"*, copilul, îl lăsa să vorbească de unul singur și se depărtează ca un somnambul privind fix spre zarea de deasupra copacilor, parcă hipnotizat. Ciobanii se uită unul la altul nedumeriți: *"Ce-i cu nebunul ăla?"* întreabă unul. Morocănosul, dând din cap, le grăiește: *"Mâine o să-l trimit la mă-sa acasă. N'am nevoie de niște nebuni să-mi păzească oile"*. Cu toate acestea luându-și bâtele, crezând că o fi vreo dihanie prin jur, pornesc pe urmele lui *"celălalt"*, pe urmele copilului. *"Uite, uite!"* îl aud pe acesta. *"Acolo, deasupra copacului, uite lumina aceea care coboară. Parcă vine pe raza de lună. Iat-o, se apropie. Cât de frumoasă e! E... e un înger, strigă "celălalt", copilul. Iată-l aici. Coboară. E atât de aproape. Iată-l jos! Îngenunchează în fața îngerului lui Dumnezeu!"* Exclamând un *"a"*, ciobanii îngenunchează în fața îngerului. *(Maria Valtorta - The poem of the Man-God).*

Iar îngerul le-a zis: *"Nu vă temeți căci iată vă binevestesc vouă bucurie mare, care va fi pentru tot poporul; că astăzi, vouă s'a născut Mântuitorul, care este Hristos, Domnul. Și acesta este semnul ce vă dău: veți găsi un prunc înfășat, culcat în iesle."* (Luca II, 10-12).

Dacă meditâm puțin la această ilustrare, observăm că acești păstori care mergeau după *"celălalt"*, copilul din noi, ne dăm seama că acești păstori sunt de fapt păstorii visurilor noastre de Crăciun.

Nașterea Domnului este pragul nostru spre *"celălalt"* om. Omul-Dumnezeu. Hristos născându-se, se face ușa ce ni se deschide cerurilor, adică lumea *"cealaltă"* devine lumea aceasta. Limpezită. Subțiată până la străvederea divinului prin transfigurare. Când ne ridicăm ochii inimii spre genunile bolților ei, inima noastră bătând în fiecare zi în poartă lui *"celălalt"*, auzim din *"celelalte"* ceruri, nu acelea cu ugerele pline de trăznetele vetero-testamentare, ci cerurile de Crăciun, păstorii visurilor noastre, când îngerii salută pe omul nostru din *"celălalt"* care *"se naște pentru noi și pentru a noastră mântuire"*. *"Mărire întru cei de sus lui Dumnezeu și pe pământ pace între oameni bună învoire"*.

Acesta este Crăciunul. Semnificația cosmică a lui ca sotiriologie. Desăvârșirea omului prin *"celălalt"* care Dumnezeu fiind se face omului Omul - *"celălalt"* - Omul - Dumnezeu, prin taina oferită nouă de Crăciun. *"Atât de mult a iubit Dumnezeu lumea încât a dat pe Fiul Său, Unul Născut, pentru ca oricine crede într'însul să nu piară, ci să aibă viață veșnică"*. (Ioan, 3, 16).

Lumea *"cealaltă"* se complementează cu lumea noastră, ipotenuza *"cealaltă"* a catetelor noastre, spirituale pe care le-a însumat în Omul-Dumnezeu. Prin nașterea lui Iisus Hristos lumea s'a născut din nou. Acel *"dincolo"* al omului, *"celălaltul"*, se întrupează în *"aici"*, iar toată eternitatea în stropul de rouă al lui *"acum"*. Și iată de ce: Pentrucă: *"Fecioara pe cel mai presus de ceruri naște și pământul peșteră Celui neapropiat aduce. Îngerii cu păstorii slavoslovesc, iar magii cu steaua călătoresc..."*

Oare de ce ni se pare, când ne gândim la Crăciunul copilăriei noastre că ar fi Crăciunul *"celălalt"*, că nu mai este același Crăciun cu cel din zilele noastre?

Încercăm să argumentăm că pe vremea aceea ningea liniștit și'n casă ardea focul. Zile și nopți făceam repetiții cu colindele și steaua de Crăciun. În noaptea de Ajun tot satul, până în vârful dealului, ni se părea prea mic, iar cerul nu de ajuns de mare pentru colindele noastre.

Noaptea, păstorii visurilor noastre de Crăciun treceau prin livezile somnului nostru în drum spre Betleem și ne lăsau în odaia *"cealaltă"*, camera de oaspeți pentru străini, un brad adevărat adus de ei de pe muntele apropiat de Betleem. Poate că era chiar bradul, *"celălaltul"*, deasupra căruia a stat îngerul vorbind păstorilor visurilor noastre de Crăciun.

Ne trezeam noaptea și mergeam în camera *"cealaltă"*. Totul mirosea a cetină de brad și a ger de cer curat plin de luceferi. Câte povești colorate adormiseră pe crengile de brad! *"Mamă, hai să-i ducem și lui Doamne-Doamne cel mic niște bomboane că avem așa de multe în brad!"* Și mama și cu tata ne sărutau pe fiecare zicând: *"Puișorilor, culcați-vă acum. Mâine dimineață o să mergem la Doamne-Doamne, la biserică."*

Și totuși camera *"cealaltă"* nu era în afara casei ce era *"înlăuntrul"* ei. Crăciunul *"celălalt"* nu era altul decât tot acesta de acum. Lumea *"cealaltă"*, când îngerii coborau în cerul lacrimilor noastre e încă lumea noastră de aici și de acum. Păstorii visurilor de Crăciun nu mai sunt *"ceilalți"*, ci tot aceiași fulgi mari care ning și acum la fereastra întrebărilor noastre. Totul depinde de noi. Trage perdelele somnului de pe inimă: *"Sus, boieri nu mai dormiți"* pentrucă *"O ce veste minunată"* este că *"Nouă azi ne-a răsărit Domnul Iisus Hristos"*.

Privește în tine însuți și vei găsi pe *"celălalt"*. Evident că poți să-L refuzi. În dimineața deșteptării tale vei descoperi urmele îngerilor ce au venit să te colinde și au plecat dela o fereastră întunecată. *"Celălalt"*, plecatul din tine, a lăsat urmele pe omătul sufletului tău: *"Hristos se naște, măriți-L, Hristos din ceruri întâmpinați-L..."*

RELIGIA IUBIRII

George GEORGESCU

Când Fiul lui Dumnezeu s'a întrupat în urmă cu două mii de ani pentru a ne arăta Calea mântuirii, destinul spiritual al omenirii s'a înscris pe o nouă traiectorie, primind o dimensiune cosmică. Nașterea Domnului a fost momentul astral prevăzut de profeți, în care omul a rupt lianele care îl mai țineau legat prin filogeneză de ordinul primatelor și s'a înălțat cu o treaptă pe scara evoluției, Iisus ca mesager divin a cunoscut prețul pe care avea să-l plătească și a acceptat sacrificiul care îi era predestinat. Înaintemergătorul său Ioan Botezătorul, când l-a văzut venind spre el, a zis: *"Iată Mielul lui Dumnerzeu, cel ce ridică păcatul lumii. Acesta este fiul lui Dumnezeu"* (Ioan 1.29-34).

Creștinismul, prin puritatea dogmelor sale stabilite prin revelație divină, ne-a insuflat sentimentele cele mai nobile, precum dragostea față de aproapele nostru, mila față de cel aflat în suferință și înțelegere pentru cel hulit, hăituit și însetat de Adevăr și Dreptate. Din dragoste pentru credința cea adevărată, omul, a înălțat de-a lungul timpului altare și biserici spre slava Tatălui Ceresc și uneori și-a jertfit chiar viața pentru învățătura lui Christos. Nu și-a renegat credința nici în arenele în care a fost dat pradă fiarelor sălbatice murind cu numele lui Iisus pe buze, nici când anumiți semeni rătăciți l-au supus unor torturi inimaginabile în universul concentraționar al gulagului comunist. Cei care au respins învățăturile Mântuitorului îmbrățișând în schimb pe cele ale unor falși profeți, sau cei care au propovăduit doctrina materialismului-ateu, au răspândit pe pământ cultul violenței și al urii care au redeșteptat instictele atavice ale omului. În numele acestui cult s'au dat și încă se mai dau lupte de supremație între spiritele malefice care populează eterul și planeta și vor să întoarcă omenirea din drumul ei ascendent și cei care au nobila misiune de a salva valorile civilizației creștine.

Pusă în antiteză cu alte religii, filosofia creștină se detașează prin contestarea violenței ca formă de manifestare, propovăduind în schimb dragostea față de semenii noștri: *"Iubiți pe vrăjmașii voștri, binecuvântați pe cei ce vă blestemă, faceți bine celor ce vă urăsc și rugați-vă pentru cei ce vă vatămă și vă prigonesc"*, învață Iisus pe cei care Îl urmau și-I ascultau învățăturile. (Matei 5-44). Aceasta este chintesența creștinismului, religie fundamentată exclusiv pe dragoste și înțelegere.

După trecerea a două mii de ani dela venirea pe pământ a fiului lui Dumnezeu care ne-a învățat să ne iubim unii pe alții, viața pe planeta noastră circumscrisă legilor cosmice ale sistemului solar, este în pericol datorită uneltirilor celor care opun cultului iubirii propovăduite de El, cultul urii și al violenței. În *"Manuscrisele dela Marea Moartă"* descoperite în anul 1948 la Wadi-Qumram, manuscrise a căror vechime a fost apreciată de prof. Yofin din Ierihon la peste trei mii de ani, se vorbește despre un viitor *"Război al fiilor Luminii împotriva fiilor întunericului, cei care nu-l iubesc pe Domnul"*. În finalul acestor războaie care vor dura 40 de ani cu numai 5 ani de liniște și pace, se prevede că forțele binelui vor înregistra o victorie definitivă asupra forțelor întunericului, după ce de câte 3 ori balanța victoriei se va înclina în favoarea fiecărui dintre combatanți.

Cu mult înainte ca serviciile secrete din câteva țări să intre în posesia anumitor informații în legătură cu unele atacuri care se vor desfășura asupra Statelor Unite, considerate stâlpul de boltă al civilizației actuale, vizionari dotați cu puteri de anticipație au scris despre un *"Război al Religiilor"* care se va declanșa la scară mondială și va face un număr foarte mare de victime, datorită încălcării tuturor normelor de drept și de morală. Contele Campucciato, un vizionar care a stat 5 ani în enigmatica Shambala din Tibet, scrie în cartea sa *"Șapte Ani Apocaliptici"*, carte care a apărut în anul, 1992: *"În următorii șapte ani se va declanșa războiul religiilor, care va fi cu mult mai crâncen decât războiul purtat cu armele. Pentru ca Anticristul să-și poată duce*

Continuare în pag. 13

CRONICI

Literare-Artistica-Culturale

din exil și din țară

O lucrare remarcabilă a lui Mircea Vulcănescu

Dumitru H. IONESCU-STĂNILOAE

Mircea Vulcănescu

RĂZBOIUL DE ÎNTREGIREA NEAMULUI

Editura Coresi - Freiburg

1985

Despre Mircea Vulcănescu nu se mai poate scrie nimic cu adevărat nou. Personalitatea sa, opera, conștiința lui, sunt de mult coordonate clar reliefate în istoria culturii și gândirii românești. Mai puțin știută, sau nu atât de des amintită, este activitatea lui Mircea Vulcănescu ca istoric. Fără a fi o surpriză, ci o continuare logică, incursiunea lui Vulcănescu pe tărâmul istoriei naționale este încercarea eruditului de a exemplifica prin trecut ceea ce crede a se impune contemporanului. Ne propunem aici să prezentăm lucrarea *"Războiul de întregire a neamului"*, pe care *"Centrul românesc de cercetari dela Paris"* a cuprins-o în volumul 1 de *"Opere"* ale lui Mircea Vulcănescu și pe care tipografia Coresi dela Freiburg a publicat-o într'o ediție separată în 1985. Dela bun început se cuvine a sublinia importanța pe care a avut-o publicarea în exil a unor texte esențiale de istorie națională, în acei ani, când la București istoria se cenzura și se măsluia. Pentru generații întregi care nu s'au putut informa corect asupra evenimentelor dintre 1916 și 1919, opusul lui Vulcănescu devine sursa de înțelegere a adevărului. Vulcănescu începe prin a prezenta situația politică la București, în vara anului 1916.

România se declarase neutră, urmând astfel cursul dorit de Ionel Brătianu. Neutralitatea, spune Vulcănescu, fusese discutată de Brătianu cu regele Carol I, înainte de moartea acestuia. Însă Bucureștiul politic era conștient că România va trebui, într'un fel sau altul, să intre în război. Ionel Brătianu, Iorga, Delavrancea, vedeau în război șansa de a dobândi, prin puteri proprii, unirea Ardealului cu țara. Latura germanofilă, reprezentată de Carp și Marghiloman, dorea continuarea stării de neutralitate până la clarificarea situației militare pe frontul răsăritean.

Istoriografia comunistă prezenta fracțiunea germanofilă, activă în 1916, ca pe o minoritate reacționară, trădătoare, pe scurt, un *"burghezo-moșierism"* în starea sa cea mai depravată. În realitate, deși minoritari, germanofilii gândeau patriotic, îngrijorați de o posibilă strâpungere de către Germani a frontului rusesc din Galiția ceea ce ar fi adus asupra României catastrofa unei Germanii triumfătoare și inamice. Pe de altă parte intrarea în război de partea Germaniei, ar fi dus la imediata redobândire a Basarabiei și eliminarea definitivă a presiunii politice rusești asupra României. A-i reprezenta pe germanofili ca reacționari este cu atât mai absurd, cu cât și părți ale cercurilor socialiste, precum și liberalii lui Stere se includeau în această grupă. Părăsindu-l pentru o clipă pe Vulcănescu, nu putem să nu menționăm, că deficiența germanofililor consta tocmai în lipsa unei politici clare asupra Ardealului. Arhivele de război dela Berlin menționează încercările cercurilor militare germane de atragere a României de partea lor. Astfel, au existat propuneri de rezolvare a problemei Ardealului în favoarea României. Ca urmare a refuzului Budapestei, s'a ajuns doar la o propunere bizară ce s'a făcut Bucureștiului, de *"acordare"* a Ardealului după o perioadă de tranziție de 99 de ani dela terminarea războiului!

Reîntorcându-ne la Vulcănescu este interesant de menționat faptul că aceasta amintește și de ramura înfimă a adepților așa numitei *"Marii Austrii"*, o confederație danubiană sub Habsburgi, în care și-ar fi avut locul România reîntregită. Se știe că începând de prin 1880-1890, în diferite cercuri intelectuale de-a lungul Europei s'a vehiculat ideea unei *"Austrii mari"* sau a unor *"State Unite ale Austriei"*. Se spune că și arhiducele Ferdinand ar fi fost introdus în acest proiect. Mai târziu, Churchill, înaintea întrevederilor cu Stalin, propunea la rândul său, ca pe o nouă ordine europeană postbelică, ideea unei confederații dunărene, fără însă a preciza dacă și România ar fi urmat să facă parte din ea.

Revenind la anul 1916, observăm cum Vulcănescu încearcă mai degrabă să clarifice motivele lui Brătianu de a intra în război: pe de o parte ultimatumul francez *"acum ori niciodată"*, pe de alta speranța, mai degrabă iluzia că Bulgaria nu se va amesteca. Corectitudinea îl obligă să remarce și faptul că dintre cele 23 divizii de infanterie doar 10 erau *"bune"*. Artileria era într'o stare jalnică, în ciuda stării financiare excelente a statului, care ar fi permis mai mult.

În istoriografia comunistă războiul din 1916 se prezenta ca confruntare exclusivă cu forța germană căreia i s'a rezistat la trecători și apoi la Mărășești. Se trecea cu vederea că România a fost nevoită, chiar din prima zi a ostilităților, să facă față pe două fronturi. Trupe necesare ofensivei din Ardeal au trebuit așezate de-a lungul Dunării. Mackensen, cel care va cuceri Bucureștiul, a început pe Dunăre o ofensivă necruțătoare, folosind ca vârf de lance armata bulgară ce i se subordonase.

Dacă în Ardeal situația militară era plină de speranțe, în Sud totul se prăbușea. Pierderea fortăreței Turtucaia, socotită de statul major român ca inexpugnabilă, nici Vulcănescu nu știe de ce, apoi a Silistrei și amenințarea podului dela Cernavodă au dus la dislocarea unor forțe importante din Ardeal. Astfel clanul ofensiv, lipsit de trupe de rezervă, s'a istovit și apoi a încetat. De putea mai mult, critică Vulcănescu cu discernământ și reamintind mereu că *"acum este ușor de a vorbi"*. Având ca dovadă memoriile lui Falkenhayn, care comanda dispozitivul germano-austro-ungar din Ardeal, se poate spune că ceva mai multă cutezanță și eficiență ar fi adus victoria: *"Campania din Transilvania s'a pierdut astfel, mai mult din pricina unor lipsuri sufletești, decât din pricina superiorității reale ale inamicului"* (pg.41).

În toamna târzie a anului 1916, armata română mai încerca doar, și aceasta cu disperare, să apere Bucureștiul. Capitala va fi pierdută, însă trebue să amintim aici încă un aspect pe care ani de-a rândul istoria oficială românească *"îl uită"*. În campania din Muntenia trupele române ar fi trebuit să fie sprijinite de o armată rusească. Dacă pentru noi salvarea capitalei era o datorie sfântă, *"aliații"* considerau sacrificarea Bucureștiului ca având valoarea strategică a unei retrageri pe poziții mai ușor de apărat. În repetate rânduri, diviziile rusești părăsesc frontul fără luptă, punându-i pe Români în situații imposibile. Că în Muntenia nu s'a ajuns la o catastrofă de proporții, cum ar fi completa încercuire a Armatei Române, s'a datorat, explică Vulcănescu, lui Mackensen. Numit comandant suprem al forțelor germane, acesta refuză planul lui Falkenhayn de a se face joncțiunea pe Argeș, în spatele trupelor române. Să fi fost oare dorința lui de a ajunge primul la București, rivalitatea dintre cei doi, sau în atâta nenorocire și un dram de noroc? Scăpată printr'un culoar, restul Armatei Române se așează în Sudul Moldovei. Ostilitățile încetează odată cu căderea zăpezii.

Descriind situația politică ivită în iarna 1916-1917, întâlnim pe acel Vulcănescu, analist experimentat dar și patriot cu credință nezdruncinată în ajutorul lui Dumnezeu. Astfel, jertfa, nu este inutilă ci providențială. Propunerea de pace germano-austro-ungară din Ianuarie, care avantaja Franța și Rusia, dar nedreptățea puternic România, este respinsă la Paris doar datorită slăbirii potențialului militar german din Franța, în urma luptelor din România.

Apoi, plin de mândrie, Vulcănescu descrie succesul refacerii Armatei Române. Și datorită sosirii armamentului francez, România deținea în primăvara lui 1917, o armată de 400.000 de oameni, organizați omogen și bine dotați. În Iulie, această armată va ataca în zona Mărăști. Istoriografia comunistă vorbea, menționând aceste evenimente, despre contraofensiva victorioasă, amintind eroii dela Mărășești și totul se încheia printr'un armistițiu. Ne întrebăm: dacă a fost o victorie, atunci de ce un armistițiu nefavorabil, cu atât mai mult cu cât Bucureștiul rămânea la dușman? Adevărul este, că pe Siret România a fost lipsită de roadele unei strălucite victorii militare, prin defecțiunea completă a așa zisului aliat. Încă din Martie în Rusia izbucnise revoluția menșevică. Demoralizarea armatei rusești a mers până acolo încât în toiul luptei dela Mărășești, când Românii cucereau teren, batalioanele rusești anunțau că se retrag pe poziții mai bune. La începutul toamnei, activitatea bolșevică pacifistă a devenit atât de intensă, încât armata rusească n'a mai rezistat în Galiția, periclitând definitiv continuarea ofensivei românești în Nordul Munteniei. Totuși, remarcă Vulcănescu, campania anului 1917 constituie, în ciuda armistițiului nefavorabil ce-i va urma, o victorie strategică: *"Trecerea peste trupul Moldovei cu puterea armatelor n'a reușit. Voința de a trece a comandamentului inamic s'a frânt de voința comandamentului român care, pentru a doua oară, la aceleași porți ale Moldovei, a ripostat: <pe aici nu se trece>... Că profitând de împrejurarea demoralizării rusești, până la urmă dușmanul a reușit totuși să-și facă drum peste Moldova? ... și atunci întreaga soartă a războiului va fi schimbată. Și apoi această trecere nu se va mai datora înfrângerii Armatelor Române ci trădării sale de către aliat"* (pg 82).

Comentând terminarea campaniei din 1917, istoriografia comunistă ajungea la concluzia că ce-a fost mai rău a trecut. Nu-i adevărat. În urma revoluției bolșevice, trupele rusești din Moldova se dezintegrează complet. Conduse de agitatori bolșevici, soldații ruși încearcă să cucerească Galațiul și Iașul. O ciocnire cu trupele rusești care până în acel moment se evitase doar prin tactul statului major român, devine acum inevitabilă. În două bătălii, la Socola și Pașcani, diviziile românești îi înfrâng pe Ruși, și-i dezarmează și expulzeaza. La 26 Ianuarie guvernul bolșevic declară război României. *" Armata rusească, în sfârșit, dezarmată și repatriată în Rusia, fapt pentru care Sovietele declară război României, arestând pe Ministrul țării la Petrograd"* (pg 91) .

În Basarabia, populația românească este supusă terorii de către bolșevici. Provincia se declară independentă, cerând protecția armatei române. Cum armistițiul cu Germania interzicea României mișcarea de trupe, lui Brătianu nu-i mai rămâne altceva decât să-i denunțe. Până în Martie, trupele românești trimise în Basarabia reușesc să zdrobească trupele strânse în grabă de bolșevici. Basarabia era acum sigură, dar aceasta cu prețul imens al acceptării unei păci separate cu Germania. Acesta este adevărul istoric: Armata Română care preluase inițiativa pe frontul german este nevoită să lase armele fără luptă. Tratativele de pace ce-au urmat la Buftea pot fi considerate ca o criză gravă în istoria modernă a României. Guvernul austro-ungar cerea desființarea de facto a României. Moldova ar fi urmat să fie dată Rusiei, Dobrogea Bulgariei și Viena și-ar fi ținut Muntenia. Doar Gurile Dunării ar mai fi constituit România.

Salvarea a venit pentru a doua oară dela Mackensen. Într'un plan făcut împreună cu Carp, acesta se gândea la aducerea pe tronul României a unuia dintre fiii Kaiserului. Exploatarea economică a României era deja nemiloasă și absolută, iar toate actele de administrație se scriau la București în limbile germană și română. Singurul noroc în condițiile date, a fost că regele Ferdinand n'a ratificat niciodată acest tratat de pace, permițând ulterior politicienilor români să susțină, în conferințele de pace care au urmat, nejuridicitatea actelor dela Buftea.

Părăsind iarăși pentru o clipă cartea lui Vulcănescu, se cuvine a face câteva considerații de ordin general:

1. Începând din 1918, războiul nu a mai fost purtat împotriva trupelor germane. Acțiunile militare s'au limitat a fi duse împotriva detașamentelor bolșevice, mai întâi în Moldova și apoi în Basarabia.

Continuare în pag. 13

Aurel Sasu despre o "Românie" din America

——Dumitru ICHIM——

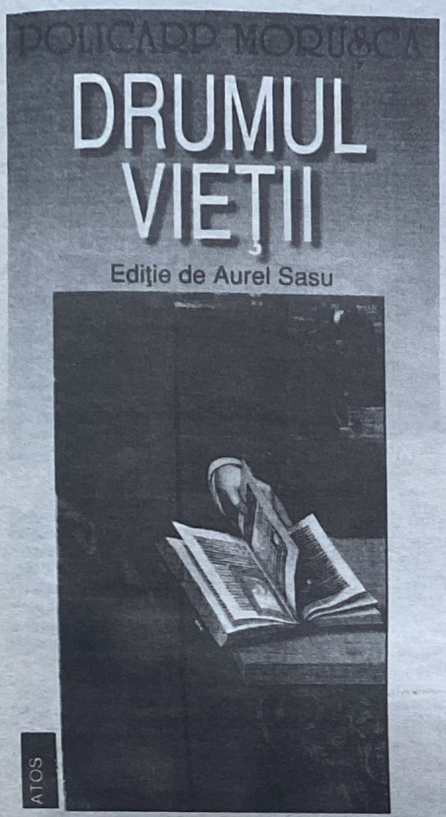

Un inspirat titlu pentru conferințele ce se țin la *"Câmpul Românesc"* din Hamilton, în fiecare vară, anul acesta a fost *"Românițile din afara României"*. Organizatorii acestui festival de cultură și spiritualitate românească și-au propus să evidențieze aceste *"Românii"* răspândite prin toate colțurile lumii.

O astfel de *"Românie"* în afara României o găsim în ultimele cărți ale lui Aurel Sasu despre cultură, spiritualitate și ortodoxismul românesc în America. E vorba de *"Cultura română în Statele Unite și Canada"*, 1993 (vol.I - *"Presa"*, vol.II - *"Nostalgia românească"*), *"George Pomutz - The Legend Lives On"*, 1999, *"Strategia disperării"* , 1999 și *"Policarp Morușca - Drumul Vieții"* (carte apărută în editura *"Atos"*, București, 2001, cu sprijinul Institutului Român de Teologie și Spiritualitate Ortodoxă și al societății *"Dorul"* din New York).

Înainte de toate, câteva cuvinte despre autor. Aurel Sasu s'a născut în 1943 în Alba Iulia. După absolvirea Facultății de Litere din Cluj, în 1968 lucrează la Institutul *"Sextil Pușcariu"* al Academiei Române, secția istorie literară; profesor la Facultatea de Litere a Universității *"Avram Iancu"* din Cluj.

El este invitat al Centrului de Studii și Documentare al Românilor Americani *"Valerian D. Trifa"* dela *"Vatra Românească"* din America (1966).

Prolifica activitate de cărturar a lui Aurel Sasu îmi amintește de cea a arheologului. Acesta nu ia o lopată de moloz și o răstoarnă în vitrină, ci *"culege"* ceea ce este esențial. Prin selectivul și sinteticul *"culesului"* acesta devine un act de *"cultură"*, rădăcina etimologică ducându-ne astfel, mai departe, la *"cultum"*, cel mai înalt act de spiritualitate și în spiritualizare.

Printre alte studii, eseuri și cărți trebue să facem un popas meditativ asupra ultimei cărți - *"Policarp Morușca - Drumul Vieții"*. Pe 4 Iulie 1935 era înscăunat în Detroit episcopul Policarp Morușca. Nu știm dacă mai există pe undeva cuvântul festiv pe care l-a rostit cu această ocazie. Din cartea lui Aurel Sasu putem intui punctele pe care le-a abordat.

În primul rând o revistă care să fie o solie în America a Bisericii și neamului românesc. La 1 Martie 1936 visul s'a împlinit. Citim în primul număr programul revistei *"Solia"*: *"Duh de credință religioasă și duh de viață românească aduce cu sine această "Solie', și vrea să-l sădească și să-l întărească în familia și viața Românilor noștri din America"*.

Al doilea ideal care iarăși s'a împlinit a fost crearea unei mici *"Românii"* în America: *"O Vatră Românească aș dori să întemeiem, pe pământul Americii, pentru sufletul poporului nostru, dacă Dumnezeu a rânduit să nu ne mai putem întoarce toți la vatra strămoșească"*. Pe lângă ocrotirea bătrânilor, Policarp vede în această *"Vatră Românească"* o instituție *"de educație creștinească și românească deopotrivă"*, un loc de educație în tabere pentru copii, *"o școală de cântăreți bisericești, de conducători de cor, școală de misionari laici, ateliere diferite..."* (*O Vatră Românească, p. 19-20*).

În 1939 Episcopul Policarp face o vizită în România. Din cauza condițiilor istorice nu poate să se mai întoarcă. În scurta lui păstorie de trei ani a realizat multe. În primul rând organizarea Episcopiei și a clerului, ocupându-se în mod deosebit de educația creștină și românească. Vezi articolele din *"Solia"*: *"Biserica și biserica"* p.22, *"Vă ia episcopul biserica"* p.58, *"Către intelectuali"* p.39, *"Către muncitori"* p.41, *"Școala catihetică"* p.97, *"Schitul 'Vatra Românească'"*, p.124, etc.

Venirea comuniștilor în guvernarea României spulberă orice speranță a ierarhului de a se întoarce la păstoriții lui. Era și de așteptat după polemicile lui Policarp cu stângiștii. De exemplu, ziarul *"Deșteptarea"* (Organ al Federației socialiștilor români din America) scria (reproduc citatul din Prefața cărții): *"Episcopul Morușca tolerează și aprobă îndeletnicirile cele mai criminale ale unor 'preoți' români din America... mizerabili criminali... mulți popi au devenit cei mai devotați agenți ai fascismului, bisericile din America au devenit niște peșteri de tâlhari, iar preoții niște agenți ai reacțiunii... și spioni ai unor fabricanți...* (nr.52, 1936; nr.1, 1937).

În această regizare este ușor de ghicit algebricul răspuns al comuniștilor. În 1950 comuniștii plantează ca succesor al lui Policarp Morușca, împotriva voinței lui, pe episcopul Andrei Moldovan. Observația făcută lui Sasu este pentru anecdoticul alegerii noului episcop. Fiind *"bolnav"*, pleacă în Florida să se *"vindece"*. Cineva de acolo trimite enoriașilor, din când în când, cărțile poștale semnate de... Andrei Moldovan care de fapt era în România unde a fost hirotonit episcop pentru *"Vatra Românească"* a lui Policarp Morușca. Au urmat tot felul de procese prin care a încercat să intre în posesia adevăratei episcopii a Românilor din America. Toate s'au soldat în ridicol.

Ca document istoric este ultima Scrisoare pastorală expediată din Alba Iulia, 14 Iulie 1958, adresată *"Către Episcopia Ortodoxă din America"*, *"Vatra Românească"*, Grass Lake, Michigan.

Deși din 1950 exista o episcopie *"misionară"* a lui Andrei Moldovan, primul episcop al Românilor din America și Canada subliniază dreptul la succesiunea episcopului dela *"Vatra Românească"* și: *"Vă îndemn, cu toată căldura inimii mele, să stăruiți sub aripile ocrotitoare ale sfintei noastre "Episcopii Ortodoxe Române din America"*.

Ori de câte ori mă gândesc la scrisul lui Aurel Sasu, îl asociez cu tehnica pictorului în frescă. Nu poți picta cu ochii în jos. Tot timpul ochii lui Aurel Sasu au fost ațintiți spre fresca bolții Pantocratorului la care au lucrat cu boieluri din florile și urzicile câmpurilor noastre de cultură și spiritualitate românească.

RELIGIA IUBIRII

Urmare din pag. 11

planul la finalizare, lucrând din umbră, va încerca să distrugă religia creștină, Această fază se va încheia însă cu eșecul Anticristului și triumful religiei fundate de Iisus Hristos" (Pag. 238)

În *"Apocalipsa"* Sfântului Ioan, tradusă din greaca veche de regretatul elenist prof. Petgru Creția, la Cap. 17 al. 14, scrie: *"Ei vor porni război împotriva Mielului dar Mielul îi va birui, pentrucă El este Domnul domnilor și Împăratul împăraților și vor birui împreună cu El cei chemați și aleși"*. *"Și Fiara a fost respinsă și cu ea proorocul mincinos, cel ce amăgea pe cei care au purtat semnul Fiarei și pe cei care s'au închinat chipului ei"*. (Cap. 19 al. 20).

Acolo unde nu există legislație adecvată împotriva violenței, sau sunt încălcate toate principiile moralei, rezultatele sunt dezastruoase. Un exemplu îl poate constitui comunismul, care a exacerbat în epoca modernă cultul violenței cu ajutorul unor instituții ale Statului, eliminând din societate câteva generații de valori umane care stăteau în calea procesului de transformare a omului într'un robot fără personalitate. La rândul lor *"producțiile"* cinematografice care fac apologia crimei, a răpirilor și asasinatelor au avut un impact nociv asupra tineretului dornic de a imita și copia. Dacă în Evul-Mediu organizarea socială permitea celui mai puternic să facă vasali, robi sau sclavi din rândul celor mai slabi, astăzi în epoca ordinatoarelor, când orizontul cunoașterii a devenit atât de vast încât limitele lui se micșorează dela an la an, nu este permis unor autocrați să folosească tirania ca mijloc de transformare a omului în sclav.

Din fericire, zilele acestor ultimi tirani care mai există pe planeta noastră sunt numărate. Până atunci însă vom asista la ultimele încercări disperate ale Anticristului de a distruge opera lui Dumnezeu pe terra, folosind în acest scop toate relele ascunse în cutia Pandorei, pe care din inconștiență criminală a deschis-o. Oameni nevinovați vor mai suporta însă consecințele ultimelor zvârcoliri ale Fiarei, dar, așa cum este prevăzut în Apocalipsă, în această luptă cumplită victoria va fi de partea Religiei Iubirii.

George GEORGESCU

Mircea Vulcănescu

Urmare din pag. 12

2. Încheierea războiului mondial în Noembrie 1918 nu a însemnat încheierea războiului și pentru România. Guvernul bolșevic al lui Bella Kuhn, instaurat la Budapesta, a început o persecuție violentă împotriva Românilor ardeleni. Astfel, într'o campanie ofensivă desfășurată între Aprilie și August 1919, armata română va obliga forțele bolșevice maghiare să capituleze după ce Budapesta a fost ocupată, și avantgarda cavaleriei române a ajuns la Balaton.

3. Primirea Ardealului, confirmată prin tratatele de pace, a fost legitimă și legală. Deși România a controlat militar, de facto întreaga Ungarie ea s'a retras pe linia pe care comunitatea internațională a recunoscut-o ca fiind cea a majorității etnice românești, neîncercând prin succesul militar al anului 1919 să-și adjudece teritorii suplimentare.

Nemărginită este satisfacția lui Mircea Vulcănescu în a descrie cum, până la urmă, totul a fost așa cum ar fi trebuit. În izbândă, Vulcănescu vede două motive fundamentale: norocul românesc și dreptatea dumnezeiască. Vrem să citâm pe marele nostru gânditor cu plăcerea de a vedea la el cât de actuale și corecte sunt gândurile sale, scrise într'o epocă în care Românii începeau să creadă în ei înșiși: *"Viața este o încercare și luptă și nu izbutesc să stăruie în această luptă decât popoarele care ajung să dobândească o idee universală despre ele și o nădejde în eternitatea misiunii lor...Și dacă se cade să deslușim norocului românesc, dincolo de planul îndreptățirilor văzute, un alt chip mai adânc, proiectat în lumina veșniciei, vom spune că el apare ca un act de dreptate Dumnezeiască, o îndurare a Proniei cerești față de jertfele săvârșite de acest neam, pentru împlinirea unității lui,... jertfe față de care fiecare se cuvine să ne învrednicim cu tot cugetul și fapta noastră, ca de una dintre cele mai mari minuni ce ne-au fost date să trăim!"*

Splendida lucrare a lui Mircea Vulcănescu este încadrată de o prefață datorată lui Mircea Eliade și de un cuvânt de încheiere semnat de Horia Stamatu. De asemenea, ediția mai cuprinde și depoziția lui Mircea Vulcănescu la procesul intentat lui în 1948, din care vom cita în final: *"Termin rugându-vă să mă iertați că am abuzat de timpul Domniilor Voastre și că am spus lucrurilor pe nume. Dar eu cred în Adevăr și știu că nu e putere în lume mai mare decât adevărul! Să Vă ajute Dumnezeu, Domnilor Judecători, să fiți nu judecători drepți ci Judecători Adevărați! Am zis!!"*

D.H. IONESCU
STĂNILOAE

O CINEMATOGRAFIE SPIRITUALĂ

Retras în intimitatea apartamentului său din Courbevoie (o localitate din apropierea Parisului), aplecat mai tot timpul zilei la maşina de scris - aceasta fiind ca o prelungire a fiinţei sale prin care gândurile, ideile i se exteriorizează cu fiecare cuvânt chemat precum o umbră a luminii pe pagina albă, imaculată a hârtiei - Domnul Sergiu Grossu, aş putea spune, că este o excepţie în viaţa scriitoricească şi spirituală din această confluenţă de milenii. Domnia sa, la frumoasa vârstă de 80 de ani, are o activitate şi o inspiraţie creatoare de parcă timpul nu ar mai avea răbdare... Înţelepciunea, bunătatea, pasiunea sunt doar câteva elemente care caracterizează personalitatea cunoscutului scriitor, cu care a te întâlni şi a vorbi e un adevărat privilegiu.

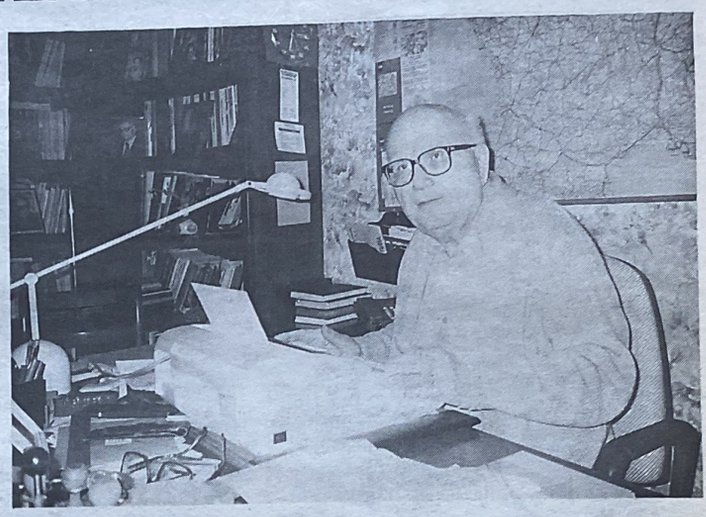

Ilie Mihalcea: După ce în anul 1998, în Franţa, aţi pus bazele asociaţiei *"Le Devoir du Souvenir"* (Datoria amintirii), şi a apărut primul număr al revistei cu acelaşi nume, la Bucureşti, în afară de *"Fundaţia foştilor deţinuţi politici"* şi de editura *"Duh şi Adevăr"* aţi mai înfiinţat recent o nouă asociaţie: *"Centrul de cultură creştină "Nicoleta Valeria Grossu".*

Sergiu Grossu: Pentru reînvierea României din cenuşa decăderii şi a imoralităţii în care se găseşte în urma celor aproape 50 de ani de regim comunist, m'am gândit să înfiinţez, conform sugestiei fostei mele tovarăşe de viaţă, acest Centru de cultură creştină. Deşi sunt Ortodox, eram obsedat de realizarea unei culturi creştine, deci a unei culturi supraconfesionale, prin care să se ajungă la o societate autentic creştină. Pentru a contracara influenţa nocivă a culturii care domină actualmente societatea noastră, asociaţia îşi propune să folosească toate posibilităţile culturale de cucerire, prin cultură creştină, a minţilor ezitante şi a sufletelor înstrăinate de Dumnezeu sau profanate de creaţia trufaşe ale acestui sfârşit de veac şi de mileniu. Voi menţiona care sunt, după concepţia mea, şi semnalate în Statutul asociaţiei, mijloacele culturale care pot influenţa pozitiv societatea: tiparul, radio-televiziunea, cinematografia şi arta dramatică, ansamblurile muzicale, muzeele şi expoziţiile, librăriile şi bibliotecile.

LM.: Şi credeţi în succesul acestui admirabil program de luptă spirituală?

S.G.: Mulţi intelectuali români din Exil mi-au declarat, vorbindu-le de acest vis al meu: *"Minunat, excepţional, D-le Grossu, dar viziunea aceasta este utopică, irealizabilă..."* Şi ştiţi ce le-am răspuns? Şi Evanghelia este utopică pentru mulţi din creştinii noştri ortodocşi. Însă eu, în ce mă priveşte, cred în această utopie, care m'a învăţat, din fragedă tinereţe, că Iisus - şi numai Iisus - este *"Calea, Adevărul şi Viaţa"* întregii umanităţi. Deci şi a neamului meu... Mă întrebaţi dacă cred în succesul programului pe care vreau să-l văd realizat în România... Eu, să vă spun drept, nu cred în succesul programului, ci în veridicitatea Evangheliei. Evanghelie pe care am propovăduit-o dela vârsta de 28 de ani, despre care am scris, odată ajuns în Occident, şi pe care o propun tuturor ***ca unică posibilitate de salvare individuală şi colectivă.*** În acest scop sublim, m'am hotărît să editez revista *"Areopagul luminii"* (primul număr a apărut în luna Februarie a.c.), adresându-mă - întocmai ca Apostoul Pavel, în areopagul anticei Atene - filosofilor, academicienilor, universitarilor, scriitorilor, cineaştilor, actorilor, pictorilor, muzicienilor, ziariştilor, oamenilor de ştiinţă, directorilor de teatru, mă rog, bătând la uşa inimii oamenilor de cultură din România care se consideră creştini, dar care nu arată această credinţă în operele lor.

LM.: Totuşi, marea surpriză a sosit: ecranizarea cărţii *"Bénie sois-tu, prison"* de Nicole Valéry-Grossu, apărută în 1976 la Editura Plon din Paris şi publicată în traducere în limba română *"Binecuvântată fii, închisoare"* la Editura Univers în luna Noembrie 1997.

S.G.: Cu ocazia lansării acestei zguduitoare mărturii - scrisă de soţia mea, decedată la 14 Ianuarie 1996 - pe care Ana Blandiana o socotea a fi *"jurnalul unei experienţe spirituale comparabile cu cele ale marilor mistici, al unei străluminări petrecute în limita suportabilului şi a normalului"*, scriitorul Pan M. Vizirescu adresându-mi-se a spus: *"Ar trebui să se facă un film, D-le Sergiu Grossu, un film care ar atrage multă lume, în special tineretul, şi care ar fixa un moment de mare semnificaţie istorică, arătând modelul de viaţă al aceleia care a fost Nicoleta-Valeria Grossu..."*

O propunere interesantă, duioasă, pe care am legat-o mereu de tainele mele sufleteşti din toamna anului 1998, când a avut loc Romfest-ul Românilor de pretutindeni şi când Dumnezeu a pregătit întâlnirea cu bine cunoscutul cineast Nicolae Mărgineanu, directorul societăţii Ager Film şi cu soţia sa, actriţa Maria Ploae, extrem de dornici să realizeze ecranizarea cărţii *"Binecuvântată fii, închisoare"*. După aproape doi ani de tentative nereuşite, minunea s'a produs la 31 Mai din acest an, pentru ca la 2 Iunie să pot citi următoarele rânduri pe care mi le-a expediat Dl. N. Mărgineanu în Franţa: *"Am semnat contractul cu producătorul francez Guy Marignane, care va prelua aproape jumătate din cheltuielile de realizare a filmului. Sunt foarte bucuros că va fi o coproducţie româno-franceză şi că partea franceză se va ocupa de mixajul final şi de copiile de laborator, care vor avea astfel şansa de a beneficia de o înaltă ţinută tehnică. Şi mai bucuros sunt de faptul că ei se vor ocupa de promovarea filmului şi de vânzarea lui. Dacă era doar o producţie românească, şansele filmului de a fi cunoscut erau mult mai mici.(...). Vom începe pregătirea de săptămâna viitore, la sfârşitul lunii vom termina prospecţiile, iar primele filmări le vom face la Canal şi la Roşia, în luna Septembrie. Filmările se vor termina în Decembrie, iar copia finală a filmului va fi gata în Aprilie, la Paris... Am toată încrederea că Dumnezeu ne va ajuta."*

Reproducem mai jos, pledoaria pentru *"o cinematografie spirituală"* semnată de Nicolae Mărgineanu şi de Maria Ploae, text publicat în revista *"Areopagul Luminii"* (nr.3, Iulie - Septembrie 2001).

Nicolae Mărgineanu

(Director, Ager Film)

I. - Sunt exasperat de filmul comercial american care ne-a invadat cinematografele şi canalele de televiziune. Majoritatea sunt filme submediocre ca subiect, bazate pe violenţă şi sex, filme cu bugete enorme care ne iau ochii cu risipa de bani, cu înalte performanţe tehnice şi uneori chiar cu talent. Este teribilă forţa de convingere a talentului chiar când este pusă în slujba unei idei de doi bani. După ce am văzut un astfel de film, de multe ori cu sufletul la gură, te trezeşti din buimăceală şi observi că nu ai rămas cu nimic. Aceeaşi senzaţie pe care o ai când citeşti un roman poliţist până la trei dimineaţa şi când îl termini, îl arunci şi spui: *"Ce tâmpenie!"*

Publicul însă vede ce i se oferă. Publicul tânăr mai ales, care este majoritar, are gustul format de această industrie cinematografică. Destul de rar, câte un film european, aproape de loc filme din ţările vecine, ex-socialiste, care au aceleaşi probleme ca şi noi. Ca să văd un film ceh, polonez sau maghiar trebue să merg la un festival internaţional! Şi zău că sunt filme care ar merita să fie văzute. Extrem de rar se mai poate vedea un film cu caracter spiritual. Mi-e dor să revăd filme ca *Andrei Lubliov, Călăuza* sau *Nostalgia* a lui Andrei Tarkovski, *"Iluminare"* a lui Krzysztof Zanussi sau seria dedicată celor *"Zece porunci"* a lui Kieslowsky. Au apărut desigur şi filme noi, la care nu am avut încă acces, datorită caracterului lor non comercial.

Ar fi benefic dacă măcar o zi pe săptămână, unul din cinematografele care şi-a propus să difuzeze film european ar programa filme cu caracter spiritual. Aspectul moral într'un film mi se pare cel mai important, cu condiţia să fie bine ascuns în poveste, altfel ar putea da filmului un aspect didactic. Cred în posibilitatea fiecărei ţări de a avea o cinematografie naţională. Filmul, prin puterea lui de expresie, poate fi un ambasador puternic şi extrem de popular al ţării respective.

Desigur, cred cu tărie în şansa filmului românesc. Chiar dacă condiţiile materiale sunt foarte vitrege, chiar dacă guvernele noastre nu au avut şi nu au nici o grijă pentru filmul naţional, avem datoria să încercăm prin toate mijloacele să facem film pentrucă avem multe de spus. Am şansa mare acum, ca după doi ani de încercări şi aşteptări, să intru în producţie cu un film despre închisorile comuniste din România. Îmi doream de mult acest lucru şi mă consider un privilegiat.

Filmul este inspirat din cartea - mărturie *"Binecuvântată fii, închisoare"*, scrisă de Nicole Valéry-Grossu.

Doresc să fac un film foarte realist, un film care să pară aproape documentar în ce priveşte readucerea la viaţă a momentului respectiv. În acelaşi timp un film care să se bazeze mult pe jocul actorului, pe posibilitatea actorului de a trăi scene de mare interiorizare. Un film de atmosferă în care imaginea vorbeşte mai mult decât cuvântul.

Este pentru mine, ca cineast, cea mai grea încercare pe care am avut-o vreodată. Mă apropii cu căldură şi smerenie de suferinţele acestor oameni care au trecut prin calvarul închisorilor comuniste dela noi şi sper că filmul pe care-l vom face va trezi emoţia publicului.

Să ne ajute Dumnezeu!

Maria Ploae

(Actriţă)

II. - Astăzi, când mersul lumii este tot mai decadent, când sufletul omenesc este în descompunere - gândindu-mă la indiferenţa faţă de suferinţa aproapelui nostru -, astăzi se simte nevoia mai mult decât oricând de a ne apropia prin arta pe care o slujim, respectiv filmul, de cuvântul lui Dumnezeu.

Numai cunoscând şi trăind cuvântul lui Dumnezeu, inimile noastre se pot transforma învăţând mila, iubirea. A cunoaşte pe Hristos, a-L găsi, înseamnă a şti că El este Mântuitorul nostru, că numai prin el putem trăi.

Experienţa acestei cunoaşteri, la care cu toţii ar trebui măcar să tânjim, o trăieşte din plin autoarea cărţii ***"Binecuvântată fii, închisoare!"***, Nicole Valery Grossu. Pentru ea închisoarea apare ca un loc unde suferinţa întăreşte spiritul făcând loc bunătăţii, solidarităţii, un loc unde îl descoperă pe Dumnezeu. Această descoperire a lui Dumnezeu este trăită de autoare la o intensitate atât de mare încât nu se mai simte graniţa între miracol şi real.

Nicoleta este iluminată şi prin aceasta ea reuşeşte să trăiască în închisoare în spiritul legii lui Dumnezeu. Lumina pe care gardienii, anchetatorii şi toţi ceilalţi o remarcă pe faţa acestei femei (pe care o cred *"nebuna din celula 24"*), vine din puterea credinţei. *"Mă aflu în închisoare,* spune ea, *pentrucă Iisus mă pregăteşte pentru o sfântă întâlnire! Trebue să profit de timpul petrecut în spatele gratiilor ca să fiu folositoare celorlalţi, să învăţ ce e răbdarea şi valoarea sacrificiului făcut pentru aproapele meu şi să nu simt niciodată nici cea mai mică ură faţă de cei care mă torturează".*

Închisoarea devine, astfel, o adevărată şcoală a credinţei şi, considerând că are multe de învăţat, ajunge să nu-şi mai dorească nici măcar eliberarea. *"Dumnezeu este de partea mea, nu mă tem de nimic, ce pot să-mi facă nişte oameni?"* repetă ea cuvintele psalmistului.

Aşa cum cartea ***"Binecuvântată fii, închisoare"*** este un izvor de apă vie, de credinţă, de iubire, sperăm ca şi filmul, inspirat de această tulburătoare mărturie, să transmită acelaşi mesaj puternic, binefăcător.

Slavă Ţie Doamne, că faci să mai existe oameni care ne ajută să ne îndreptăm spre lumina Ta.

Mi se oferă şansa să fiu chiar eu Nicoleta în filmul pe care îl vom face. Mă rog şi sper să primesc har pentru a înţelege şi transmite această experienţă umană în toată complexitatea ei. Este o sarcină foarte grea, cu mare răspundere, dar cu ajutorul lui Dumnezeu totul este posibil.

Dela Paris,

Ilie Mihalcea

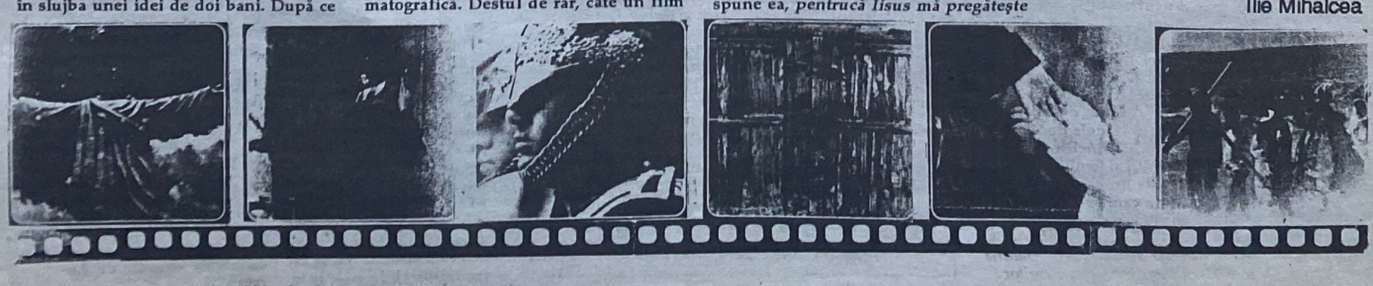

FARA ARMÂNEASCĂ

DATINI ŞI CREDINŢE DE CRĂCIUN ŞI ANUL NOU LA AROMÂNI

Vasile TEGA

La Domnul Vasile Tega, cu multă vreare frătsească: G. Platari-Tzîmă

Folclorul Crăciunului la Aromâni, ca de altfel şi la fraţii lor Nord-dunăreni, e destul de bogat, de această sărbătoare legându-se şi o variată serie de manifestări etnografice. În cele ce urmează ne propunem a relata câteva din cele mai importante elemente ale acestor manifestări, aşa cum le-am apucat din copilăria noastră, dar care, din păcate, în prezent sunt pe cale de dispariţie.

Copiii din sat, cu o zi înaintea Crăciunului, câte odată chiar cu mai multe zile, se întovărăşesc, *şi acaţă soţă*, să umble cu colinde împreună, *s-imnă colinde, s-alagă colinde, s-colindeadză d-adun.*

Pentru aceasta, în unele sate, copiii se duc să-şi prepare ciomege, pe care le taie din pădure. În alte părţi, copiii îşi cumpără ciomegele de-a gata. Ciomegele se numesc *ciumagă* pl. *ciumădzi, mâciucă* pl. *mâciuţi* şi *colindă* pl. *colindzâ*.

Ciomagul este vopsit uneori cu alb-roşu şi în acest caz se numeşte *buzdugan* sau *stupagană*.

Pe lângă ciomag, fiecare *culindar* (colindător) îşi pregăteşte şi un *trastu* (traistă) pe care-l trece de gât.

În ajun, colindătorii dormeau la un loc şi începeau a colinda *"după cântători"*, când se crede că spiritele rele nu mai puteau să-şi exercite forţele malefice. La casele de păstori colindatul era la mare cinste, *"fiindcă există credinţa că Hristos le protejează turmele în acest timp şi face ca vitele să fete cu mare înlesnire"*. În contextul aceleiaşi credinţe, Pericle Papahagi menţionează că atunci când colindătorii se aplecau să adune de pe podea fructele şi năutul fiert (bilbicile), anume aruncate de gazdă pe jos, trebuiau să imite behăitul oilor, în credinţa că Mântuitorul auzind, binecuvântează casa păstorului. Pe lângă ofrandele amintite, colindătorii mai primeau colaci în formă de cocoşei, de melci, de şerpi. Interesantă este de asemenea menţiunea lui P. Papahagi că dacă în ceata colindătorilor se afla un cioban, acestuia i se dădeau obligatoriu şi bani, *"fiindcă el a anunţat întâiul că s'a născut Hristos"*.

Colacii ce se obişnuieşte a se da cu această ocazie colindătorilor se gătesc cu apă neînceputâ, ca şi *liturghiile* (prescurile), fiind destinaţi a se împărţi în amintirea celui mai curat prunc din câţi au existat.

Se fac numai din făină de grâu şi sunt frământaţi de o femeie bătrână, de o fecioară sau de orice altă femeie care însă n'a venit în contact cu bărbatul său în ultimele trei zile.

În faţa fiecărei case colindătorii se opresc să sune la poartă, ca să li se deschidă. Intrând, primul lucru care trebue să-l facă e să zică: *"Bună dimineaţa, Hristolu s-feaţi"* (Bună dimineaţă, Hristos s'a născut). Li se răspunde: *"Z-vii alghească faţa"* (Să vă înălbească faţa); *ş-fii creştetă* (să-mi creşteţi); *z-bânaţă muşaţă culindori* (să trăiţi frumoşi colindători), precum şi alte urări de aceeaşi natură.

Colindătorii cântă, după dorinţa celor din casa în care se găsesc, o dată sau de mai multe ori, *"colinde melinde"* şi capătă colacii de care am vorbit mai sus.

Când se retrag ei urează la mulţi ani şi la anul *"di vără oară"* cum se zice în aromâneşte.

Cât priveşte forma şi conţinutul lor, colindele Aromânilor sunt de mică întindere şi, spre deosebire de cele daco-române care se cântă antifonic, cele aromâne se cântă pe o singură voce, omofonic, având o serie de incipituri specifice: *colinde, melinde; colinda, colindiţa; colinda, melinda* etc.

Unele colinde celebrează naşterea lui Hristos şi bucuria creştinilor, altele, mixte, alătură vestitorii naşterii Mântuitorului urări făcute gazdei: *"să albă la anul un copil, o mireasă, să-i trăiască vitele"*, există, de altfel, ca şi în colindele daco-române, unele închinate unor membri ai familiei.

Iată un exemplu de colinde care se aude încă şi în zilele noastre:

Colinde, melinde / că s-feaţe Hristolu, / tu păhnia boilor, / di frica uvreilor / mula l-dizvilea, / boulu luanvâlea.

(Colinde, melinde / căci s'a născut Hristos / în ieslea boilor / de frica Evreilor / catârul îl dezvelea / boul îl învelea).

Iată acum şi un exemplu de colinde închinat unui membru al familiei, în cazul nostru unei fetiţe:

Una feată nică ca meru aroşu / Iasti t-unâ casă, tu hoară-nghios / Noi tr-aestă vinim, ca si vâ urăm / Tuţ din casa aestă în noi n-aflăm.

(O fată mică, ca mărul roşu / Este într'o casă, în sat în jos / Noi pentru fată am venit ca să urăm / La toţi din casa asta unde ne aflăm). Urarea se răsfrânge în final spre toţi ai casei.

Tot legat de Crăciun, demn de semnalat şi următorul obicei consacrat focului, în perioada solstiţiului de iarnă. În ajunul colindei se pune la foc şi vestita buturugă numită la noi *babnic*, care arde în permanenţă până în ziua Bobotezei, când se stinge, ca şi tăciunii dela Ignat, cu apă botezată.

În legătură cu acest foc, Aromânii zic următoarele: *Arde foclu, că feată ursă* (arde focul căci fată ursa).

* * *

De anul nou sunt legate diferite credinţe şi obiceiuri, dintre care cele de mai jos sunt cunoscute tuturor Aromânilor.

În noaptea Anului nou fiecare familie, cu copiii, se retrag în jurul vetrei şi, cu boabe de grâu puse în spuză sau în jăratec, se încearcă pentru fiecare persoană norocul şi durata vieţii sale. Dacă bobul de grâu va sări cât mai sus trosnind puternic, e semn că acela pentru care s'a pus grăuntele va trăi până la adânci bătrâneţe; dacă grăuntele de-abia plesneşte, e semn că sfârşitul vieţei i se apropie. Pentru tinerii candidaţi la însurătoare, dacă grăuntele sare spre dreapta, e semn că viitorul soţ (sau soţie) şi-l va lua din cartierul sau comuna din direcţiunea în care a sărit grăuntele.

În ziua de Anul nou e obiceiul ca fiecare casă să-şi facă o plăcintă de foi *(pituroarie)*. În această plăcintă se pun diferite obiecte semnificative: *un ban* - de obicei, de argint -; un *cârlig* păstoresc de vreo 3-4 cm lungime, făcut dintr'o nuia subţire; o furcă de cărăvănar, numită *furtutire;* un *cutar* (ţarc) de oi făcut din nuiele etc. După ce se coace, plăcinta e împărţită în atâtea porţii câţi membri sunt în familia aceea şi fiecare îşi alege câte o porţie, fără ca cineva să ştie unde anume e pus vreunul din aceste obiecte. Mâncând, dacă cutare din familie găseşte *cârligul*, e semn că se va face păstor; dacă găseşte *cutarlu*, va deveni celnic (proprietar de turme); *banul* e bogăţie; *furtutirea* e cărăvănitul; *condeiul* e omul de carte etc.

Din acest obicei, se desprind limpede ocupaţiunile fundamentale ale Aromânilor, anume păstoritul şi cărăvănăritul - alături de care apar comerţul şi şcoala, dar nu şi viaţă de agricultor, sau de *marinar*.

"În răstimpul celor douăsprezece zile dintre Crăciun şi Bobotează - scriu arheologii englezi **A. Wace** şi **M. Thompson** în celebra lor lucrare *<The Nomads of the Balcans>* - *Aromânii cred că nişte creaturi misterioase, cunoscute sub numele de <carcandzali> pribegesc pe pământ din amurg până la cântatul cocoşilor. Ei frecventează în mod special izvoarele şi şipotele, pângărind apa, şi fiind în acelaşi timp foarte periculoşi când îi întâlnesti. În sfârşit, ei sunt alungaţi cu ocazia sfinţirii apelor, de Bobotează"* ("Pătigiune" în aromână). Ştiind ce-i aşteaptă *"în ajunul Bobotezei dracii îşi pun amoi opincile, spre a putea să le încalţe şi să plece astfel în noaptea când se deschid cerurile"*.

Tot după aceiaşi autori, între Sfântul Vasile şi Bobotează are loc un curios spectacol *mimi*, foarte răspândit în Macedonia, Epir şi Tesalia, scopul acestuia fiind alungarea *"carcandzarilor"*. Şi mai departe autorii precizează că *"oriunde se află Aromâni, obiceiul acesta este cunoscut. El este însă înfloritor în mod deosebit în satele din Pind, mai ales la Turia, Băiasa şi Breaza, unde aceşti <mimi> sunt numiţi <aruguciari > ca de altfel şi la Clisura; în timp ce la Nevesca li se spune <işchinari>, iar la Cruşeva <arachi>"*.

Fiind vorba de cea mai interesantă şi spectaculoasă datină aromânească, cu prilejul căreia folosirea clopotelor în vederea alungării spiritelor rele este evidentă, în cele ce urmează ne propunem să vorbim mai pe larg despre această manifestare.

Ca unul care în copilăria mea am făcut şi eu parte dintr'o ceată de *"aruguciari"* cândva, voi descrie aici obiceiul în trăsăturile lui esenţiale, aşa cum l-am cunoscut şi practicat în comuna mea natală, Băiasa.

Toţi aruguciarii se constituie în grupuri, unele mai mari, altele mai mici, dar totdeauna fără soţ ca număr. O ceată poate fi compusă din mai mulţi membri. Afară de *"căpitanul"* ei şi de *"bubair"*, *numit şi "babuşar"* sau *"babucear"*, personaje mai importante mai sunt următoarele şapte: *"mireasa"*, *"mirele"*, un *"doctor"* în sensul primitiv, al *"magicianului"*, al *"vrăjitorului"*, o *"bătrână"* ţinând în braţe o păpuşă, *"araplu"*, un personaj cu faţa înnegrită cu funingine şi alţi doi membri îmbrăcaţi în piei diferite de animale, reprezentând fie un *"lup"*, un *"urs"*, o *"oaie"* ori o cămilă. Aceste ultime două personaje poartă totdeauna măşti de piele, iar pe cap o bucată de scândură cu o gaură în care se introduce o *"pană ornamentală"*, de fapt o coadă de vulpe, de lup, de capră.

Aluguciar, Căpitanul

Aproape toţi *"aruguciarii"* poartă şiruri-şiruri de *"chipre"* şi clopote de diferite mărimi şi mai toţi sunt înarmaţi cu măciuci sau săbii de lemn (*"pătăriţe"*), afară de *"căpitan"* şi de *"bubair"*, care poartă săbii adevărate. De regulă *"bubairul"* este acela care poartă cele mai mari şi numeroase clopote.

În afara personajelor menţionate, toate fiind deghizate, ceilalţi membri ai grupului se mulţumesc să poarte numai câte o mască, spre a nu fi recunoscuţi, rolul lor fiind să care darurile căpătate dela stăpânii caselor vizitate, daruri precum: făină, brânză, unt, din care apoi, seara, se fac tradiţionalele plăcinte, mai pregătindu-se şi diverse băuturi nealcoolice...

De subliniat că *"mireasa-aruguciar"* este întotdeauna un tânăr îmbrăcat în haine femeieşti, întrucât nici unei fete nu-i e îngăduit să facă parte din *"ceată"*, ceea ce ar trece drept indecenţă.

Intriga jocului *"aruguciarilor"* este foarte simplă. *"Araplu"* o necăjeşte pe *"mireasă"* cu... atenţiile sale, ceea ce îl înfurie pe *"mire"*. Urmează o încăierare, în cursul căreia mirele este omorît! În timp ce *"mireasa"* şi *"bătrâna"* jelesc victima, *"doctorul"* (magicianul, vrăjitorul) este chemat de urgenţă... Graţie dibăciei acestuia mortul e... înviat şi spectacolul se termină în mod fericit, printr'un dans, la care participă întreaga ceată. Alteori, conflictul este provocat de tentativele *"araplui"* de a fura păpuşa *"babei"*, sfârşitul gâlcevei fiind acelaşi.

În deplasările lor dela o casă la alta, dacă *"aruguciarii"* întâlnesc pe cineva, îi barează drumul, cerându-i bani, ca să poată bea în sănătatea acestuia şi să-i ureze noroc pentru anul nou. Când se întâmplă însă ca două *"cete"* să se încrucişeze pe drum, o încăierare între ele este inevitabilă - cei învinşi fiind obligaţi să treacă apoi pe sub săbiile celor mai puternici, adică ale învingătorilor. Aceste ciocniri erau uneori atât de violente, din păcate, încât se soldau chiar şi cu *"aruguciari"* omoriţi, cum a fost cazul la Veria, unde colina *"La liguciari"* indică locul unde o asemenea încăierare s'a întâmplat, soldată cu moartea unuia dintre *"beligeranţi"*!

Felul cum se practică acest obicei de către Aromâni prezintă numeroase asemănări, chiar izbitoare asemănări cu *"căluşarii"*. Într'adevăr, cine a citit *"Descriptia Moldaviae"* a lui Dimitrie Cantemir, constată că atât la *"călușari"*, cât şi la *"aruguciari"*, numărul membrilor dintr'o ceată trebue să fie fără soţ; apoi, şi unii şi alţii se travestesc în fel şi chip; toţi poartă în mână o sabie sau măciucă. De asemenea, ca şi la *"aruguciari"*, cetele de *"călușari"* ce se întâlnesc întâmplător sunt în stare să se măcelărească între ele, pentru ambiţia de a fi declarate învingătoare. Nu trebue, iarăşi, să uităm că numeroşi clopoţei ce-şi atârnă *"călușarii"* dela genunchi în jos, au aceeaşi semnificaţie şi joacă acelaşi rol ca şi clopotele *"aruguciarilor"*, adică... alungarea demonilor şi paza de deochi.

Ar însemna să ne îndepărtăm prea mult de obiectul acestui studiu, dacă am intra în detalii, cu scopul de a proba originea comună, romană a acestor două rituri, de aceea ne vom mulţumi a menţiona doar că obârşia lor trebue căutată în sărbătorile romane, cunoscute sub numele de *Lupercalia*.

Profităm de această ocazie să transmitem cititorilor noştri tradiţionalul

TRĂ ANI MULŢĂ

S-vă hiba iarnă/ Priuveară/ S-tuta uruteaţa s-cheră!/ S-vă hibă tuti/ Cu hari/ S-aveţ mari/ Hărauă mari,/ S-că da Domnul/ Buneţli, ş-nami/ Aşi, cum undzeaşti/ La Armânamil

UN ISTORIC ROMÂN ANCORAT ÎN LUMEA CONTEMPORANĂ

(XIX)

Prof. Univ. Dr. Nicolae CIACHIR

Urmare din nr. trecut

Mi-a parvenit o veste dela Cluj, care apoi s'a adeverit. Trei colegi de-ai mei dela Ismail, elevi foarte buni și din familii onorabile, Boghici (tatăl - șeful Agenției fluviale din raza Ismail), Nedelcu (tatăl - profesor de fizico-chimice) și Nicolau (- proprietarul unui restaurant din Isamail), refugiați la Cluj, au simulat o prietenie cu trei militari ruși care făceau parte din trupele de ocupație sovietice dela Viena, i-au îmbătat, le-au dat somnifere și le-au sustras actele. Toți trei, vorbind perfect rusește, s'au urcat în tren și prin Budapesta, au ajuns la Viena, unde s'au predat în zonele de ocupație americană. Când alarma a fost dată, reușiseră deja să treacă la Americani. A fost un act de mare curaj, deoarece au riscat mult și orice eșec ar fi dus la executarea lor. Au ajuns apoi unul în Argentina, altul în Australia, al treilea nu știu unde și nu mă hazardez să dau mai multe amănunte ca să nu greșesc.

În 1997, la Câmpul românesc dela Hamilton, m'am întâlnit cu Domnul Cristoloveanu, stabilit în zona Cleveland din SUA, care învățase la același liceu cu mine la Odorhei. Un băiat foarte simpatic, era cu două clase mai mic decât mine și avea pe fratele cel mare, căpitan de jandarmi. Ne-am adus aminte de profesorii noștri, care făceau act de pionerat, veniți să slujească învățământul românesc cu abnegație.

Profesorul nostru de constituție și logică, era șeful poliției din localitate, și îi stătea foarte bine în uniformă de comisar. Era și dirigintele nostru; el fiind ocupat, orele le făceam în biroul lui dela poliție. Erau odată pe săptămână, de obicei între orele 8-10. Un gardian stătea la ușa comisarului șef și spunea tuturor, că acesta rezolvă probleme importante și nu poate fi deranjat. În spatele biroului său era o hartă imensă, cu Marea Ungarie, în care era inclusă întreaga Transilvanie. Precizez, comisarul șef era Român din regat, de aceea colegul meu, Bianu, l-a întrebat într'una din ore, ce rost are o asemenea hartă în incinta poliției. Ne-a răspuns că a lăsat-o pe perete, era moștenirea regimului hortyst, în scopuri diplomatice. Majoritatea care vin la dânsul sunt notabili unguri și harta respectivă le face o plăcută impresie. Fără să vrem, am dezlegat misterul. Într'o dimineață, când dânsul preda, intră val-vârtej o blondă superbă, cu doi copii, unul în brațe și celălalt de mână, se pupă cu comisarul și încep amândoi să trâncănească ungurește. Blonda, cu copiii mai bruneți, era soția comisarului șef. După câteva luni - o să revin asupra problemelor respective - când au avut loc, la Odorhei o serie de acțiuni antiromânești, comisarul șef (deci chestorul poliției), nu a luat nici o măsură. Fiind compromis, s'a găsit soluția, a fost avansat, primind o funcție mai mare la Brașov.

Și în problema locuinței am fost norocoși. Întâlnindu-ne într'o zi cu subofițerul Marinaș și aflând că stăm într'o casă părăsită și dormim într'o cameră cu trei paturi, ne-a sugerat să cerem audiență la colonelul Cârnu, care era comandantul regimentului și șeful garnizoanei, ca să ocupăm o cameră în cazarmă. Am cerut audiență, colonelul ne-a primit amabil, i-am spus că suntem refugiați din Basarabia, amândoi fii de preoți și am fost repartizați la liceul *"Șt. O. Iosif"*, ca să întărim elementul românesc. După ce ne-a chestionat, întrebându-ne despre diferite sate din Basarabia, care erau în zona locului nostru natal, colonelul Cârnu a pronunțat verdictul. Vom avea o cameră cu două paturi în incinta regimentului și vom mânca gratis la popota subofițerilor.

Deoarece amândoi depășisem 18 ani, nu puteam fi asimilați la copiii de trupă, ci ne-au încadrat la o altă categorie. Primeam uniformă și baionetă și o îmbrăcam, când aveam chef în afară, dar era obligatorie în cazarmă. Ce obligații aveam: de două ori pe săptămână, după amiază (17-20), să activăm în cadrul unității. Eu trebuia să ajut pe plutonierul major Corbea, la serviciul Cazărmării. Am plecat de acolo extrem de fericiți, rezolvasem două probleme majore, locuința și mâncarea. Personal, munceam foarte mult, trebuia să termin clasa a VII-a cu medie mare (am luat premiul doi), să mă pregătesc în paralel pentru clasa a VIII-a, s'o meditez pe Tuți Bârbat și să-l ajut pe Corbea la descurcarea hârtoagelor dela cazarmare.

Zona Odorheiului cere unirea cu Moscova

Deși între 25 August 1944 și 9 Mai 1945, România s'a aflat în tabăra Puterilor Aliate, va sta alături de Ungaria, Bulgaria, Finlanda și Italia în banca statelor învinse. Ungaria, prin toate căile și mijloacele, încercase să mențină Ardealul de Nord, primit prin dictatul dela Viena din 30 August 1940. Teritoriul respectiv fusese recucerit de către Români și Sovietici, iar administrația noastră se stabilise ireversibil. La Paris, coaliția antihitleristă lua măsuri pentru a încheia tratate de pace cu fostele state satelite ale Germaniei naziste. În Mai 1946, puterile învingătoaare, hotăriseră să fie păstrată granița din 1938 între România și Ungaria, deci ni s'a dat nouă câștig de cauză.

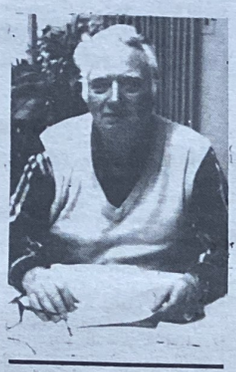

În acest context, Ungurii din zona Odorheiului, sub pretextul sărbătoririi zilei de 9 Mai, ziua Victoriei și 10 Mai ziua regatului României, au pătruns în oraș cu circa 150 de care, cu cocarde ungurești și au blocat toate intrările în oraș. Poliția era formată în mare parte din Maghiari, iar cele două regimente, practic, nu aveau trupă, ci ofițeri și subofițeri. Liniile telefonice au fost tăiate, marea lor majoritate au înconjurat clădirea cu etaj a comandamentului sovietic, obligându-l pe maiorul rus să transmită la Moscova, lui Stalin, personal, că cer unirea zonei celor 5 Scaune, la Moscova. Am scris amănunțit despre aceste evenimente, acum un număr de ani, adică am făcut un serial în ziarul *Românul*. Redau acuma numai esențialul. Prin Odorhei, foarte rar treceau trupe sovietice. Un maior sovietic, un hercule de om, de peste 1,90 m, era șeful comenduirii sovietice și avea în subordine vreo 10 soldați. Neavând ce face, ziua se plimba pe Corso (pe strada principală), între sediul său și restaurantul central, care era la circa 300-400 de metri, cu vestonul descheiet și un pulover roșu pe dedesubt. Avea mulți prieteni, iar aceștia îi pasaseră o ioncă frumoasă, dar pe gabaritul lui, adică avea și dânsa în jur de 1,80 m. Deci, sediul lui a fost înconjurat și i-au cerut trimiterea telegramei către Stalin.

Ungurii, devenind nervoși, vociferau și au stat practic o noapte și două zile. Deoarece translatorul colonelului Cârnu, care era maghiar, dispăruse, iar linia telefonică era tăiată, a fost trimis un locotenent care să afle intențiile Rusului, iar acesta m'a luat pe mine, ca translator. A doua zi, în jurul orei 11, când Ungurii deveniseră foarte nervoși, a apărut maiorul în balcon, cu doi ostași sovietici care au tras o rafală și, cu o voce de bas, a strigat: *"Stalin a ordonat ca zona Odorheiului să rămână Românieil împrăștiați-vă"*. Ca încheiere le-a tras și o înjurătură zdravănă. Între timp, au venit în oraș câteva unități militare române și mulți polițiști, iar Ungurii au fost împrăștiați. N'a fost nici o victimă, doar ostașii au bătut câțiva Unguri, care nu doreau să se împrăștie, sau erau înarmați cu cuțite, iar cei mai mulți cu picioare de scaun ascunse în mânecă.

Notabilii unguri îl socoteau principalul vinovat pe maior de eșecul acțiunii lor la Stalin. Ori maiorul n'a raportat deloc, ori a raportat eronat. De aceea au hotărît să-l lichideze. După circa o lună, l-au invitat la prânz la restaurant. Într'un separeu, unde a avut loc masa, erau circa 10 Unguri și maiorul. Peste veston, avea diagonala și pistolul. Fiind foarte cald și după ceva băuturi, maiorul și-a scos vestonul și și-a pus și pistolul în cuier. După câtva timp au început să-l înjure și să devină agresivi. Unul a luat pistolul din cuier, l-a scos din toc și l-a amenințat, iar vreo doi au scos cuțitele. În timpul acesta toată grădina era plină de lume, iar muzica își făcea datoria executând ceardașuri și alte melodii ungurești. Nici maiorul nu era prost, probabil prevăzuse invitația la masă, căci pistolul lui nu era încărcăt, fiind solid ca un hercule, s'a ridicat și a împins toată masa la perete imobilizând jumătate din Unguri. De sub pulover a scos un pistol, care avea glonțul pe țeavă și a început să tragă. După câteva momente, cu un scaun în mână și cu pistolul în cealaltă, a început să-i alerge pe Unguri pe strada principală.

Peste vreo două săptămâni Sovieticii au hotărît transferarea maiorului dela Odorhei, iar amănuntele le știu din relatarea lui, la care am asistat, când a venit în vizită protocolară de rămas bun la colonelul Cârnu. Dirigintele nostru, adică șeful poliției, compromis în această acțiune - am mai arătat - a fost transferat prin avansare la Brașov. Probabil că erau unii șefi de atunci care doreau să destabilizeze statul român. Curios este faptul că, în fondul Jandarmeriei, care a fost dat acum câțiva ani în uz la arhivele statului, episodul Odorhei lipsește.

În vara anului 1946, războiul se terminase de un an, dar obligațiile datorate conform Convenției de Armistițiu, plus seceta, au afectat puternic economia țării, dar și viețile oamenilor. Deoarece tratatul de pace încă nu se încheiase, la Odorhei circulau tot felul de zvonuri, că totuși zona nu va rămâne României. Colegii mei, Bianu, Paraschiv și Bocancea renunțaseră să dea două clase, consolându-se că peste un an vor termina și ei liceul. Eu m'am încăpățânat să merg mai departe și în Iulie 1946, am intrat în prima sesiune de examene din clasa a VIII-a. Profesorul de română Tudor, licențiat în teologie, de loc din zona Argeșului, era un om cumsecade și apropiat al elevilor, însă devenise foarte exigent cu mine, la examenele din clasa a VIII-a.

După douăzeci de ani, eram conferențiar la Facultatea de Istorie și aveam în normă ore și la secția fără frecvență Română-Istorie, în cadrul Universității București. Am avut surprize să vină la un examen, la mine, un tip îmbătrânit, neglijent îmbrăcat și nebărbierit, care îmi aducea aminte de cineva. Stupoare, era fostul meu profesor de română dela Odorhei. Avea o casă de copii, funcționa undeva în Argeș și a fost somat să-și ia licența în română, altfel postul îi devenea vacant și se scotea la concurs. L-am ajutat cu o serie de treburi, dar a rămas un timid, care din D-Voastră nu mă scotea, deși îi reaminteam că eu am fost elevul lui.

Matematica, bat-o vina !

Punctul slab al meu devenise matematica, eu, care în clasa a VI-a la Dumbrăveni, meditam colegi de-ai mei. Profesorul de matemetică terminase Academia Comercială și fusese mulți ani economist, până la Odorhei. Nu avea nici metodă didactică și nici cunoștințe de-a explica trigonometria și algebra superioară, încât am fost nevoit să învăț mecanic sute de noțiuni, lucru care nu mă satisfacea. În orice caz, am trecut bine cele două sesiuni, date în particular, pentru clasa a VIII-a, absolvind în toamna anului 1946 liceul teoretic *"Șt.O. Iosif"* din Odorhei. Am aflat mai târziu că și Marin Preda terminase școala la Odorhei, dacă nu mă înșel școala normală. După plecarea mea, în cămărița dela regiment, în regim de copil de trupă, a fost și elevul Octavian Păun, ulterior cadru didactic le Facultatea de Filologie din București. A funcționat ca lector de română și la Universitățile dela Sofia și Novi Sad.

Mă pregăteam intens să susțin bcalaureatul în sesiunea din toamna anului 1946. Se zvonea că vom da la Sighișoara ori la Târgu Mureș, ca până la urmă, centrul să fie la Brașov.

O parte din colegii dela Odorhei, este vorba de liceul românesc *"Șt.O. Iosif"* și-au amânat bacalaureatul pentru sesiunea din Iunie 1947, pentru a fi pregătiți mai bine, mai ales că s'au publicat în ziare și președinții comisiilor. La Brașov, a fost numit cunoscutul matematician, geometristul Andronic, dela Universitatea București, renumit pentru experiența sa. Și înscrierea a fost cu peripeții, mie și altor câțiva, ni s'au rătăcit dosarele, care ar fi ajuns la Sighișoara ori la Târgu Mureș. Am recuperat dosarele la două ore dela terminarea înscrierilor, iar a doua zi începea prima teză. Făcusem în acele zile o boală adusă de ostașii sovietici din Asia Centrală, căreia îi zicea *"papataci"*, cu febră mare și frisoane; iar dacă mergeai pe stradă și întorceai capul, cădeai. Un băiat din Giurgiu, care avea gazdă la Brașov, ne-a luat la dânsul să dormim gratis. Am fost vreo 7 băieți și am dormit pe niște saltele. Se dădeau 3 teze; eu, la secția reală trebuia să dau la limba și literatura română, la matematică și la franceză. Eram circa 300 de candidați, din care au căzut la teză 210. Suma celor trei teze trebuia să dea media 6, admițându-se un singur 4. Am avut această șansă, de-a avea note bune la română și franceză, dar la matematică am luat 4. Cei care au dormit cu mine în cameră, plus băiatul dela Giurgiu, au căzut la teză. Băiatul amărît, dar bun la suflet și-a luat bagajele și a plecat, iar gazda nea dat afară, deși acesta plătise camera încă o săptămână. Eram bolnav, n'aveam unde să dorm și trebuia la oral la matematică să iau minimum șapte ca să pot lua bacalaureatul.

De ce îmi era frică n'am scăpat: un președinte matematician, dar care și asculta la obiectul lui. S'au afișat seriile, nimerisem dimineața. Era o zi răcoroasă de toamnă, cu multă ceață. Am fost chemați la 7 dimineața, dar eu am ajuns mult mai devreme. Eram o serie de 9 persoane și urma să răspundem la 7 materii. Examenul a început efectiv la ora 8, când a sosit președintele și a durat până la orele 14. A doua serie intra la ora 15 și termina seara târziu, iar rezultatele se dădeau la sfârșitul fiecărei zile, deobicei aproape de miezul nopții, comisia plecând și mai devreme de afișaj.

Am avut noroc, am răspuns bine la toate materiile, luând note între opt și nouă. Profesoara de franceză, care era asistentă la Acedemia Comercială din București, a rămas foarte mulțumită de răspunsul meu, nu știa că eu învățasem pe de rost toate lecțiile de literatură cu mult față de cunoștințele manualului de liceu. La matematică am dat-o în bară, știam toate enunțurile pe din afară, dar n'am știut să rezolv problemele din bilet. Îl enervasem pe Andronic, luasem și eu o figură de tâmpit, care enunța teoretic toate întrebările dar nu știa să rezolve practic exercițiile. Mi-a spus: *"Ești liber domnule, matematica are nevoie de oameni care gândesc, nu de papagali"*.

/Va urma/.

NU UITAȚI !
PLĂTIȚI ABONAMENTUL LA
CUVÂNTUL ROMÂNESC

BASARABIA ROMÂNEASCĂ

ŞCOLILE ROMÂNEŞTI DIN TRANSNISTRIA

Un deceniu de calvar şi dragoste pentru limba română

Presiuni şi intimidări, ameninţări şi abuzuri, toate - pentrucă nu se dezic de limba română, de neam şi de Ţară. Pentrucă nu doresc să mintă copiii, să le mutileze sufletele, dar şi pentrucă-şi păstrează credinţa într'un alt fel de viitor, diferit de prezentul şi trecutul umilitor.

Într'un teritoriu autoproclamat stat suveran de o mână de mancurţi şi de criminali veniţi de aiurea, instalaţi prin uz de forţă în jilţurile puterii, şapte şcoli româneşti, în care învaţă circa 5.000 de copii, încearcă să REZISTE. Prigonite de autorităţile separatiste, nevoite să activeze în localuri necorespunzătoare, trăind în fiecare zi cu teama de a fi închise, şcolile româneşti din autoproclamata *"rmn"* mai EXISTĂ.

Am vizitat zilele trecute şcoala nr.20 din Tiraspol şi şcoala nr.19 din Bender. Am găsit acolo copii care gândesc şi simt româneşte, care niciodată nu vor spune că patria lor este *"rmn"* sau că limba română este limba unui stat străin, chiar dacă aceste neadevăruri sunt afirmate cu insistenţă de autorităţile separatiste şi de mass-media de acolo. Am văzut copii care au o sumedenie de vise, printre care - să se simtă liberi, să aibă o şcoală modernă şi spaţioasă, să-şi continue studiile în limba română. Am găsit şi minunaţi dascăli, care se străduie să afişeze optimism.

Am pierdut încrederea în toţi, ne zbatem ca peştele pe uscat, contând doar pe forţele proprii

"Ambasadori ai românităţii", "bastioane ale rezistenţei naţionale", "insule ale libertăţii"... Pe parcursul a zece ani, aici, pe malul drept al Nistrului le-au fost atribuite calificative frumoase, înălţătoare, li s'a promis ajutor (mai puţini au fost cei ce le-au acordat acest ajutor), li s'a arătat (sau s'a mimat) compasiune, s'a încercat (cu adevărat sau de ochii lumii) a-l convinge pe Smirnov şi acoliţii săi să lase aceste şcoli să respire în voie. Dar situaţia celor şapte instituţii care mai au curajul să instruiască şi să educe copiii în limba română, după programe şi manuale editate la Chişinău, nu s'a îmbunătăţit. Ba chiar s'a înrăutăţit în ultimele două luni. Smirnov se răzbună pe copii şi profesori pentru faptul că Chişinăul i-a stricat afacerile, retrăgându-i ştampila vamală.

Tiraspolul nu se jenează căutşi de puţin să folosească copiii ca mijloc de şantajare a Chişinăului oficial şi scuipă pe drepturile omului şi opiniile îngrijorătoare ale OSCE, ICNUR, ale altor organizaţii internaţionale. Cu atât mai mult, pe sclifoselile limide ale mai marilor dela Chişinău.

Şcoala noastră este ca o lumină a limbii române în Transnistria

Raisa Pădureanu, director adjunct, şcoala nr.20 din Tiraspol: *"Mă doare sufletul pentru aceşti copii, şi ca pedagog, şi ca mamă, pentrucă şi copiii mei învaţă în această şcoală. Aş vrea foarte mult ca şi copiii mei, alături de alţii, să înveţe într'o şcoală normală, modernă, care să dispună de toate cele necesare pentru obţinerea cunoştinţelor calitative. Nu avem sală de sport, sală de festivităţi, nu avem fonduri pentru a premia copiii la diferite concursuri, măcar cu câte o carte. Dar avem foarte mulţi copii talentaţi, care pictează, dansează, cântă. Participă la concursuri şi întreceri la Tiraspol şi nu numai, ocupă locuri de frunte, sunt arătaţi la televiziunea locală, dar niciodată nu se spune că sunt elevi ai şcolii româneşti nr.20".*

Alina Zanosiev, elevă în clasa a 11-a, şcoala nr.20 din Tiraspol: *"Cei care nu ne permit să învăţăm în limba română, ameninţându-ne că ne iau localul, sunt nişte oameni foarte crunţi. Autorităţile tiraspolene îşi bat joc de şcoala noastră, de profesorii, părinţii noştri şi de noi, care suntem doar nişte copii. Ne sunt încălcate grosolan drepturile, deşi avem aceleaşi drepturi ca şi toţi copiii, inclusiv copiii funcţionarilor transnistreni. Vreau să învăţ doar în şcoala nr.20. Copiii care învaţă în şcoala moldovenească cu predare în grafie chirilică nu au viitor, chiar dacă au condiţii de studii mai bune decât noi. Am planuri mari, vreau să-mi continui studiile la o universitate din România, dar dela Tiraspol pot ajunge acolo doar prin şcoala noastră".*

Smirnov se răzbună pe elevi şi profesori

Separatiştii vor să lichideze unica şcoală cu predare în limba română din Tiraspol, şcoala nr.20 dela Tiraspol, aflată chiar în *"bârlogul"* separatiştilor, astfel că le stă ca un pai în ochi. Şcoala, amplasată într'o clădire mică, cu două etaje, care necesită reparaţie capitală, dispune de numai nouă săli de clasă pentru 31 de clase de elevi, cu un contingent total de 760 de elevi. Din această cauză, şcoala funcţionează în trei schimburi, lecţiile fiind de 35-40 de minute, iar recreaţiile de numai cinci minute. Elevii din primul schimb intră la lecţii la 7.30 Jimineaţa, iar elevii din schimbul trei termină lecţiile la 19.00. Este un orar care nu convine nici elevilor, nici profesorilor, dar altă ieşire din situaţie nu există. Şcoala nu dispune de sală de sport, sală de festivităţi, nu are o cantină, nu are materiale didactice elementare pentru lecţiile de fizică, chimie, iar o sală de computere este pentru profesori şi elevi un vis din domeniul fantasticului.

Invocând motive de tot felul, administraţia tiraspoleană refuză de câteva luni să prelungească licenţa de activitate a şcolii nr.20, precum şi contractul de arendă a localului. Sub pretextul că şcoala este avariată, că nu corespunde normelor sanitare, autorităţile vor să alunge şcoala din sediul ei actual, propunându-i să treacă într'o fostă grădiniţă care se află la capătul oraşului sau într'o fostă grădiniţă din satul Sucleia. Ion Iovcev a calificat această propunere drept o adevărată batjocură faţă de profesorii şi elevii şcolii nr.20.

Cinismul separatiştilor nu are margini. Ei au propus, la alegere, şcolii nr.20 trei variante pentru a-i fi legalizată activitatea - obţinerea unui statut de instituţie străină ce activează pe teritoriul R. Moldova

LITIGII REINVIATE ÎNTRE BUCUREŞTI ŞI KIEV

Încordarea dintre cele două părţi pare să fi atins cote fără precedent, după ultimile declaraţii făcute de ambasadorul Ucrainei la Bucureşti, Andrei Buteiko, relatează postul de radio german *"Deutsche Welle"*. El a acuzat Bucureştiul de atitudini tendenţioase şi de rea credinţă în abordarea unor subiecte cum ar fi trasarea frontierei şi stabilirea platoului continental în Marea Neagră.

Ambasadorul Ucrainei a acuzat în special unele afirmaţii ale unor demnitari români potrivit cărora tratatul cu Ucraina ar fi fost negociat cu superficialitate şi încheiat în pripă, din dorinţa unui acces mai rapid la structurile euroatlantice.

Reprezentanţii partidului de guvernământ din România vizau de fapt în primul rând pe adversarii lor politici din fosta guvernare şi afirmaţia dobândea conţinut deplin în contextul politicii româneşti.

Reprezentantul Ucrainei a exprimat însă şi o nemulţumire mai precisă legată de faptul că România se consideră dezavantajată de modificarea frontierei pe Prut şi că are pretenţii asupra petrolului din jurul Insulei Şerpilor, pe baza posesiunilor sale istorice.

Preşedintele Iliescu a propus de altfel exploatarea în comun a acelor zăcăminte şi a dat de înţeles că propunerile sale au avut un ecou pozitiv la Kiev. De aceea noile evoluţii au părut şi mai surprinzătoare şi i-au găsit oarecum nepregătiţi pe Români.

În afara acestei probleme a Insulei Şerpilor, a apărut mai recent chestiunea frontierelor. Din cauza unor transformări naturale, Ucraina a câştigat teren în defavoarea României pe traseul Prutului. Românii doresc însă restabilirea frontierelor la mijlocul canalului navigabil, conform principiilor aplicate curent în relaţiilor internaţionale.

Ministerul afacerilor Externe din România a dat publicităţii un răspuns amplu în care îşi acuză partenerii ucraineni de interpretări incorecte şi de boicotarea sistematică a negocierilor bilaterale asupra mai multor probleme. În scrisoarea publicată de Ministerul de Externe se amintesc nu doar negocierile legate de trasarea frontierelor şi de petrolul din Marea Neagră, dar şi acordul comercial care n'a intrat în vigoare, potrivit părţii române, din cauza opoziţiei Ucrainei.

De semnalat este că Ministerul afacerilor externe dela Bucureşti a ţinut să dezmintă orice legătură care ar exista între diferendul cu Ucraina şi intenţia României de aderare la NATO: *"Aceste negocieri, se spune în comunicatul Externelor, nu au nici o conexiune cu eforturile României de aderare la NATO, proces care nu este supus - cu toate insinuările constant strecurate în presa ucraineană recentă - nici unei condiţionări de acest tip".*

Diplomaţia românească a dorit probabil să sugereze că are destul timp şi că nu este dispusă şi nici constrânsă să accepte o soluţie defavorabilă.

Relaţia dintre România şi Ucraina suferă însă şi din alte motive mai rar invocate de oficialităţi, dar care constituie fondul emoţional negativ al tuturor negocierilor. În Ucraina, în regiunea românească cunoscută de Bucovina de Nord, cedată URSS-ului după pactul Ribbentrop-Molotov în 1940 a rămas o minoritate românească ce se plânge insistent de tratamentul rău la care este supusă de oficialităţile dela Kiev.

Preşedintele Constantinescu, în preziua semnării tratatului cu Ucraina, în 1997, anunţa posibilitatea înfiinţării unei universităţi româneşti la Cernăuţi, oarecum după modelul solicitărilor ungureşti dela Cluj. Românii au suferit de altfel mereu de complexul că nu reuşesc să se ocupe de Românii din afara graniţelor cu aceeaşi fermitate şi eficienţă cu care s'au ocupat Maghiarii de conaţionalii lor din Transilvania. Oricum, proiectul universităţii a rămas o aminitire firavă şi nimeni ulterior nu a mai invocat acest lucru. Minoritatea românească din Ucraina se plânge însă frecvent că nici drepturile minimale recunoscute de lege nu îi sunt pe deplin respectate. Pe fondul acesta încărcat emoţional, celelalte probleme dobândesc accente mai acute şi probabil că ele nu vor găsi o rezolvare rapidă.

Enoriaşii Mitropoliei Basarabiei sunt intimidaţi de puterea comunistă

La 9 Noembrie 2001, deputatul creştin-democrat Vlad Cubreacov a adresat Curţii Europene a Drepturilor Omului un mesaj, în care sesizează instanţa asupra cazurilor de persecuţie şi intimidare a cetăţenilor Republicii Moldova, asociaţi în cadrul Mitropoliei Basarabiei. După audierea din 3 Octombrie 2001 la Curtea Europeană a dosarului Mitropoliei Basarabiei împotriva Guvernului Republicii Moldova, agenţi locali, cât şi din aparatul central, ai Ministerului Afacerilor Interne, acţionând la indicaţia personală a Ministrului Vasile Draganel, au intervenit grosolan în viaţa mai multor comunităţi afiliate Mitropoliei Basarabiei. Serviciul de Informaţii şi Securitate supraveghează intens activitatea respectivelor comunităţi. Aceste acţiuni au loc după ce Preşedintele Vladimir Voronin a declarat dela tribuna Palatului Naţional că *"Mitropolia Basarabiei nu va fi înregistrată atâta timp cât el este şeful statului"*, se conţine într'un comunicat al biroului de presă al PPCD.

În aceeaşi campanie de intimidare se încadrează şi demersul deputatului comunist Iurie Eriomin, în vederea retragerii mandatului de deputat lui Vlad Cubreacov, pe motiv că acesta este membru al Consiliului Eparhial al Mitropoliei Basarabiei şi că a reprezentat Biserica petiţionară la Strassbourg. În demersul său, adresat Biroului Permanent al Parlamentului, Eriomin califică Mitropolia Basarabiei ca *"organ anticonstituţional"*. Dând curs acestei iniţiative, Comisia juridică pentru imunităţi a Parlamentului a stabilit pentru Miercuri, 14 Noembrie, audierea deputatului Vlad Cubreacov, urmând să prezinte raportul său în şedinţa plenară a Parlamentului.

"Cazul Noul Neamţ" revine în prim plan

Patriarhia Moscovei vrea să pună mâna pe cel mai important centru monastic din Basarabia.

După eşuarea tentativei Patriarhiei Moscovei de a-şi subordona direct Mânăstirea Noul Neamţ, prin numirea episcopului Iustinian în funcţia de rector al Seminarului Teologic dela această mânăstire, Sfântul Sinod al Bisericii Ruse a decis mutarea acestei instituţii în altă parte. Astfel că, la întâlnirea din vara curentă dintre Patriarhul Moscovei, Alexie II, şi Preşedintele Vladimir Voronin, Alexie II l-a rugat pe preşedintele moldovean să găsească un alt local pentru această instituţie.

În ultimul timp se discută intens despre transferarea seminarului la Chişinău şi amplasarea lui în aceeaşi clădire cu Academia Teologică. De aceea, la ultima şedinţă a comisiei guvernamentale pentru rezolvarea problemei privind retrocedarea fostului edificiu al Seminarului Teologic, condusă de vicepremierul Valerian Cristea, Mitropolia Moldovei a insistat din nou, subliniind că spaţiul acordat de Universitatea de Stat din Moldova nu este suficient pentru desfăşurarea procesului de studii.

Solicitat de FLUX teologul Anatol Telembici a declarat că este categoric împotriva strămutării Seminarului Teologic dela Mânăstirea Noul Neamţ. *"Nu este justificat acest transfer pentrucă condiţiile de studii şi atmosfera duhovnicească dela această mânăstire este cea mai potrivită pentru formarea slujitorilor bisericeşti."*

Situaţia membrilor grupului Ilaşcu aflaţi în închisoare în Transnistria s'a înrăutăţit

Situaţia membrilor aşa numitului grup Ilaşcu, aflaţi întemniţaţi în ilegala republică transnistreană, s'a înrautăţit, condiţiile de lemnită fiind înăsprite.

Astfel, administraţia închisorii dela Tiraspol a respins cererea Eudochiei Ivanţoc de a-şi vizita soţul, fără a i se da nici o explicaţie. Ea a declarat presei dela Chişinău că în prezent Andrei Ivanţoc şi Alexadru Lesco primesc în închisoare numai pâine şi aceea necomestibilă şi că va încerca să obţină aprobarea pentru ca aceştia să primească măcar pachetele de mâncare trimise de rude.

Situaţia lui Tudor Petrov - Popa este mai grea, deoarece a fost transferat la închisoarea din Hlinăla, unde le este interzis rudelor să-l viziteze pe o perioadă de jumătate de an, fiind acceptate doar pachetele cu produse alimentare. Raisa, sora lui Tudor Petrov, a declarat presei dela Chişinău că fratele ei este într'o izolare totală şi nu ştie dacă mai trăieşte sau nu.

Comentatorii politici dela Chişinău afirmă că înrăutăţirea situaţiei deţinuţilor din grupul Ilaşcu se datorează şi amânării discutării la CEDO a situaţiei acestora. Recent, la cererea Rusiei, discutarea cazului grupului a fost amânat pentru luna Februarie.

CUVÂNTUL COPIILOR

HARNICUL

Moş Crăciune-am obosit,
nici nu ştii cât am muncit:
ba m'am dat cu săniuţa,
ba mi-am dat pisica, huţa,
ba m'a fugărit căţelu',
m'am bătut niţel cu Elu,
p'ormă-am fost cu colindatu'
de a răsunat tot satu'!
Vezi, acuma Moşu Ene
îmi cam vine pe la gene.
Tu când treci pe la fereşti
nu uita... să mă trezeşti!

Forica BAŢU

RUGĂ DE SFÂNTUL NICOLAE

Bune, Sfinte Nicolae,
dorm copiii în odaie,
dorm papucii după uşă
c'o pisică şi-o păpuşă.
Ce să-ţi zic? Nici eu nu ştiu
S'a făcut deja târziu
şi mi-e somn şi's obosită.
Necăjită? Fericită?
Copilaşii mei sunt bine
dar de vale dinspre mine
făr'ca nimenea să-i vadă
dorm copii singuri pe stradă.
Cufundaţi în noapte, frig,
nici nu roagă, nici nu strig'
doar ei singuri şi cu frica
prinşi în umbra lui Nimica.

Auzi cum se tânguie?
Du-te'ncet şi-i mângâie,
du-le dragoste, credinţă,
scoate-i tu din umilinţă,
printre feţe de faianţă
dă-le sâmbur de speranţă.
Şi te rog, mai rog mereu
scoate-i tu din somnul greu,
încălzeşte-i lângă tine
şi le-arată ce e bine.

- Ştiu, măicuţă, i-am văzut
fără pat şi aşternut
adormind unde apucă
unde frigu' o să-i ducă.
Ochi'n lacrimi, dezbrăcaţi,
tremurând şi nemâncaţi,
tot cerşind un colţ de pâine
cu ochi goi, flămânzi de câine.
Cheamă Domnu'n ajutor
fiului rătăcitor
că de se întorc acasă
îl aşteaptă sfântă masă.
Plânşi, părinţii pe la porţi
i-or primi ca scoşi din morţi.

Doamne, pentru dânşii sângeri.
Le trimite cete îngeri
şi Arhangheli şi blânzi Sfinţi
să-i întoarcă la părinţi,
învelind în duh fiinţă
să-i întoarcă la credinţă.

Florica ICHIM

CUVÂNTUL COPIILOR

Dragi copii,

Chiar şi cel mai mic dintre voi ştie ce este Crăciunul: ziua în care s'a născut Iisus Hristos. Într'o iesle, în Betleem, pământul Iudeii s'a născut Cel ce avea să mântuiască omenirea. Astăzi un bebeluş sfânt, va creşte, îi va învăţa pe oameni ce e bine, va fi răstignit pentru noi, va suferi, va muri, va fi îngropat şi când toţi vor plânge disperaţi, El va învia după trie zile şi apoi, după 40 de zile se va sui la cer alături de Tatăl şi de Duhul Sfânt. Dumnezeu s'a întrupat (adică a luat trup omenesc) a coborît pe pământ să ne elibereze de păcat, a călcat moartea, apoi s'a întors la ceruri de unde ne veghează şi ne ocroteşte.

Aceasta este cea mai mare minune din lume, lucru real consemnat în Biblie, în care toţi creştinii cred cu putere. Cu ajutorul lui Dumnezeu, minuni au făcut şi sfinţii şi continuă, încă, să facă.

Dragi copii, mi s'a umplut sufletul de tristeţe, zilele trecute, când am văzut la televizor reclama unui film după o carte pe care eu o consider nefolositoare, ba chiar dăunătoare sufletelor voastre. Această carte îi laudă pe copiii care fac vrăji şi chiar îi încurajează pe micii cititori să inventeze propriile lor vrăji. Nu m'aş mira ca chiar la şcoală să vi se citească această carte. Copii, vrăjile sunt rele, foarte rele. La început faceţi în joacă şi fără să vă daţi seama, fără să ştiţi, vă lăsaţi prinşi de diavol. Nu faceţi aceasta! Dacă totuşi aţi greşit, staţi de vorbă cu preotul vostru şi el o să vă ajute să vă rugaţi împreună pentru iertare.

Copii, nu creaturile de pe altă planetă vă pot ajuta, nici vrăjile lui Harry Potter. Rugaţi-vă lui Dumnezeu şi Maicii Domnului, rugaţi-vă sfinţilor şi îngerului vostru păzitor (toţi oamenii, chiar mama şi tata au îngerul lor păzitor).

Lăsaţi deoparte, pentru câteva clipe, jucăriile şi ciocolata şi spuneţi o rugăciune mulţumindu-I lui Dumnezeu pentru ziua de Crăciun. Mulţumiţi-I că L-a trimis pe Fiul său *"să se nască şi să crească, să ne mântuiască"*.

Crăciun fericit, cu sănătate şi pace în familie!

Părintele MITREL

NAŞTEREA TA, IISUSE

De mult, acum două milenii,
În cetatea lui David, s'a împlinit,
Minunea cea mare, la cumpăna vremii,
Cum Tatăl a vrut, şi-a fost proorocit.

Maria şi Iosif, după o zi de umblat,
Au tras la un han, din vechea cetate.
N'au avut masă, nici pat de culcat,
Doar o iesle cu paie, din câmp adunate.

Sorocul Fecioarei aicea se frânge,
Şi pruncul se naşte din pântec virgin.
Cu scutec legat, în iesle, nu plânge,
Sub raza de astru, din cerul senin.

Treziţi din visări de vestea cea mare,
Păstorii la stână, şi magi ce'nnoptau,
Cu ochi dilataţi şi plini de mirare,
Cuprinşi de fioruri, la El se'nchinau.

Iisuse al nostru, pe lume-ai venit,
La sânul Fecioarei mult Prea Curate,
Din neamul lui David cu Duh zămislit,
Mai iartă o dată'le noastre păcate!

Alexandru TOMESCU

CÂNTEC DE LEAGĂN ÎN NOAPTEA DE CRĂCIUN

Pruncul meu şi-al Domnului
Dormi tot raiul somnului
Nani, nani prunc al meu
Lumina din curcubeu!
Luna-şi strânge penele,
Dormi şi'nchide genele.
După ce-a trecut chindia
Astăzi s'a născut Mesia.
Linu-i lin al linului,
De pe plaiul crinului
Ce cu nourii se'mbrână
Vin ciobanii dela stână,
Linu-i lin din cetini line,
Pruncului să se închine.
Dormi copilul drag al mamii,
Boiţile îşi freamăt ramii
Că spre Valea Plângerii
Vin din ceruri îngerii,
Din genunea runcului
Să'ngenuncheă Pruncului.

Linu-i lin şi tot mai lin...
Noaptea de Crăciun... Amin

Dumitru ICHIM

RĂU ÎMI PARE

Când în Iesle Te-ai născut,
Fiule ceresc,
Rău îmi pare că n'am fost
Ochii să-Ţi privesc!

Când oştirile 'ngereşti
Te-au slăvit în cer,
Rău îmi pare că n'am fost
Ca să-ţi cânt cu dor.

Când păstorii Ţi-au adus
Flori şi mieluşei,
Rău îmi pare că n'am fost
Doamne, printre ei.

Şi când magii cei bătrâni
După stea umblau,
Rău îmi pare că n'am fost
Inima să-Ţi dau...

Sergiu GROSSU

SĂRBĂTORI FERICITE!

Western Union® – Este ca şi cum ai trimite bani celor dragi în persoană!

WESTERN UNION | MONEY TRANSFER

The fastest way to send money worldwide.®

Vorbim româneşte

1-800-347-6000

www.westernunion.com

ASOCIAŢIA CULTURALĂ ROMÂNĂ

-Datorie, Credinţă şi Ajutor-

Lena BALAŞU, Elisabeta MOISIN şi Mihaela MOSIN

Canada prin structura sa politico-socială este o ţară care se dăruieşte fără discriminare, ca mamă adoptivă tuturor celor care din diferite motive îşi părăsesc locul natal şi emigrează. Dar ori care ar fi împrejurarea, păşirea într'o nouă ţară este un act de înaltă decizie, care înrâureşte viitorul, chiar mai mult, produce mutaţii profunde, în procesul de asimilare a noii societăţi.

Printre primii Români emigranţi în Ontario, Canada, după al Doilea Război Mondial au fost cei din Hamilton, care ajunşi aici, în scurt timp, în anul 1957, au înfiinţat o organizatie comunitară, numită *"Asociaţia Culturală Română"*. Grupaţi în jurul ei, au putut învinge dorul de cei lăsaţi în ţară, părinţi, fraţi, surori, colegi de şcoală, locurile unde au copilărit şi toate idealurile tinereţii. Pentru a-şi desfăşura activitatea şi a menţine vii obiceiurile şi tradiţiile din ţară, au simţit nevoia de un cadru care să îi reprezinte, unde pot avea loc întruniri şi festivităţi. Această dorinţă, cu sacrificii e drept, s'a împlinit în 1968, când s'au pus bazele *"Câmpului Românesc"* din Hamilton, ca proprietate a Asociaţiei Culturale Române. În perimetrul Câmpului Românesc, ulterior a fost ridicat Centrul Cultural *"Nae Ionescu"*, o imagine vie a culturii şi idealurilor româneşti, o vatră de reculegeri şi aduceri aminte, un loc de manifestare împotriva vitregiilor ce au lovit ţara noastră de-a lungul timpului, un bastion de luptă împotriva comunismului.

În anul 1976, apare primul mare ziar românesc din Canada, adresat masei largi a cititorilor de limbă română din majoritatea ţărilor din lume, sub conducerea Domnului George Bălaşu. Ziarul, având o orientare naţional creştină, unificatoare, dezvăluitoare a adevărului, chiar dacă de multe ori a fost incomod pentru unii, el a fost deschis părerilor şi opiniilor tuturor, devenind în scurt timp o tribună de unde se putea auzi vocea Românilor din exil, dar şi a celor din ţară.

"Cuvântul Românesc" a fost în timp scânteia de speranţă a celor care se refugiaseră în alte ţări ca Turcia, Grecia, Austria, Italia unde aveau statute provizorii şi căutau cu disperare o şansă de a-şi reconstrui viaţa, a redeveni folositori societăţii, a-şi recăpăta demnitatea. Dar toate aceste lucruri, nu s'au putut înfăptui decât prin spiritul de omenie, de devotament şi de dragoste al membrilor asociaţiei.

Drept mărturie este evenimentul care sub auspiciile Departamentului de *"Cetăţenie şi Emigrare"* din Hamilton, cu ocazia *"Anului Internaţional al* Voluntarului, a avut loc la *"Sala de Ceremonie a Cetăţeniei"*, Marţi 27 Noembrie, 2001, sub forma unei recepţii.

Aici au fost invitate peste 20 de asociaţii de voluntari ai diferitelor organizaţii sau grupuri etnice, Asociaţia Culturală Română, fiind una dintre cele mai vechi şi mai active participante. Invitate nominal, ca membre de onoare ale asociaţiei noastre, au fost Doamnele Elisabeta Moisin, Lena Bălaşu şi Mihaela Moisin. În prezenţa diferitelor personalităţi oficiale, Guvernul Canadian reprezentat prin judecătorul Frank Hayden, a decernat invitatelor medalia de *"voluntar"* ca recunoştinţă pentru aportul adus de dumnealor, în procesul de primire şi îndrumare a noilor veniţi în această ţară.

Amintim că pe vremuri, nu prea îndepărtate, când guvernul sponsora pe noii veniţi, dumnealor erau primele persoane la aeroport, care îi întâmpinau cu *"Bun venit pe pământ canadian!"*. Urmau apoi îndrumările pentru o locuinţă, şcoală pentru copii, cursuri de engleză pentru adulţi, locuri de muncă, traduceri de documente oficiale, înlesniri de comunicare şi iniţierile în legislaţia canadiană şi obligaţiile faţă de noua societate.

Au trecut anii, dar scrisorile de mulţumiri, întrevederile personale, precum şi acţiuni din partea guvernului, cum ar fi cea de acum, umplu de bucurie inimile acestor mereu tinere şi respectate doamne.

Vă rugăm să ne permiteţi, prin bunăvoinţa ziarului nostru, să vă urăm tradiţionalul *" Să ne trăiţi! şi La mulţi ani cu sănătate!"*

Alexandru Tomescu

EXPOZIŢIE DE DESENE A LUI NICĂPETRTE LA BRĂILA

În cadrul manifestărilor Anului Internaţional Brâncuşi, Muzeul de Artă din Brăila, organizează un vernisaj cu desenele artistului din Canada.

Nicăpetre s'a născut la Brăiliţa pe data de 27 Ianuarie 1936. În copilărie, în lungile seri de iarnă, sub privirea tatălui său, desenează cu condeiul pe tăbliţă animale şi păsări şi scene de vânătoare. Debutează cu desene în paginile ziarului local *"Înainte"*.

Reuşeşte să intre la Academia de Arte Nicolae Grigorescu, Bucureşti, cu o probă de desen, la care primeşte nota zece. Frecventează Academia de Arte între 1958 - 1964, unde ca student duce o activitate de desenator la revistele *"Luceafărul"*, *"România Literară"*, *"Săptămâna"*, *"Viaţa Românească"*, *"Albina"*, *"Ifiumuncacs"*.

Ilustrează volumele de versuri *"Poeme"* de Teodor Balş, *"Libertatea de a trage cu puşca"*, de Geo Dumitrescu, *"Vestmânt şi culoare"* de Cristina Angelescu, *"Coloana fără sfârşit"* de Mircea Eliade.

Majoritatea desenelor au fost vandalizate sau subtilizate din atelierul său din Intrarea Mieilor 10, Bucureşti în 1982, risipite prin case particulare sau aiurea chiar de către artist.

Părăsind România, trece prin Grecia şi apoi se stabileşte în Canada.

Reuşeşte să-şi expună desenele la galeriile de artă *"Amfora"* şi *"Galateea"* din Bucureşti, *"Muzeul Skironio"* în Atena, *"Gallery 49"* New York. Seria de desene *"Artistul şi Natura"* este expusă la *"Dundas Gallery"* în Ontario şi *"Centrul Cultural Românesc"* din New York.

Stând de vorbă cu Nicăpetre despre desenele lui, el mărturiseşte: *"M'a emoţionat şi m'a cucerit desenul simplu, direct construit din puţine trasee şi tonuri, marcate fără ezitare, ca amprentă a simţirii şi inteligenţei. Consider bun acel desen care are puterea să sugereze natura, nu să o copieze, desenul care comunică spontan mesajul. Piatra mi-a fost nevasta de o viaţă, desenul, însă prima iubire"*.

Cărbune pe pânză din seria ARTISTUL ŞI NATURA

Pr. Virgil PÂRVĂNESCU

Cu durere am aflat că pe data de 27 Noembrie a.c., ne-a părăsit încă unul dintre susţinătorii ziarului nostru, părintele Virgil Pârvănescu. Născut la 12 Aprilie 1907, în comuna Târnava, Dolj, terminându-şi liceul, frecventează studiile teologice la Seminarul Teologic din Râmnicul Vâlcea între 1926 - 1929, după aceea la Bucureşti şi Cernăuţi-1930.

După căsătoria (+) cu Lucreţia Gata, pe data de 10 Mai 1931, este hirotonit preot în Râmnicul Vâlcea, de Episcopul Vartolomeu (Stănescu).

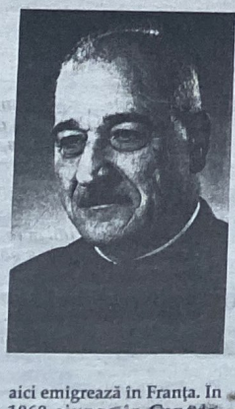

Datorită persecuţiilor comuniste, se refugiază în Iugoslavia în 1950, iar de aici emigrează în Franţa. În 1960 ajunge în Canada, servind ca preot în comunităţile din Vestul Canadei, Assiniboia, Flintoft şi Winnipeg, afiliate Episcopiei dela Vatră. În 1967, se mută în Statele Unite fiind parohul bisericilor româneşti din Niles şi Salem, Ohio, până în anul 1978. A fost şi adminstratorul parohiei Sf Simion din Detroit, Michigan între 1977 - 1978.

Părintele Virgil Pârvănescu iese la pensie în 1978, trăind la Cleveland lângă cele două fiice, Eugenia Angela şi Cornelia. Activ în viaţa românească, până la adânci bătrâneţe, a fost un exemplu de omenie şi dragoste creştinească.

Dumnezeu să-l odihnească în pace!

ŞTIRI DIN ŢARĂ

transmise de Andrei BĂDIN

Dela 1 Ianuarie 2002, Guvernul îi aruncă pe pensionari în frig

Ordonanţa 115/2001 stabileşte foarte clar unele obligaţii ale agenţilor economici care asigură căldura în locuinţe, scopul principal fiind acela de a opri extinderea blocajului financiar deja existent în domeniu. Acelaşi act normativ stabileşte şi plafoanele de venituri ale populaţiei până la care se pot primi ajutoare pentru încălzire pe gaz sau prin sistem centralizat. Numai că aceste ajutoare se acordă doar până la sfârşitul anului in curs. De anul viitor, intră în vigoare o altă lege, cea a venitului minim garantat, care acordă ajutoare de 500.000 lei celor ce se încălzesc prin sisteme centralizate şi 250.000 lei lunar celor care folosesc gazul natural. Cine citeşte însă cu atenţie aceste legi constată că pensionarii vor primi o lovitură în plex în plină iarnă.

Legea 416/2001, privind venitul minim garantat, stabileşte plafoane pentru familiile care beneficiază de ajutorul de 500.000 de lei sau 250.000 lei. Acestea sunt: persoană singură - 630.000 lei; familie de două persoane: 1.134.000 lei; familie de trei persoane - 1.575.000 lei; familie de 4 persoane - 1.953.000 lei şi familiile cu cinci persoane - 2.331.000 lei.

Astfel, o familie de bătrâni care are o pensie, să zicem, fiecare, de câte 1.200.000 de lei va beneficia până la 31 Decembrie de un ajutor de 120.000 lei, dacă se încălzesc cu gaze, sau 210.000 lei, dacă au calorifere. Dela 1 Ianuarie 2002 ei vor fi surprinşi să afle că nu vor mai primi nici un ajutor, nici în baza Legii venitului minim garantat, întrucat plafonul din lege, pentru două persoane, este de 1.134.000 lei.

CATEDRALA MÂNTUIRII NEAMULUI

Catedrala Mântuirii Neamului din Capitală va fi construită pe un nou amplasament, în apropierea Bibliotecii Naţionale. Consiliul local al Municipiului Bucureşti a votat în unanimitate planul urbanistic, renunţându-se la vechiul amplasament din Piaţa Unirii.

BRADUL DELA VATICAN

Executivul a alocat dela buget 4,8 miliarde de lei şi a înfiinţat o comisie interministerială pentru a onora cu succes obligaţiile asumate ridicării Bradului monumental de Crăciun, din Piaţa Sfântul Petru din Roma. Prima dintre acţiunile de pregătire a fost adoptarea, încă din 15 Noembrie, a unei hotărîri prin care se alocă pentru finanţarea cheltuielilor suma de 4,805 miliarde de lei din fondul de rezervă bugetară aflat la dispoziţia Executivului în acest an. Interesant este că, din cei peste 4,8 miliarde de lei, 1,143 miliarde de lei sunt destinaţi cheltuielilor de personal. Astfel, bugetul MApN va primi 22 de milioane pentru acest capitol, bugetul MI 411,7 milioane lei, cel al Culturii 709,8 milioane lei.

Comitetul interministerial al acestui eveniment are în componenţă câte un reprezentant din cadrul Ministerului Afacerilor Externe, Ministerului Lucrărilor Publice, Transporturilor şi Locuinţei, Ministerului Apărării Naţionale, Ministerului Culturii, de Interne, al Agriculturii, Administraţiei Publice şi Secretariatului General al Guvernului. Acest comitet va trebui să se întrunească săptămânal sau ori de câte ori este nevoie, mai ales că poartă responsabilitatea asigurării tuturor bunurilor şi serviciilor necesare pentru buna organizare a Bradului de Crăciun dela Vatican.

RUSIA SPRIJINĂ INDEPENDENŢA REGIUNII TRANSNISTRENE

Preşedintele comisiei parlamentare ruse pentru reglementarea conflictului transnistrean, Gheorghi Tihonov, a declarat că tratatul politic moldo-rus va fi ratificat de Duma de Stat doar după soluţionarea majorităţii disensiunilor legate de conflictul din Transnistria. Potrivit lui Tihonov, *"tratatul practic pune cruce integrităţii teritoriale a Transnistriei, ca parte a Republicii Moldova"*. Deputatul rus susţine că *"Transnistria nu a intrat niciodată în componenţa Republicii Moldova"*.

Gheorghi Tihonov este şi vicepreşedintele comisiei pentru problemele CSI din Duma de Stat a Rusiei. Tratatul a fost semnat Luni la Moscova, de Preşedinţii Vladimir Putin şi Vladimir Voronin.

PARTIDELE PARLAMENTARE AU IGNORAT CONGRESUL PRM

Nici un reprezentant al partidelor parlamentare nu a fost prezent la deschiderea lucrărilor Congresului PRM, care s'a desfăşurat la Palatul Parlamentului.

SIFILISUL FACE RAVAGII

Românii sunt fruntaşii Europei la capitolul sifilis. Un judeţ din România are mai multe cazuri de sifilis decât Ungaria şi Cehia împreună; aceasta este realitatea la începutul de mileniu, scrie *Jurnalul Naţional*.

România este în frunte la multe maladii severe, aproape inexistente în ţările cu care concurăm la aderarea în Uniunea Europeană. Aşa am ajuns în fruntea clasamentelor la tuberculoză, SIDA, boli cardiovasculare şi sifilis. La această ultimă maladie ne lăudăm cu nu mai puţin de 9.976 de cazuri, dintre care 161 la nou-născuţi, scrie *Jurnalul Naţional*.

ÎN PLIN CENTRUL CAPITALEI

Casa de schimb valutar *"Le Petit Bijou"* de pe Bulevardul Magheru din Bucureşti a fost ţinta unui jaf armat. Paznicul şi casierul de serviciu au fost împuşcaţi în cap, decedând pe loc. Atacatorii au reuşit să fure valută şi lei în sumă de peste 560 milioane de lei.

Majoritatea caselor de schimb din Bucureşti sunt total neprotejate împotriva jafurilor, patronii, în mare parte cetăţeni arabi, neglijându-şi angajaţii din ce în ce mai timoraţi de numărul mare de atacuri armate.

VICTIME ALE NEPĂSĂRII

Reponsabilii Centrului de plasament nr. 5 din Craiova şi directorul Direcţiei pentru protecţia copilului Dolj şi-au dat demisia din funcţii. Conducerea Consiliului Judeţean Dolj, care le solicitase demisia, crede că sugarii dela Centrul de plasament, care au murit zilele trecute au fost victimele nepăsării angajaţilor din aceste instituţii. Preşedintele Consiliului Judeţean, Ion Voiculescu, consideră că directorul centrului, Maria Chiran, precum şi şeful Direcţiei pentru Protecţia Copilului, Luminiţa Popescu, au dat dovadă de lipsă de preocupare pentrut soarta copiilor. În urma acestui fapt, Consiliul judeţean Dolj a început controale în toate centrele de plasament din judeţ.

VORONIN ESTE DE ACORD CU FEDERALIZAREA R. MOLDOVA

Preşedintele Republicii Moldova este de acord cu federalizarea acesteia, a declarat recent Preşedintele Voronin.

Federalizarea Republicii Moldova nu este o problemă foarte dificilă în condiţiile în care partidul comunist deţine suficiente mandate pentru modificarea Constituţiei, citează BBC, pe Voronin.

CEL MAI MARE FURT DE BENZINĂ

Poliţiştii din judeţul Ilfov au descoperit cel mai mare furt de benzină din conductele magistrale de până acum, în comuna Jilava. Peste 600 de tone de combustibil au fost scoase din conductă şi transferate într'o magistrală dezafectată de gaz metan. Echipele de intervenţie dela Petrotrans încearcă să afle unde a fost făcută legătura prin care se scotea benzina şi unde ajung furtunurile prin care se fură. În timp ce un sătean îşi ara câmpul, lama plugului a agăţat două furtunuri cu benzină. El a anunţat imediat poliţia. Echipele societăţii Petrotrans au început să caute de unde vin şi unde se duc furtunurile. În urma căutărilor s'a constatat că furtunurile veneau dela o conductă dezafectată de gaz metan. Aceasta are câţiva kilometri, iar înăuntru sunt peste 600 de tone de benzină. Magistrala cu benzină a fost spartă la câţiva kilometri de conducta de gaz şi de acolo hoţii transferau combustibilul în conducta de gaz.

Firele duc în comuna Sinteşti. Din Jilava se fură de mult timp. Localnicii spun că hoţii sunt din zonă.

PROIECTUL LEGII GRAŢIERII

Aproape 1.500 de puşcăriaşi vor fi graţiaţi cu certitudine, dacă proiectul iniţiat de Ministerul Justiţiei va fi adoptat de Parlament. Ministrul Justiţiei, Rodica Stănoiu, spune că ar putea fi graţiaţi şi alţi deţinuţi, dar numai după o analiză atentă, dela caz la caz, pentru a se vedea clar cine îndeplineşte condiţiile impuse.

Proiectul a fost dezbătatut de Camera Deputaţilor şi aşteaptă votul final înainte de a fi trimis la Senat.

NOUL DIRECTOR ADJUNCT LA SRI

Radu Timofte şi-a ales ca secund pe generalul Ion Popescu. Prin demisia lui Mircea Ghiordunescu, din funcţia de director adjunct al SRI, Radu Timofte a propus Preşedintelui Ion Iliescu ocuparea postului vacant, de către controversatul general Ion Popescu, alias Gioni - eminenţa cenuşie a SRI atât pe vremea lui Virgil Măgureanu, cât şi a lui Costin Georgescu - care a fost implicat în mai multe scandaluri penale.

BILETELE DE TREN S'AU SCUMPIT ÎN MEDIE CU 41 %

Tarifele pentru transportul feroviar de călători s'au majorat, începând cu data de 25 Noembrie, în medie cu 41%, preţul biletelor de călătorie crescând diferenţiat, în funcţie de categoria trenului. Cea mai mare majorare, de 78%, se aplică în cazul trenurilor accelerate, în timp ce legitimaţiile de călătorie pentru trenurile rapide costă mai mult cu 47%. Tarifele pentru călătoria cu trenurile personale s'a mărit cu numai 23%.

ROMÂNIA ŞI BULGARIA NU VOR FACE PARTE DIN PRIMUL VAL

Comisarul european pentru extindere, Günter Verheugen, a afirmat recent la Frankfurt că România şi Bulgaria nu pot face parte *"absolut deloc"* din viitorul val de extindere a UE. Verheugen răspundea astfel unei întrebări referitoare la propunerea ministrului francez de Externe, Hubert Vedrine, care sugerase o extindere de tip *"big bang"*, cu toate cele 12 candidate care au început negocierile.

Dintre acestea, România şi Bulgaria au fost excluse din primul val din cauza întârzierii înregistrate mai ales în domeniul economic.

"Aserţiunea potrivit căreia am putea organiza un «big bang» bazat numai pe consideraţii politice şi strategice nu este acceptabilă pentru majoritatea statelor membre", a subliniat Verheugen.

Demagogia guvernului Năstase iese la iveală

Familiile Năstase, Văcăroiu şi Băsescu şi-au instalat centrală de bloc

Familiile Adrian Năstase, Nicolae Văcăroiu şi Traian Băsescu, locatare ale blocului nr.4 A, de pe Bd. Maresal Constantin care duce la Arcul de Triumf din Bucureşti, şi-au instalat centrală de bloc şi s'au decuplat dela RADET, pentru a-şi reduce cheltuielile de întreţinere. Nu trecuseră decât patru săptămâni de când unul dintre locatari, Primul ministru Adrian Năstase, cerea într'o teleconferinţă cu prefecţii să nu se mai acorde avize pentru instalarea centralelor de apartament, invocând creşterea exagerată a consumului de gaze, precum şi riscurile unor explozii.

LA SALONUL DE INVENTICĂ DIN BRUXELLES ROMÂNII AU CÂŞTIGAT MULTE PREMII

România a câştigat 129 de medalii - aproape jumătate din ele fiind de aur - la Salonul Mondial al Inovaţiilor, Cercetării şi Noilor Tehnologii EUREKA dela Bruxelles. Pe lângă cea mai mare distincţie a Salonului - câştigată cu lucrarea intitulată *"Compoziţie bioartificială fibroasă şi minerală pentru implante"*, aparţinând fraţilor Radu şi Cătălin Iordăchel şi mamei acestora, Maria Caloianu - Românii au câştigat 68 de medalii de aur, 45 de argint şi 16 de bronz. Această triadă - mamă-fii - are la activ 60 de invenţii, majoritatea în domeniul bio-medical, aproape 50 din ele fiind deja premiate la saloanele internaţionale de inventică.

CINE CONDUCE MINISTERUL PRIVATIZĂRII ?

Ministrul Privatizării, Ovidiu Muşetescu, este mai tot timpul văzut în prezenţa a două doamne elegante şi cochete. Ele nu sunt altele decât consilierele personale ale preşedintelui APAPS. Este vorba despre Roxana Bichel, consilier pe probleme de industrie, şi Ionica Pantazescu, consilier pe probleme juridice. În târg circulă vorba că ele sunt cele care conduc, de fapt, Agenţia de Privatizare şi că Muşetescu nu ar avea curaj s'o ia la întrebări pe Roxana Bichel a cărei prietenie cu soţia Premierului, Dana Năstase, este de notorietate.

ROMÂNIA SE POATE CONSIDERA CU UN PICIOR ÎN NATO

Camera Reprezentanţilor din Congresul american s'a pronunţat în favoarea unei noi runde de extindere a NATO şi a deblocat în acest scop 55,5 milioane de dolari pentru statele candidate, inclusiv România şi Bulgaria, transmit agenţiile internaţionale de presă.

Congresmenii americani au adoptat cu 372 de voturi pentru şi 46 împotrivă proiectul de lege intitulat *"Consolidarea libertăţii"*, care reprezintă sprijinul declarat de Congres faţă de procesul de extindere, în perspectiva viitorului *summit* din 2002 dela Praga, fără a se pronunţa însă asupra unor candidaturi anume.

POLIŢIŞTI MILIARDARI

În urma unor repetate sesizări din partea presei, Ministerul de Interne a întreprins o anchetă privind averile acumulate de angajaţii ministerului. Adjunctul ministerului de Interne, generalul Toma Zaharia, a declarat că au fost făcute peste 4.000 de verificări, unele cazuri ridicând semne de întrebare. Dar sancţionarea disciplinară dată de generalul Zaharia, se rezumă numai la o mustrare scrisă a unui număr de 14 angajaţi, alţi doi ofiţeri fiind atenţionaţi pentrucă au refuzat să prezinte acte pentru bunurile dobândite.

CATHERINE DENEUVE PRINSĂ ÎNTR'UN SCANDAL BALCANIC

Prezenţa la Bucureşti a celebrei actriţe franceze Catherine Deneuve, venită pentru Festivalul de Modă din Europa Centrală şi de Est, a fost umbrită de un eveniment tipic balcanic, cu tentă de scandal de mahala. Doi *"creatori"* de modă au reuşit să-şi dea arama pe faţă la conferinţa de presă la care a participat diva. *Designerii* Răzvan Ciobanu şi Rita Onişca Mureşan s'au răţoit la organizatori, pe motiv că nu şi-au găsit numele la masa prezidiului.

Jenată de tupeul celor doi, Catherine Deneuve s'a ridicat dela masă, le-a oferit scaunul ei mult mai importanţilor *designeri* autohtoni, după care a părăsit sala.

ŞTIRI... ŞTIRI... ŞTIRI...

GRAŢIERI ÎN MASĂ

Aproximativ 9.000 de puşcăriaşi, conform estimărilor guvernamentale, vor beneficia de prevederile Legii adoptate de parlamentari, privind graţierea unor pedepse. Legea a fost iniţiată de guvernul Năstase şi a fost trecută de Camera Deputaţilor. Conform unor surse, aleşii poporului nici măcar nu s'au obosit să participe la dezbateri, sala plenului fiind aproape goală.

VALENTIN CEAUŞESCU VREA TABLOURILE FAMILIEI

Un nou episod al războiului dus în justiţie de Valentin Ceauşescu împotriva Muzeului de Artă pentru recuperarea unor tablouri confiscate în urma evenimentelor din Decembrie '89 s'a desfăşurat la Judecătoria sectorului 1. Obiectele de artă sunt 40 de tablouri - grafică şi schiţe - semnate de artişti contemporani.

ROMÂNIA VINDE ARME PAKISTANULUI

Pakistanul va cumpăra arme din România, în baza unui memorandum semnat de companii de armament din cele două ţări, au declarat surse oficiale dela Islamabad, citate de cotidianul pakistanez de limbă engleză *"Dawn"*.

Memorandumul de înţelegere a fost semnat de conducerea Romarm şi de cea a Autorităţii naţionale pakistaneze de armament. România va cumpăra dela pakistanezi obuze, în timp ce Islamabadul va importa din România mai multe tipuri de arme şi muniţie, anunţă Mediafax.

INDICATIVUL DE ŢARĂ AL ROMÂNIEI SE SCHIMBĂ DIN ROM ÎN ROU

Executivul a aprobat schimbarea codului alfanumeric din ROM în ROU, pentru numele ţării, precum şi pentru naţionalitatea română, limba română în competiţiile sportive şi documente de călătorie.

ROU este prescurtarea, în grafie franceză a numelui ţării noastre şi astfel e îndeplinită cerinţa Organizaţiei Internaţionale pentru Standardizare.

RAPORTUL COMISIEI EUROPENE PRIVIND ROMÂNIA

La sediul dela Strassbourg al Parlamentului European s'au dat publicităţii rapoartele anuale privind evoluţia ţărilor candidate la integrare. Ele sunt evidenţiate pe domenii: economic, social şi politic şi administrativ.

În ceea ce priveşte România, potrivit analizelor făcute de oficialii Comisiei Europene, s'au înregistrat o serie de evoluţii pozitive în consolidarea instituţiilor democratice, respectarea drepturilor omului şi protecţia minorităţilor. Raportul se referă în mai multe pasaje la dificultăţile economice prin care trece România, afirmându-se că *"agenda reformei rămâne încărcată"*, inflaţia este foarte mare în continuare şi guvernul cheltuie mai mult decât încasează. Concluzia raportului Comisiei Europene este că România nu este bine pregătită pentru a face faţă exigenţelor pieţei economice comunitare.

CHINA DOREŞTE RELAŢII CU ROMÂNIA

China doreşte dezvoltarea neîntreruptă a relaţiilor cu România, a declarat în principal la Beijing, preşedintele Conferinţei Consultative Politice a Poporului Chinez (CCPPC), Li Ruihuan, la întrevederea avută cu delegaţia parlamentară română, condusă de preşedintele Senatului, Nicolae Văcăroiu, care, la revenirea spre casă dintr'un turneu în 3 ţări asiatice, a făcut o escală la Beijing.

DUPĂ PRIMA NINSOARE

Zăpada din ultimele zile a prins autorităţile nepregătite, cum era de aşteptat. Zeci de drumuri sunt blocate, iar accidentele rutiere s'au înmulţit îngrijorător. Judeţele Harghita, Braşov, Neamţ, Sibiu, Alba, Vaslui, Suceava, Iaşi, Constanţa, Bacău, Botoşani, Cluj şi Mureş sunt paralizate. Meteorologii aprecizează că iarna va fi grea anul acesta.

ATENŢIE LA MOAŞE ŞI PREOŢI

În orice moment, ţăranii din orice sat al României se pot trezi la uşă cu preotul, moaşa comunală, primarul sau tehnicianul ce le face injecţii la vite, care le vor cere tot felul de date ciudate despre rudele sau prietenii pe care îi au în străinătate. Printr'un ordin semnat de Octav Cozmâncă, Ministrul Administraţiei Publice şi Ioan Rus, Ministru de Interne, localităţile care au mai puţin de 20.000 de locuitori vor fi luate la puricat din punctul de vedere al migraţiei populaţiei către alte ţări. Autorităţile vor să cunoască cât mai multe despre persoanele care au călătorit prin străinătate sau care s'au stabilit acolo după anul 1989.

BIBLIOTECA CENTRALĂ S'A REDESCHIS

După 11 ani dela distrugere, Biblioteca Centrală Universitară şi-a redeschis porţile. La eveniment au participat Preşedintele României, Ion Iliescu, Premierul Adrian Năstase, Ministrul Educaţiei şi Cercetării, Ecaterina Andronescu şi Ministrul Culturii şi Cultelor, Răzvan Theodorescu.

Directorul bibliotecii nu s'a arătat însă foarte optimist. El crede că sediul va fi gata, cu adevărat, peste câţiva ani.

TEMPERATURA DIN CLASE A SCĂZUT LA 10° CELSIUS

Şcoala generală *"Garabet Ibrăileanu"*, din oraşul Târgu-Frumos, instituţie în care învaţă peste 1.000 de elevi, a fost închisă, deoarece centrala termică a cedat. Măsura a fost luată de Inspectoratul Şcolar Judeţean Iaşi, ca urmare a scăderii temperaturii din interiorul claselor sub 10 grade Celsius. Centrala termică, achiziţionată în urmă cu doar două săptămâni, a cedat în perioada de garanţie.

ELEVII GREVIŞTI VOR FI EXMATRICULAŢI

Noul regulament şcolar, aprobat de Ministrul de resort, Ecaterina Andronescu, interzice dreptul elevilor de a organiza şi participa la acţiuni de protest care afectează desfăşurarea activităţii de învăţământ. Elevii care vor încălca această prevedere din regulament vor fi exmatriculaţi.

Totuşi, ministerul a dat dovadă de clemenţă în acest caz, permiţând greviştilor reînscrierea în anul următor, în aceeaşi unitate de învăţământ şi în acelaşi an de studii.

BIROCRAŢIA ŞI MITA - OBSTACOLE ÎN CALEA AFACERILOR DIN ROMÂNIA

"Deşi toate guvernele care s'au succedat la putere au declarat că au ca prioritate atragerea de investiţii străine, în România este încă greu să faci afaceri. Cu toate acestea, sunt unele semnale pozitive", se arată într'un articol publicat de cotidianul britanic *Financial Times* şi citat de Rador.

Birocraţia şi hăţişurile ei nu sunt uşor de pătruns, dar diferă dela regiune la regiune. Conform spuselor unui director care a lucrat în toată Europa de Est, România este ţara cu cele mai mari probleme birocratice. *"Este de necrezut; e mai rău decât în Rusia, dar măcar mita e mai mică"*, afirmă el.

Mike Lloyd, director la Trination, o companie de investiţii imobiliare, care va începe să lucreze pe un proiect de 750 milioane de dolari în Bucureşti, spune că piaţa de capital s'a îmbunătăţit semnificativ anul acesta. El citează alegerea lui Traian Băsescu, anul trecut, un primar reformist şi un catalizator pentru schimbare, notează cotidianul britanic. *"Băsescu nu numai că a sprijinit proiectul nostru, dar a convins şi alţi funcţionari ai Primăriei să ne sprijine"*.

Un prim pas în vederea reducerii birocraţiei l-a constituit înfiinţarea unui birou unic pentru investitori, care a fost blocat timp de un an din cauza unor dificultăţi juridice. *Financial Times* citează, în acest sens, un studiu elaborat anul trecut, în Septembrie, de Agenţia pentru Dezvoltare Internaţională din SUA, care a arătat câte straturi de birocraţie au de înfruntat investitorii care doresc să facă afaceri în România. Este nevoie de 49 până la 102 zile să înregistrezi o nouă companie; trebue să completezi 83 de pagini de formulare, care cântăresc jumătate de kilogram. În plus, birocraţii interpretează după bunul plac reglementările legii şi îşi schimbă părerea după chef sau dacă li se dă mită. Totuşi, sunt regiuni în care funcţionarii încearcă să folosească lacunele legii în folosul investitorilor.

Gheorghe Ciuhandu, primarul Timişoarei, unul dintre cele mai prospere oraşe ale României, spune că funcţionarii săi fac tot ce pot pentru a-i ajuta pe investitori. *"Am interpretat legile într'un mod flexibil, fără strictеţe"*. Dar atât funcţionarii, cât şi investitorii afirmă că orice progres real depinde de schimbările venite dela Guvern. Sunt unele semnale că Guvernul încearcă să îmbunătăţească situaţia. A fost înfiinţat un Departament pentru Relaţiile cu Investitorii Străini, un oficiu unic, pentru investiţiile de peste 10 milioane de dolari. Criticii afirmă, însă, că în acest departament s'au produs unele schimbări la nivelul conducerii, care i-au slăbit forţa.

Un investitor important se întreaba: *"Ce impresie are cineva când Constantin Dumitriu, persoana numită de Guvern pentru a facilita lucrurile, nici măcar nu vorbeşte engleza şi are biroul într'o clădire guvernamentală, unde totul miroase a politică?"*

SPORT

ECHIPA ROMÂNIEI A PIERDUT ŞANSA

Reprezentativa de fotbal a României a decepţionat în meciul cu selecţionata Sloveniei, rătând cea de-a patra calificare consecutivă la Cupa Mondială din 2002, din Japonia şi Coreea de Sud. În urma rezultatului de egalitate, scor 1-1, înregistrat, Miercuri, 14 Noembrie la Bucureşti, jucătorii naţionalei au pierdut calificarea la CM-2002, având senzaţia că au fost mai buni decât adversarii lor. Echipa lui Hagi a dominat jocul şi a avut numeroase ocazii de gol, dar a capitulat în faţa portarului Marko Simeunovici, a cărui evoluţie a fost ireproşabilă.

Deşi juca pe teren propriu şi avea nevoie de un singur gol pentru a fi în avantaj, România nu a fost capabilă să profite de aceste atuuri.

În faţa a 25.000 de spectatori, pe terenul stadionului *"Steaua"*, printre care s'au aflat şi numeroşi deputaţi şi senatori - parlamentarii români - echipa României a atacat din primul minut. Naţionala României a dominat întâlnirea, dar jucătorii sloveni, foarte bine organizaţi în apărare, au menţinut rezultatul de egalitate până la pauză, pentrucă Mutu, Ilie şi Chivu au ratat ocazii uriaşe. Singurul care a dovedit că este mai ambiţios decât jucătorii sloveni a fost mijlocaşul Sabău, care a recuperat balon după balon la mijlocul terenului. Dar inevitabilul s'a întâmplat când la un contraatac Slovenia înscrie în minutul 56, prin Rudonja, golul calificării. După golul egalizator al lui Cosmin Contra, eforturile României, în ciuda unei presini *"frenetice"* nu a mai reuşit să marcheze.

Ca încheiere putem spune că meciul dela Bucureşti a fost foarte asemănător cu cel dela Lubliana. România a dominat, România a dictat, dar nu a reuşit să transforme acestea într'un avantaj semnificativ.

Performanţa Sloveniei, chiar dacă era neaşteptată, a fost meritată şi putem spune că jucătorii lui Srecko Katanec s'au luptat cu mult curaj şi dăruire pentru a opri ofensiva naţionalei noastre.

SUCCESE NEAŞTEPTATE LA GIMNASTICĂ-LOTUL MASCULIN

Dacă redobândirea titlului suprem, pentru a cincea oară consecutiv, de către echipa feminină de gimnastică a României, n'a făcut decât să ne confirme invincibilitatea în această disciplină olimpică, performanţa băieţilor înregistrată la Gent, la Campioanele Mondiale, a părut, mai degrabă, un miracol. Trei titluri mondiale cucerite de către Marian Drăgulescu, la sol (9,550) şi sărituri (9,668, dintre care prima îi poartă numele) şi Marius Urzică, la cal cu mânere (9,800), au reprezentat o surpriză.

ANDREEA RĂDUCAN, VEDETĂ ŞI ÎN FRANŢA

Gimnasta română Andreea Răducan a cucerit două medalii de aur şi una de argint în concursul pe aparate din cadrul ediţiei a XIII-a a Trofeului Massalia, organizat la Marsilia, informează AFP.

TINERETUL A PIERDUT ÎN FRANŢA

Echipa de fotbal a tineretului României a pierdut la Brest, cu scorul de 0-4 (0-3), partida cu reprezentativa similară a Franţei şi a ratat calificarea la ediţia din anul 2002 a Campionatului European *"under 21"*.

VIOLETA BECLEA ÎNTRE CELE MAI BUNE SPORTIVE DIN LUME

Violeta Beclea a fost nominalizată pentru titlul *"Atleta anului 2001"* - a anunţat IAAF. Specialiştii o consideră pe sportiva din România drept principala favorită pentru câştigarea premiului. Alături de alergătoarea din România, pe lista sportivilor nominalizaţi se află 11 sportivi masculini şi 10 sportive feminine.

CLASAMENTUL DIVIZIEI A după etapa a 15-a

Loc	Echipa	Nr.J	V	E	I	Gm	Gp	Pct
1.	Dinamo	15	9	5	1	36	- 16	32
2.	FC Naţional	15	8	6	1	28	- 11	30
3.	Steaua	15	9	1	5	27	- 17	28
4.	Rapid	15	8	3	4	23	- 16	27
5.	Univ. Craiova	15	6	5	4	23	- 19	23
6.	Farul	15	6	4	5	20	- 21	22
7.	Gloria Bistriţa	15	7	1	7	16	- 19	22
8.	Ceahlăul	15	6	3	6	21	- 19	21
9.	Oţelul	15	5	5	5	14	- 11	20
10.	FCM Bacău	15	6	2	7	19	- 23	20
11.	FC Braşov	15	5	4	6	17	- 17	19
12.	Astra	15	3	6	6	15	- 16	15
13.	FC Argeş	15	4	3	8	14	- 23	15
14.	Petrolul	15	3	4	8	14	- 28	13
15.	Sportul stud.	15	4	1	10	18	- 33	13
16.	UM Timişoara	15	3	3	9	14	- 30	12

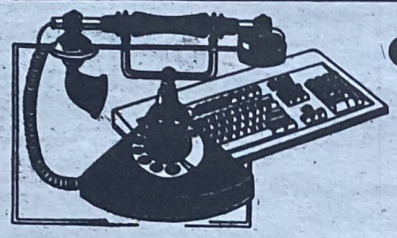

din cele 3 colțuri ale lumii

RUBRICĂ de DAN PĂSTOREL

AGONIA TALIBANĂ ŞI SPERANŢE DIPLOMATICE

La începutul lui Noembrie situaţia din Afganistan părea să fie aproape staţionară deşi erau bombardamente americane masive. După o mai bună colaborare cu trupele terestre ale Alianţei Nordice, a urmat o ofensivă masivă a acestora care a dus la ocuparea Kabulului pe data de 13 Noembrie, după o retragere surpriză a trupelor Taliban.

Trupele Alianţei au fost primite cu bucurie de majoritatea kabulezilor, care au trăit sub un regim de teroare extremistă. Bărbaţii erau arestaţi dacă erau prinşi că îşi ajustează barba, iar femeile nu aveau voie să meargă la şcoală şi trebuiau să umble cu faţa complet acoperită cu *burqa*, care le dădea un aspect de personaje venite dintr'o lume ştiinţifico-fantastică. Pentru prima oară, pe străzile oraşului s'a auzit muzică, care de cinci ani a fost interzisă ca de altfel multe invenţii ale lumii moderne.

Luptătorii Alianţei Nordice au reuşit să se abţină în general dela represalii împotriva celor care au săvârşit atrocităţi sângeroase în 1995 şi au răsturnat un regim recunoscut de ONU.

S'au semnalat dezertări în masă ale trupelor Taliban, iar după căderea oraşului Kabuz din Nord, numai partea de Sud a Afganistanului rămâsese sub control Taliban. Kandahar, ultima fortăreaţă unde se concentraseră mii de militanţi conduşi de mollahul Omar mai reprezenta un obstacol încă greu de trecut, fiindcă aceştia sunt decişi să lupte până la capăt.

Kandahar a fost construit pe locul unui fort fondat de Alexandru cel Mare în timpul campaniei sale din India în anul 329 a.Chr. Oraşul a trecut sub controlul triburilor rivale de nenumărate ori. Numele de Kandahar înseamna colierul de bomboane, iar localitatea a fost situată pe vechiul *Drum al Mătăsii*, legând Asia Centrală cu India şi era renumită pe vremuri pentru livezile sale de fructe.

De aici mollahul Mohamed Omar a lansat extremismul său islamic la sfârşitul lui 1994, care avea să ducă în anul următor la cucerirea puterii.

Americanii, care până acum au participat numai cu trupe de comando în operaţiuni speciale, pe data de 25 Noembrie au trecut la o nouă fază a strategiei lor, când la Sud de Kandahar au fost debarcate din elicoptere trupe ale unităţilor 15 şi 16 din Unităţile Expediţionare ale Marinei. Ele aduc care blindate, elicoptere de atac Cobra şi avioane Harrier cu decolare verticală.

Aceste unităţi sunt antrenate atât pentru luptele terestre convenţionale cât şi pentru operaţii speciale sau de gherilă, ceea ce le face apte să participe în grupuri mici pentru urmărirea lui Bin Laden şi a militanţilor săi.

Americanii au anunţat la mijlocul lui Noembrie că Mohamed Alef, unul din importanţii locotenenţi ai lui Laden ar fi fost ucis în Kabul, într'un bombardament, dar trupul lui nu a fost găsit. Se crede că Bin Laden este protejat de 2.000 de luptători neafgani.

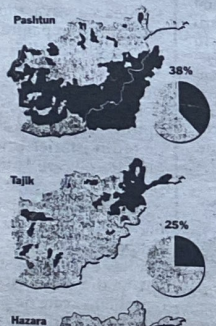

Statele Unite au spus că bătălia împotriva terorismului va fi extinsă şi la alte state. *"Afganistanul este doar începutul"* - a declarat la o unitate militară Preşedintele Bush, *"America are un mesaj pentru naţiunile lumii. Dacă găzduiţi teroriştii, sunteţi teroriştii. Dacă instruiţi sau înarmaţi un terorist, sunteţi teroriştii. Dacă hrăniţi sau finanţaţi un terorist sunteţi teroriştii şi veţi da socoteală Statelor Unite şi prietenilor ei"*, a încheiat preşedintele.

Interminabilele lupte interne din Afganistan se datorează în mare parte deosebirilor de obiceiuri şi rivalităţi tribale. Populaţia este diversificată, suferind influenţe din partea naţiunilor cu care se învecinează.

Cea mai numeroasă este populaţia Pashtun (38%), care se întinde în Sud şi în partea de Vest a Pakistanului. Ea a fost pro-talibană, ceea ce explică şi prezenţa de mulţi Pakistanezi care au luptat în Afganistan. De reamintit că Taliban au fost şcoliţi în ultraortodoxie islamică în Pakistan (Taliban însemnând stduenţi).

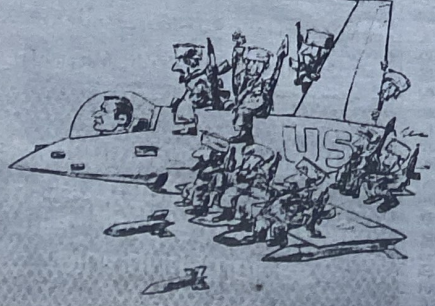

Urmează ca număr populaţia Tajik (25%) în partea de Nord-Est, până la graniţa cu Tajikistanul. Populatia Uzbek (6%) este la Nord, în apropierea graniţelor cu Uzbekistanul. În mijlocul ţării este populaţia Hazara (19%).

ONU şi Uniunea Europeană au căutat să intervină pentru a se găsi o modalitate paşnică de a se forma o nouă formă de guvernare după prăbuşirea regimului Taliban. În acest sens ONU a organizat ţinerea unor convorbiri între delegaţii diverselor facţiuni din Afganistan, care au fost invitaţi la Bonn, în palatul Pertersberg pe data de 27 Noembrie.

Cea mai numeroasă delegaţie este a Alianţei de Nord, care controlează capitala Kabul. Urmează delegaţia regelui Afganistanului, octogenarul Mohamed Zahir Shah, un etnic Pashtun, care trăieşte în exil, la Roma, din 1973. Delegaţia grupului din Cipru este formată din mujahedini exilaţi, iar grupul din Peshawar reprezintă milioanele de Afgani refugiaţi în Pakistan, care se crede că sprijină pe rege.

Şi Afganistanul, ca şi alte regiuni din Orientul Mijlociu sunt un exemplu de ingerare a marilor puteri pentru crearea unor regimuri care să răspundă intereselor lor. Regimul Taliban, venit la putere în 1995, împotriva căruia luptă acum Statele Unite şi Marea Britanie sunt de fapt o creaţie a celor două ţări pentru a consolida politica lor în regiune.

După cum a declarat Benazir Butto, fosta preşedintă a Pakistanului, ideea talibană a fost englezâ, gestiunea americană, banii saudiţi şi aplicarea pakistanezâ, ceea ce explică reţinerea Preşedintelui pakistanez Pervez Musharraf de a aproba acţiunea militară a Statelor Unite în Afganistan.

Statele Unite susţin că 90% din traficul cu droguri provine din Afganistan, dar se poate reaminti că războiul opiului a fost declanşat pentru prima oară în istorie de

Delegaţiile afgane la convorbirile dela Bonn.

către Marea Britanie care a luptat cu China (1839-1842) pentrucă aceasta încercase să împiedice importul de opiu din India. După tratatul dela Nanking, China a deschis câteva porturi pentru comerţul englez şi a cedat Hong Kongul.

Se mai poate adăuga că CIA a recomandat cultura de droguri în Afganistan pentru a finanţa războiul împotriva Uniunii Sovietice şi că din cele 500 de miliarde de dolari proveniţi din traficul cu droguri, numai 20% revin în ţările sărace, restul fiind reciclat în economia occidentală.

Tot CIA a uneltit în Irak venirea la putere a partidului Baas, al lui Saddam Hussein care nu ar fi fost posibilă decât cu ajutorul Statelor Unite, iar Saddam a atacat Iranul în urma incitaţiilor occidentale.

Arabii consideră că tot Occidentul este vinovat de violenţele din Palestina prin crearea unui stat fondat prin violenţa şi pe baze religioase şi construit prin negarea unui popor, acest stat aplicând violenţa în numele religiei.

Toate aceste acţiuni sprijinite de puterile occidentale au creat instabilitate în Orientul Mijlociu şi o atmosferă de neîncredere pentru orice viitoare propuneri politice.

RUSIA CURTATĂ DE OCCIDENT

Vizita făcută în Statele Unite la mijlocul lui Noembrie, de către Preşedintle Rusiei Vladimir Putin, a însemnat un pas important în îmbunătăţirea relaţiilor dintre cele două ţări, deşi nu s'a realizat aproape nimic în disputata problemă a viitorului sistem de apărare rachetă-antirachetă.

După cum se ştie, George W. Bush vrea să treacă la acest sistem de apărare pentru Statele Unite, renunţând la Tratatul antibalistic semnat în 1972 pe care preşedintele american îl consideră depăşit şi un vestigiu al războiului rece. Rusia, China şi unele ţari europene sunt împotriva aplicării de către Americani al acestui sistem de apărare.

Vizita de trei zile a început la Washingron, unde la Casa Albă a avut loc o discuţie de patru ore, Bush anunţând că Statele Unite vor reduce arsenalul lor nuclear cu 2/3, dela 6.000 la 1.700-2.200 de capete nucleare.

Cei doi lideri au subliniat că cele patru întâlniri din acest an i-au făcut sa devină din competitori în aliaţi şi au anunţat noi măsuri pentru îmbunătăţirea relaţiilor economice ca uşurarea căii pentru Rusia de a intra în Organizaţia Comercială Mondială, unde China a fost admisă de curând.

Bush a promis să grăbească legislaţia din Congres pentru ridicarea unor sancţiuni economice aplicate Rusiei şi fostelor republici sovietice, aplicate în timpul războiului rece.

S'a discutat strategia militară din Afganistan şi cum va putea fi aplicată o formă de guvernământ după căderea regimului Taliban. Putin a subliniat că, consultările comune din ultimile două luni au fost un model pentru un nou tip de relaţii militare, nu numai cu Washington, dar chiar cu NATO. *"Noi considerăm că sunt oportunităţi pentru un întreg nou mecanism care să includă decizii comune şi coordonarea acţiunilor pentru securitate şi stabilitate"*, a spus Putin.

Bush a fost de acord. *"Membrii NATO şi Rusia sunt din ce în ce mai aliaţi împotriva terorismului, a instabilităţii regionale ca şi a altor ameninţări ale epocii noastre şi NATO trebue să reflecte această alianţă"*, a spus preşedintele american.

Au existat divergenţe asupra campaniei din Afganistan, unde Bush a avertizat Alianţa de Nord asupra execuţiilor împotriva soldaţilor Taliban capturaţi, la care Putin a spus că aceştia primesc ceea ce meritau. *"Avem tendinţa să uităm atrocităţile făcute de Taliban"* a spus el, completând că majoritatea raporturilor de atrocităţi din Kabul au fost contrafăcute, Alianţa Nordică având puţine motive ca sa producă teroare în regiunea unde a avut susţinători.

În alt comunicat al Casei Albe s'au arătat eforturile americane de a ajuta Rusia ca să-şi îmbunătăţească securitatea pentru materialele nucleare. Acum fostele republici sovietice reprezintă cea mai mare sursă de contrabandă de uraniu sau plutoniu, ce pot cădea în mâinile teroriştilor şi chiar ale lui Osama Bin Laden, care şi-a exprimat dorinţa repetată de a crea arme nucleare.

Interesantă a fost şi anunţarea Rusiei de a legisla legi necesare deschiderii economiei sale, o treaptă importantă pentru a fi acceptată ca membră a Organizaţiei Comerciale Mondiale.

Vizita preşedintelui rus a continuat în Texas, unde George şi Laura Bush au invitat pe Vladimir şi Ludmila Putin la *ranch*-ul lor de 640 hectare, situat la 11 km de localitatea Crawfort.

Discuţiile au continuat la *ranch*, apoi într'o atmosferă de bună dispoziţie, cu glume şi poante cei doi preşedinti au făcut o vizită la un liceu din Crawfort, unde au răspuns la diversele întrebări ale elevilor. Aici, în urma schimburilor de elevi, erau şi 15 elevi ruşi.

"Vă rog, fără întrebări de matematică" a spus Putin, adăugând *"noi în Rusia ştiam de multă vreme că Texas este cel mai important stat din Statele Unite"*, declaraţie primită cu râsete şi aplauze. George Bush, în mod mucalit, l-a invitat pe Putin să se întoarcă în căldura uscată din August a Texasului pentru un *jogging*, la care prompt, Putin l-a invitat pe Bush, care detestă climatul rece, să vină dacă-i place să facă o vizită de iarnă în Siberia...

George Bush, Ludmila Putin, Vladimir Putin, Laura Bush

La întrebările serioase în legătură cu Tratatul Antibalistic din 1972, Bush a răspuns în mod sobru că *"sunt diferenţe de opinii"*, dar că *"aceste diferenţe nu ne vor despărţi"*. La care Putin a spus că un acord ar putea eventual fi stabilit şi el *"nu va ameninţa interesele ambelor ţări şi ale lumii"*. El a mai adăugat că *"obiectivul nostru este comun, atât pentru Statele Unite cât şi pentru Rusia. Obiectivul este să realizăm securitatea pentru statele, pentru naţiunile noastre şi pentru întreaga lume"*.

În privinţa divergenţelor asupra Tratatului antibalistic, Condoleenzza Rice, consilierul preşedintelui pentru securitatea naţională, a spus că acesta este un element mai mic în relaţiile SUA-Rusia, decât a fost înainte de 11 Septembrie. Ea a adăugat că relaţiile dintre cei doi preşedinţi sunt foarte bune, că se simpatizează şi au acelaşi simţ al umorului.

De menţionat că şi în sânul administraţiei sunt divergenţe asupra abandonării Tratatului antibalistic din 1972. Secretarul Apărării, Donald Rumsfeld este pentru abandonarea rapidă a acestuia, în timp ce Secretarul de Stat Colin Powell este pentru răbdare, amintind că nu este momentul de a crea tensiune în coaliţia antiteroristă care este şi aşa slabă.

Rusia a mai făcut un mare pas înainte, în momentul când Secretarul General NATO, Lordul Robinson a propus să se acorde Rusiei un statut egal cu al celor 19 membre, însemnând şi dreptul de veto asupra unor decizii ale alianţei. El a spus că această propunere este sprijinită de Preşedintele Bush şi de Premierul britanic Tony Blair, ca şi de alţi lideri NATO.

Acest plan promite ca să se facă o schimbare radicală a organizaţiei care a fost creată cu 52 de ani înainte pentru a contracara puterea militară a Uniunii Sovietice. *"Membrele NATO şi Rusia sunt din ce în ce mai aliate împotriva terorismului, a instabilităţii regionale şi a altor ameninţări ale erei noastre şi NATO trebue să reflecte această alianţă"*, a spus Preşedintele Bush.

Din ciclul "Conflictul civilizaţiilor"

- KOSOVO -

Alexandra TOMESCU

Regiunea balcanică a Europei de Est a fost deseori numită *"butoiul de pulbere al Europei"*. Mai recent, în anii '90, regiunea balcanică a Kosovo-ului, a fost scena unui violent război civil, care a fost atribuit, de mulţi, deosebirii etnice dintre Albanezii din Kosovo şi Sârbi. Deşi, ei nu vorbesc aceeaşi limbă şi nu au aceeaşi religie, aceste deosebiri etnice nu constituie o condiţie suficientă pentru izbucnirea unui război civil.

Acest conflict poate fi atribuit în mare măsură următorilor factori: o experienţă asemănătoare colonialismului, competiţia pentru resursele deficitare şi rolul manipulativ al liderilor naţionalişti, în special Slobodan Miloşevici.

În 1991, după dezintegrarea Iugoslaviei în republicile constituente, Kosovo a devenit un teren de luptă, când Liga Democratică din Kosovo, partidul la putere, a declarat provincia independentă. Cu toate că forurile internaţionale au recunoscut independenţa Sloveniei, Croaţiei, Macedoniei precum şi a noii Republici Federale a Iugoslaviei constând din Serbia şi Muntenegru, ei au plasat Kosovo ca o parte constituentă a Serbiei. Drept consecinţă a acestei decizii, Armata de eliberare din Kosovo, un grup de gherilă, împreună cu alte mişcări revoluţionare, au coordonat diferite atacuri împotriva populaţiei sârbe.

In 1999 negociatorii internaţionali au propus tratatul dela Rambouillet care ar fi elucidat dreptul la auto-guvernare a Kosovolui, până la o nouă întâlnire, peste trei ani. Deşi Kosovarii au fost receptivi la înţelegere, Serbia nu a acceptat condiţiile, pentrucă se prevedea prezenţa a 30.000 militari NATO, care să supravegheze respectarea clauzelor tratatului. După mai multe conflicte, o coaliţie NATO, condusă de Statele Unite, a început să bombardeze Serbia, sub diferite justificări, ocupând provincia Kosovo. Toate acestea au dus la învingerea politică a fostului Preşedinte Slobodan Miloşevici şi aducerea lui în faţa Tribunalului dela Haga. Serbia reclamă drepturile sale în Kosovo din perspectiva emancipării, bazată pe privilegii istorice şi etnografice la o regiune care a fost liberată de ocupaţia otomană. Kosovarii, pe de altă parte, se bazează pe dreptul la independenţă, faţă de puterea pseudo-colonială, Serbia. Ambele argumente au valoare istorică, fiind simultan acceptate. Din multe puncte de vedere, provincia a fost supusă unui tratament de colonie, care a început cu cucerirea armatelor slave în Noembrie 1912. Acesta s'a manifestat printr'o politică de curăţire etnică, prin metode ca: închiderea şcolilor albaneze, expulzarea musulmanilor şi convertirea forţată la ortodoxie. Mai mult, guvernul sârb a încurajat stabilirea Sârbilor în noua provincie, prin a le asigura nouă hectare de pământ, transport gratis pe căile ferate, şi reducerea taxelor. În 1933 guvernul sârb a încercat chiar să negocieze o emigrare forţată a locuitorilor din Kosovo, în Turcia.

S'au aplicat unele măsuri drastice, cum ar fi, aşa-numitul program de *"lichidare a bandiţilor"*, care prevedea că dacă o persoană, care a fost declarată criminal, de către poliţie, nu se prezintă în zece zile la poliţie, putea fi ucisă, de orice oficial al statului, civil sau militar. Aceste condiţii asupritoare constituie unul dintre elementele principale care au dat naştere la conflictul între Sârbi şi Albanezi.

Este esenţial să observăm că aceasta se datorează în primul rând factorilor de tip colonial şi numai în al doilea rând celor de tip etnic.

Desigur, provincia Kosovo în secolul XX a trăit şi sub alte regimuri asupritoare, cum ar fi, Austro-Ungaria şi Bulgaria în Primul Război Mondial, Italia şi Germania în al Doilea Război Mondial. Cu toate aceste schimbări politice, condiţiile de trai ale populaţiei nu s'au îmbunătăţit. Se estimează că între anii 1912 şi Primul Război Mondial au fost omoriţi circa 25.000 de Albanezi.

După al Doilea Război Mondial, regimul lui Tito a oferit o oarecare autonomie, impusă însă de scopuri politice personale.

După căderea regimului comunist, când Europa de Est a fost cuprinsă de fenomenul de tranziţie dela economia planificată, la economia de piaţă, frica Kosovarilor de perpetuarea opresiunii de decenii şi pe de altă parte, frica Sârbilor de răzbunare au creat o stare de tensiune, generatoare de conflict. Ziarul Borba menţionează că: *"în timp ce Kosovarii luptau pentru drepturi democratice, în fapt ei cereau o democratizare generală.*

Deoarece în această perioadă de tranziţie legitimitatea partidului guvernant scade puternic, elemente revoluţionare au condiţii prielnice de a se înfiripa şi de a da naştere la conflict. Sistemul comunist Est European a contribuit la o degradare politică, dar şi una economică, manifestată prin dese crize. Lipsa de locuri de muncă, în perioada de tranziţie, a dus la creşterea şomajului, care cuplată cu creşterea preţurilor a dus la sărăcirea populaţiei. Distribuţia neegală, crizele economice, competiţia pentru accesul la resurse, în situaţia unde există două grupări etnice care împart acelaşi mediu, conduc de regulă la ostilităţi etnice.

Vizitatoarea engleză Edith Durham, caracterizează viaţa din Kosovo ca: *"o luptă pentru existenţă şi supravieţuire a celui mai puternic duce la supunerea la legea dură a naturii, care spune - Nu există loc pentru voi doi. Tu trebue să omori, sau să fi omorît"*.

Conducătorii ţării au jucat un rol important în climatul social. Sub regimul titoist, politicienii sârbi şi diplomaţii sovietici au urmărit instaurarea unei identităţi sârbeşti în Kosovo, ignorând populaţia albaneză. Când Tito a făcut ruptura ideologică cu Moscova, Sârbii au susţinut acţiunea, dar liderii politici albanezi din Kosovo, nu s'au aliniat mişcării titoiste; drept urmare toţi Albanezii au fost consideraţi trădători.

Ascensiunea la putere a lui Slobodan Miloşevici în 1987, a avut loc ca rezultat al promisiunilor sale de instaurare a unui adevărat stat sârbesc şi a promovării unui spirit naţionalist. În decurs de doi ani Miloşevici şi-a păstrat promisiunile, eradicând liderii politici albanezi, şi reducând autonomia Kosovo-ului la minimum, contribuind astfel la conflictul între Sârbi şi Albanezi.

Războiul civil din Kosovo a erupt, deci, ca o consecinţă a crizei economice şi a deciziilor unor puternici actori politici, dar aceşti factori au fost amplificaţi de prezenţa diviziunilor etnice. Dacă locuitorii din Kosovo ar fi fost legaţi de Sârbi prin unitatea de religie, limbă şi tradiţii, aceşti factori nu se puteau manifesta sub forma unui conflict atât de violent.

O viabilă soluţie în problema Kosovo-ului este cea a implementării unei reforme economice şi politice sistematice care să amelioreze dezacordul etnic, instalând un climat de egalitate şi stabilitate în regiune. Primii paşi au fost făcuţi recent, prin alegerile libere din 18 Noembrie unde, partidul Liga Democratică din Kosovo, condus de Ibrahim Rugova, a obţinut cel mai bun rezultat.

TOLERANŢA INTOLERANŢEI

- sau cum poate deveni România, Afganistan -

Ediţia din 1999 a Dicţionarului de Filosofie-Oxford, în baza unei lucrări de referinţă a gândirii britanice, *"Scrisoare despre toleranţă"* sub semnătura lui John Locke, defineşte *"toleranţa în probleme religioase"* ca unul *"din pilonii centrali ai statului democratic modern"*. Este într'adevăr o axiomă pe care multe state pretind că o acceptă şi o promovează. Dar dela teorie şi până la practică mai este totuşi o cale lungă, cale care de multe ori se pierde în hăţişurile cotidianului.

România este unul din cazurile nefericite ale acestei teorii. Ceea ce se întâmplă astăzi în relaţia a două biserici surori, Biserica Ortodoxă şi cea Greco-Catolică este de neconceput pentru un stat care poartă prin Constituţie emblema democraţiei şi, implicit a libertăţii de exprimare religioasă. Am fost pe drept cuvânt năucit să aflu că în Transilvania, acel tărâm pe care cei mai mulţi, inclusiv eu, îl apreciază ca pe un leagăn al românismului autentic, la un deceniu şi ceva dela (re)câştigarea libertăţii încă se mai aplică ideologia sovietică a demolării bisericilor. Bisericile Greco-catolice din Vadu Izei, Mihai Viteazul şi Ungheni (lângă Târgu Mureş) au fost demolate, în această ordine, în mai puţin de o lună, fără ca cineva să reziste unui grup de fundamentalişti ortodocşi. Un apropiat îmi spunea cu ceva timp în urmă (idee pe care am regăsit-o şi în paginile unei publicaţii ortodoxe!) că şi *"Greco-Catolicii trebue să sufere aşa cum au suferit şi Ortodocşii transilvăneni începând cu generalul Bukow din vremea stăpânirii maghiare"*.

Dar mă întreb şi vă întreb, oare aceasta să fie calea optimă şi creştinească de a rezolva unele diferende de ordin istoric? Unde este spiritul tolerant al Românilor pe care l-au clamat ca o valenţă esenţială, secole de-a rândul?

Faptul că autoritatea statală, Ierarhi şi Ortodocşi nu au luat o măsură fermă de combatere a acestor *"alibani"* (la fel au procedat şi talibanii la începutul anului trecut cu statuile monumentale ale lui Budha din Afganistan), denotă indiferenţă faţă de o problemă care ne poate decide viitorul, precum şi tributul plătit unor mentalităţi care demult şi-au dovedit ineficienţa. Să nu uităm că statele Uniunii Europene, ţinta spre care ni se îndreaptă toate eforturile, sunt majoritar catolice. Nu ar trebui să trecem cu vederea nici vizita istorică din Mai 1999 a Papei Ioan Paul al II-lea când oficial ne-am asumat angajamentul de a rezolva la modul cel mai amiabil aceste tensiuni. Nu e drept să ignorăm nici aportul aproape exclusiv al Bisericii Greco-Catolice la pătrunderea civilizaţiei occidentale, începând cu Şcoala Ardeleană, continuând cu Marea Unire dela 1918, dar sfârşind tragic cu anul 1948. Desfiinţarea Bisericii Greco-Catolice în 1948 s'a tradus prin teama autorităţilor sovietice ca această biserică să asigure o punte cu Occidentul democratic, o supapă prin care şi-ar fi făcut loc în negura dictatorială razele libertăţii şi ale fericirii occidentale.

Nu omul este cel care trebue să judece de partea cui este dreptatea spirituală. Aşa a procedat Lucifer şi din înger al luminii a ajuns diavol al întunericului. Dumnezeu o singură poruncă a lăsat omului, aceea de *"a-şi iubi aproapele ca pe sine însuşi"*, restul va decurge dela sine. Dumnezeu este singurul care poate judeca faptele oamenilor.

A doua zi dela demolarea bisericii din Vadu Izei, lângă Sighetu Marmaţiei, o biserică pe care de nenumărate ori am văzut-o, mândria locului, fiind prima biserică de piatră din Maramureş, la sfinţirea unei noi biserici de lângă Satu-Mare, clopotul s'a prăbuşit pe întâi Stătătorul Maramureşului şi Satmarului, rănindu-l grav. Nu este oare aceasta mânia divină? Ce pedeapsă mai mare decât aceasta ar trebui să primim pentru a înţelege barbaria acestui război româno-român?

Este mult până aceste cumplite veşti ajung la urechea fină a presei internaţionale şi toate eforturile diplomatice ale oficialilor dela Bucureşti, indiferent cărui guvern ar fi aparţinut, nu vor mai cântări nimic, iar România va trece la index, alături de ţările care tolerează intoleranţa religioasă.

Raliindu-mă celor care doresc oprirea barbariei,

elev Nicolae DRĂGUŞIN. Alexandria

AFACERI DE ORIGINE ARABĂ DIN ŢARĂ, FINANŢEAZĂ ORGANIZAŢIA AL QAEDA

Specialişti din ministerele de Interne şi Finanţelor, BNR, Oficiul de Prevenire şi Combatere a Spălării Banilor, SRI şi SIE, precum şi ai altor instituţii abilitate au descoperit că, sub masca unor afaceri onorabile în România, firme manevrate de cetăţeni de origine arabă au produs bani prin operaţiuni mai mult sau mai puţin legale, fonduri care au ajuns în mâinile unor organizaţii teroriste islamiste, informează presa dela Bucureşti.

Unul dintre cazurile menţionate în raport este cel al cetăţeanului egiptean Rashid Osman care, prin intermediul băncii MISR Romanian Bank, a transferat în perioada 1999-2001 aproximativ 160 de milioane de dolari.

Autorii controlului au ajuns la concluzia că Osman a fost de fapt o persoană de acoperire, contribuind la transferul banilor în Egipt prin realizarea unor tranzacţii fictive cu firme-fantomă. Mai mult, potrivit raportului, conducerea sucursalei MISR Romanian Bank este acuzată că a aprobat aceste tranzacţii valutare fără o documentaţie clară. Scopul declarat al transferurilor a fost plata în avans pentru unele importuri de mărfuri care nu s'au făcut niciodată în realitate, dar nici banii nu s'au mai întors în România. Surse autorizate au declarat că Egipteanul a stabilit un adevărat record, reuşind să înfiinţeze, în numai 11 zile, o firmă în România prin intermediul căreia a transferat o mare parte din bani, după care a dispărut din ţară. De asemenea, firma Lotus Services & Trading SRL, al cărei acţionar este chiar MISR Romanian Bank, este menţionată în documentele de control ca o interfaţă importantă în operaţiunile de spălare a banilor. Firma în cauză percepea tarife foarte mari pentru prestarea unor servicii, sume care nu pot fi însă justificate, susţin autorii controlului. Cazul Egipteanului nu este singular. Operaţiuni dubioase de spălare a banilor au fost descoperite şi în cazul unor firme ai căror patroni erau tot cetăţeni arabi.

Folosind aceeaşi metodă (import marfă cu plata în avans), Irakianul Waleed K. Rasheed Saleebi a transferat ilegal din România peste trei milioane de dolari, având ca paravan firma SC Duneri WKRS Exim SRL. Potrivit aceluiaşi document, Hicham Asaas Younes, cetăţean libanez, a transferat ilegal în străinătate aproximativ 3,14 milioane de dolari, tot prin intermediul MISR Romanian Bank. H.A. Younes a fost asociat unic la patru firme prin care a făcut operaţiunile: SC Jamskal Exim SRL, SC HAY Entreprises Impex SRL, SC Amani International Trading Exim SRL şi SC Miramar Con SRL.

Un alt Irakian, Nihad Abdulla, a folosit ca paravan alte patru firme pentru a scoate ilegal din ţară peste un milion şi jumătate de dolari. Cele patru firme sunt: SC Nairinco United Impex SRL, SC Al-Belal Group Impex SRL, SC Baban Import-Export SRL şi SC Miranox 2000 Comimpex SRL. Documentul citat precizează că Had Rahdi, cetăţean irakian, patron al firmelor Silver Red Impex Trading, Summes Land Impex, SC Janchiskhan Comimpex SRL şi SC Slatina Trading, a scos de asemenea ilegal din România peste 1,8 milioane de dolari. Kasim H. Khalefa, un alt cetăţean irakian, acţionar al firmelor SC WAM 101 Exim SRL şi SC Kasim Group Comimpex SRL, a fost şi el în vizorul anchetatorilor, transferând în străinătate peste 250 de mii de dolari. Şi această operaţiune s'a făcut tot prin intermediul MISR Romanian Bank.

Pentru orice schimbare de adresă, anunţaţi redacţia ziarului cu cel puţin patru săptămâni înainte

CRONICA IDEILOR

POLITICA ŞI MORALA

——Ion BOIERU——

Toate dezbaterile politice care au loc în România, mai ales după Decembrie 1989, se desfăşoară în cadrul unor confuzii obositoare, a conceptelor cu care se operează, de către acei oameni care nu au nici o înţelegere nici a lor şi nici a ideologiei căreia i se subsumează. La noi, este vorba în special de ideologiile stângiste, care sunt dominante şi foarte limitate în substanţa lor şi care nu au subtilitatea unor deschideri faţă de orice aspect al unei ideologii de dreapta, deci nu au nici o percepţie a unor idei de dreapta. Toate formele de ideologie de stânga sunt slugi neputincioase ale marxismului, care le strânge în chingile lui de fier, fără perspective şi fără posibilităţi de adaptare.

Unul din insuccesele PDSR (actualmente PSD) în guvernările sale îl constituie incapacitatea de a înţelege ce este *"capitalismul"*; din această cauză PDSR nu face reformele cerute de Banca Mondială şi de FMI. Guvernanţii PDSR nu ştiu ce este *"politica"*, ca valoare şi manifestare a vieţii sociale. Aş putea spune că nu ştiu nici ce este *"interesul naţional"*, căci altfel ar fi făcut, până acum, reformele cerute de organizaţiile internaţionale. PDSR a avut însă un alt *"interes urgent"*, cel al partidului propriu. Acest motiv este, de fapt, cel mai important pentru lipsa de reforme necesare scoaterii României din haosul concepţiei *"colectiviste a marxismului anterior"*.

Fundamentală rămâne neînţelegerea conceptului de *"capitalism"*.

Alt concept, pe care nu-l poate cuprinde *"stânga"*, în semnificaţia lui intrinsecă, este acela de *"politică"*; aceasta nu este altceva, decât o sumă de activităţi pe care conducătorii (recte statul de drept) le depun în vederea evoluţiei şi prosperităţii unei societăţi, pentru ameliorarea condiţiilor de viaţă ale poporului unei ţări. Politica nu se poate desfăşura singură, în cadrul societăţii, fără o *"morală"*, adică fără o sumă de principii care guvernează relaţiile între oameni, prin respect unii faţă de alţii şi prin fapte bune, de dragoste.

Nici o societate umană, oricât de primitivă ar fi ea, nu poate exista şi supravieţui, fără legi şi principii morale. Nu se găseşte în istoria omenirii o formă de convieţuire a oamenilor, fără o morală; deci, politica este, indispensabil, legată de valorile morale, care asigură bunul mers al societăţii. Elementul esenţial al coeziunii sociale este *"dragostea"*, aşa cum în *"Republica"* lui Platon era *"eros"*. În acelaşi înţeles, trebue să privim şi pe acei care se îndeletnicesc să conducă treburile generale ale unei forme sociale de oameni; ei sunt obligaţi, prin natura poziţiilor lor, să aibă un sentiment de dragoste faţă de acei pe care-i conduc, îi dirijează spre o lume mai bună. S'a văzut prin toate evidenţele cum a iubit de mult poporul rus pe Stalin şi, la rândul lor, pe toţi conducătorii ţărilor căzute pe mâna comuniştilor. Fără dragoste nu se poate de un conducător în lume. Cineva, care nu are dragoste faţă de poporul pe care vrea să-l conducă, nu are dreptul să se angajeze la o astfel de sfântă poziţie. Căci neamul românesc este un neam aristocratic, prin origina sa şi prin istoria sa, prin valorile sale spirituale şi prin tradiţiile sale morale şi creştine.

Un distins şi talentat scriitor şi ziarist scrie într'un comentariu asupra unui valoros poet bucovinean, citând: *"Aparţinem, scrie Vasile Posteucă, unui neam mare şi nobil. În care Dumnezeu şi-a risipit, cuvântul şi lumina, cântecul şi dorul, bunătatea şi înţelepciunea"*.

În viziunea şi concepţia conducătorilor politici, de astăzi, câţi dintre ei lucrează cu aceste valori, în acţiunea lor de a duce ţara la un progres şi de a păstra tradiţiile neamului românesc? Sau, ce măsuri oficiale, de educaţie generală s'au înfăptuit, în şcoli şi în mass-media pentru a se remedia *"criza morală, de mare gravitate"* din ţara întreagă? Ce fel de educaţie morală se face în România pentru generaţiile tinere, care vor reprezenta viitorul ţării? Ce fel de pedagogie naţională se promovează în România, pentru un viitor, care să refacă trecutul nostru strămoşesc şi să-l reînnoade cu adevăratele idealuri ale neamului românesc, nu cu lozinci de partide, care vor dispărea în vâltoarea actualităţii de azi? Unde sunt, în clasa conducătoare a României de astăzi, vizionarii adevăratei identităţi şi conştiinţe naţionale?

După răsturnarea de regim, din Decembrie 1989, România a trăit numai într'un climat general de confuzii şi nu s'a făcut nici un fel de asanare morală, publică, pentru a deschide un drum nou generaţiilor tinere. Aceste generaţii trebuiau să aibă acces la valorile spirituale ale fiinţei neamului, care să călăuzească tineretul, în vederea construirii în viitor a unei comunităţi româneşti morale.

Toate *"legile"* morale, cunoscute, cum spunea Nicolae Iorga, sub denumirea de *"legea românească"* au fost desconsiderate, aruncate la coş şi nici măcar nu s'a vorbit de *"neamul nostru"*, ca şi când nu ar fi existat acest neam pe pământul românesc. Toate ideologiile politice au avut un accent şi o tinctură de împrumut şi străinătate. Or, o ideologie este valabilă, numai dacă apare un tot integral, organic, pe firul istoriei. Între o ideologie şi rădăcinile existenţei naţionale există o comunicare nevăzută de valori, tendinţe şi perspective sau viziuni ale vieţii şi ale morţii. Numai în felul acesta se poate crea o comunitate naţională şi morală, aşa cum o promovau sociologii de altă dată, fără influenţe marxiste.

Atâta vreme cât climatul de acum se menţine mai departe în România, nu se va realiza nici un fel de progres, în schimbarea concepţiei actuale a majorităţii poporului. Numai printr'o îndrumare sufletească şi mintală, va putea să apară *"o elită pedagogică, politică şi morală"*. Numai aşa se va asigura un salt calitativ, de salvare naţională.

Nu putem încheia încercarea noastră de a lămuri câteva lucruri din viaţa noastră actuală, fără a puncta şi faptul că şi tineretul mai avansat are o parte din vină, pentru stadiul înapoiat al societăţii noastre. El trăieşte o viaţă de adaptare subtilă, dar şi de apatie, în acelaşi timp. El nu are conştiinţa de generaţie, adică de solidaritate cu contemporanii săi de aceeaşi vârstă şi în aceleaşi necazuri, pentru a ieşi cu vigoare pe platformele *"cetăţii"*, pentru a-şi spune păsurile şi a veni cu ideile pe care le pritoceşte în minte, ca să ia parte la viaţa publică. Să aibă puţină grijă şi îngrijorare pentru viitorul tinerilor şi al ţării.

Ei, tinerii de azi, ar putea să schimbe mult din starea de lucruri nedorite, care stăpânesc viaţa socială. În fapt, ei sunt rezerva şi garanţia de viitor a naţiunii. Ei trebue să-şi asume răspunderea aceasta. Este vorba de un imperativ naţional.

LIBERALII CRITICĂ DUR GUVERNAREA PSD

Liberalii au criticat dur guvernarea PSD în cadrul unei reuniuni la nivel central, care a avut loc la Bucureşti. Primul document liberal, constituit ca o alternativă la programul de guvernare al PSD, are la bază *"îmbunătăţirea substanţială a standardului de viaţă al cetăţenilor României, prin creşterea economică rapidă"*. Creşterea economică ar urma să fie obţinută prin: formarea unei economii de piaţă competitive, care oferă stimulente pentru creşterea productivităţii, a investiţiilor şi a locurilor de muncă; folosirea oportunităţilor create de procesul integrării în Uniunea Europeană, precum şi de cel al globalizării; menţinerea echilibrelor fundamentale ale economiei; educaţia şi învăţarea continuă, care pot transforma oamenii în cea mai importantă forţă competitivă a naţiunii noastre.

Cu această ocazie, PNL şi-a definit valorile după care se ghidează: *"libertatea individuală, respectul faţă de individ şi familia sa, proprietatea privată garantată, economia de piaţă liberală şi concurenţială, egalitatea şanselor, coeziunea economică şi socială, statul minimal - partener al sectorului privat în dezvoltarea economică, libertatea schimburilor economice şi culturale între naţiunile care respectă drepturile fundamentale ale omului"*.

Preşedintele PNL Valeriu Stoica a acuzat, în discursul său, maniera Guvernului Năstase de a gestiona ţara. Guvernarea este pentru PSD un joc pe calculator cu emoţii, mult zgomot şi culoare, dar cu câştiguri imaginare. Nici unul dintre aceste succese ale guvernării nu se vede în viaţa reală. Aici totul este o *"apă şi-un pământ"*, a spus Stoica. El consideră că soluţiile propuse de PNL sunt singurele în măsură să răspundă cerinţelor europene în domeniu. De aceea, PNL cere *"soluţionarea neîntârziată a problemelor legate de restituirea proprietăţilor, privatizarea rapidă a activelor şi a firmelor proprietate de stat, deschiderea efectivă a sectoarelor economice în care există monopoluri naturale, închiderea întreprinderilor cu pierderi, încurajarea întreprinderilor mici şi mijlocii"*.

Bilanţul Guvernului Năstase întocmit de PNL

(Rezumat)

• Guvernarea PSD are ca trăsătură principală duplicitatea politică. În capitalele occidentale discursul politic utilizat de liderii PSD este unul reformator, pro-occidental, în timp ce, în ţară, aceiaşi lideri recurg la procedee antidemocratice, manipulări naţionaliste, duc politici populiste, guvernează autoritarist.

• În 2001, corupţia a crescut, nu a scăzut. Traficul de influenţă, comisioanele, afacerile dubioase s'au înmulţit. Campania anticorupţie este strict politicianistă. Se urmăreşte găsirea unor ţapi ispăşitori din raţiuni electorale. În fapt, este vorba despre o operaţie de imagine, care vrea să spună că Guvernul se ocupă de fenomenul corupţiei aşa cum îi cer organismele internaţionale şi mass-media. PSD a înregistrat şi aici un eşec, aşa cum indică ultimul raport al UE, care spune clar: *"corupţia rămâne o problemă serioasă, care nu a fost rezolvată încă"*.

• Modificarea Constituţiei în 2001 a fost o nouă promisiune pe care liderii PSD nu au îndeplinit-o. Substituirea rolului Parlamentului de către Guvern, PSD a abuzat de practica emiterii ordonanţelor de urgenţă, cu toate că s'a angajat să nu le mai folosească în actul de guvernare. Guvernul Năstase a provocat o adevărată inflaţie a ordonanţelor de urgenţă. Până la data de 9 Noembrie, au fost date 145 de ordonanţe de urgenţă, care reprezintă un adevărat record. Tratamentul aplicat Parlamentului şi Opoziţiei trădează mentalităţi autoritariste, nedemocratice, care au efecte nefaste asupra regimului politic.

• Subordonarea administraţiei publice şi a instituţiilor autonome ale statului. Stau mărturie în acest sens disponibilizările funcţionarilor publici din cadrul Aparatului de lucru al Guvernului (cazul fostului Departament pentru relaţiile cu Parlamentul), din ministere (cazul cel mai elocvent este Ministerul Administraţiei Publice), din cadrul Administraţiei Prezidenţiale, precum şi disponibilizările din Corpul funcţionarilor publici din instituţiile specifice administraţiei publice locale. Singurul criteriu pentru ocuparea posturilor vacante a fost *"calitatea"* de membru PSD şi nu evaluarea competenţelor profesionale pe bază de concurs.

• Instalarea noilor guvernanţi a adus cu sine şi imixiunea politicului în actul de justiţie, în scopuri personale şi de partid. Notele semnate de ministrul Justiţiei şi trimise instanţelor de judecată pentru influenţarea deciziilor acestora, anunţarea a numeroase recursuri în anulare, sugestiile primite de ministrul Justiţiei dela lideri PSD din teritoriu pentru numirea magistraţilor în posturi vacante, sunt argumente care demonstrează fără echivoc că interesele PSD sunt mai presus de lege. Cu girul PSD, corupţia subminează structurile administrative şi politice din România, constituind o barieră în calea investiţiilor străine.

• Una dintre evoluţiile cele mai îngrijorătoare din primul an al guvernării PSD este politica sistematică de monopolizare a discursului public, de limitare a libertăţii de expresie, prin acţiuni de ordin legislativ sau administrativ ca şi prin încercări de subordonare directă sau indirectă a canalelor media, publice sau private.

O analiză atentă a guvernării PSD reliefează că Guvernul Năstase nu şi-a onorat angajamentul luat în campania electorală şi după 11 luni de guvernare el s'a rupt de realitatea şi de problemele majore ale ţării.

CITIŢI ACEST ZIAR!
REÎNNOIŢI-VĂ ABONAMENTUL LA "CUVÂNTUL ROMÂNESC"!

CUVÂNTUL ROMÂNESC
The Romanian Voice / La Voix Roumaine
ISSN 0705-8365
Redacţia şi Administraţia:
P.O.BOX 78010
WESTCLIFFE POSTAL OUTLET
HAMILTON, ONTARIO
CANADA
L9C 7N5
TELEFON: (905) 387-1832
FAX: (905) 388-4651

CUPON DE ABONAMENT
COMPLETAŢI CU LITERE DE TIPAR

☐ NOU ☐ REÎNNOIRE

NUMELE DE FAMILIE.....
PRENUMELE.....
STRADA/ Nr. .....
ORAŞUL.....STATUL/PROVINCIA.....
CODUL POŞTAL.....ŢARA.....

PREŢUL ABONAMENTULUI ANUAL:
PESTE $ 60 ABONAMENT DE SUSŢINERE
$ 50 ABONAMENT INSTITUŢIONAL
$ 40 ABONAMENT INDIVIDUAL (TOATE ŢĂRILE)